

כתר שלמה השלם

ביאור קבלי על שיר השירים

כתר שלמה השלם

ובו נפתחים ג' פירושים על

שיר השירים

בדרך הסוד זה לפנים מזה כמ"ש "הביאני המלך זדרי"ו"

- פירוש מלוקט מתוך ספר הזוהר
- פירוש מלוקט מדברי הרמז"ל
- פירוש מלוקט מקבלת האר"י הקדוש

ליקט וערך

זד זעיר בן זזריא

אליהו בן זי"ם כלפון

פה נוף אילון שנת "ליקט הדל אליהו בן זי"ם כלפון" (תשפ"א לפ"ק).

כל הזכויות שמורות
אין להעתיק בכל אמצעי
למעט לימוד פרטי
שלא לצרכי מסוזר

מבוא

אודה את ה' אשר זיכה אותי לטעום צוף דבש תורתו ולהכיר מעט ממיקרת הדר כבודו ונתן לי את הכח והזמן להשתעשע בסודות תורתו. זה כארבעים שנה אני מעמיק את הידע בלימוד פנימיות התורה וחש כל העת שאני ניצב בשערי ההיכל ואת מפתן הבית לא עברתי. את כל הידע העצום אגרתי ב"מילון עברי קבלי" וכעת כל הידע באתר "ויקיבלה". האתר המכיל כעת 7100 ערכים, ידע שאם נדפיס אותו יהיה כ-60 ספרים. לאתר נכנסו 1.3 מיליון לומדים נכון לשנת תשפ"א.

רוצה אני להודות לאשתי נוות ביתי **יהודית טל שחר לבית שר שלום** שעומדת לצידי ומעודדת אותי בדרך בה לבי חפץ.

ברצוני לספר שקבלתי הסכמה מיוחדת לספרי "אור הפרשה" שהוא ביאור קבלי על התורה מהרב הגאון רבן של כל בני הגולה הלא הוא הרב נפתלי צבי ברלין זצוק"ל. בחלומי אני יושב בבית הכנסת והנה מן החלון נכנסת דמות הרב ועימו כעין שטיח של כ-200 נשמות של בני הישיבה בה לימד והוא עומד מולי וממתין שאתבונן בו. כשהבטתי בפניו (הרב התגלה לי בצורה בה היה בגיל 40-45 שנים) הוא חיך ואמר את המשפט הבא "אני נהנה מאד ללמוד בספרך אור הפרשה" כך אמר ונעלם. החלום מחזק אותי להמשיך ולעסוק בתורה בדרך הבנויה על ספר הזוהר והספרות הקבלית שנכתבה לאחר מיכן.

לאחרונה פנו אלי אנשים תלמידי חכמים, שיראתם קודמת לחכמתם, ובקשו ממני ללמד את ספר הזוהר. נעניתי בשמחה והתחלנו ללמוד מן הדף הראשון. כל השיעור מוקלטים ואני מעלה אותם לערוץ היו טיוב שלי "אליהו חלפון" בערוץ כיום כ-2200 שיעורים מחולקים ל-40 נושאים. הנושאים העיקריים: שערי אורה, ספר הזוהר, עמק המלך, אור ההפטרות, דבר מלכות ועוד. כמו כן תיעוד של כ-350 שיעורים הניתנים במסגרת לימודי כולל יום ששי ביישוב מפי רבנים מפורסמים ביותר.

כאן המקום להודות לתמכי אורייתא שלי "בנק מזרחי טפחות בע"מ" שנתן לי שש שנים משכורת ללא שעבדתי עד שהגעתי לגיל פרישה ובכך יכולתי ללמוד תורה שעות נוספות שאילו עבדתי בהן בבנק לא יכולתי ללמוד.

הקדמה

אודה את השם בכל לבב על אשר נתן בליבי החלטה טובה לברר מקחו של החכם מכל האדם ובספר הנקרא "קדש קדשים" מגילת שיר השירים. לפני כעשרים שנה התחלתי ללמוד את הספר והנה עם רבות השנים אני מוצא שבספר יש עומק לפנינים מעומק, מה שהיה אתמול סוד הפך היום לדרוש והנה רמת עומק חדשה לפני וכו'. אשר על כן אספתי כעמיר גורנה את הפירושים וטראו במו עיניכם את עומק הסודות הצפון בשיר השירים. אין לי ספק שהעיקר עוד לפנינו ואין אתנו יודע מתי יתגלה שיר השירים במלא הדרו. כבר יצא לאור החוט המשולש ביאור לספרים "שיר השירים משלי וקהלת" וכעת אנו נכנסים עומק לפנינים מעומק בספר המיוחד שהעיד עליו רבי עקיבא שהוא קדשים.

הסכמות לספרים קודמים

ההסכמות הוצגו מהתאריך המוקדם אל המאוחר:

הרב דב ליאור

רב העיר

קרית ארבע, חברון ת"צ

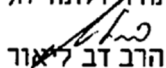
בס"ד,

ב"ח שבט תשנ"ז

בוגר ישיבתנו אליהו חלפון שלח אלי קונטרס מילון ערכי
הכינויים ועברתי על מקצתו, וראיתי את גדל העמל
וההשקעה שהשקיע המחבר בעבודה קדושה זו.

אין ספק שספר זה ישמש את המעמיקים בחכמה הפנימית
וביחוד בדורנו, שהולך וגדל הצמאון, לדברי אלוקים חיים
המפכים ממעון הנצח. אי לכך יישר כוחו של הרב המחבר
ויזכה שיפוצו מעינותיו חוצה, לזכות את הרבים הצמאים
לדבר ה' ובזכות לימוד החכמה הפנימית כתבו כבר מזמן
המקובלים נזכה לקירוב הגאולה השלמה בקרוב בימינו.

החותם לכבוד התורה ולומדיה,

הרב דב ליאור
ראש הישיבה

שריה דבליצקי

בני-ברק, רחוב ירושלים 50

טל. 6182649

בסיד, יום ב' אב תשנ"גהסכמה

הנה היה המתעסק בקדשים, דברים שהם קדשי חלק פנימיות תורה,
הכאה עי את פני עמנו, ספר שבו מפורטים מידות הכינויים לספירות
הק' שקיבל מהרה ספרים קדושים ומזוהק וצוד, והכל מסודר בסדר
'פה לפי האלף בית, ויהיה זה לתועלת עיונים לפני ה' העיוני קדש
אלה להרחיק דעתם הכינויים ומוטגים אלה, אללא שהיה עו להקיא
למ מספר קהילות יעקב הקדוש שהוא ג"כ אולם גדול של כינויים וכו'.
ולכן ידי תיכון עמו להוציא ספר חשוב זה שיהיה כעין מילון
המקצוע קדוש זה, ויקוים לנו דברו ה' וצדו, והמהרה גבה
עדיאת מ"צ וקצין למ ותבאנתנו ומלאה הארץ דעה את ה' וכו' גדלו.
ובאותו עתה יום ה"ב שהוא ערב יום
פסחית אור עולם רבנו האר"ע גי'צא
שריה דבליצקי.

שריה דבליצקי
בני-ברק, רחוב ירושלים 50
טל. 72649

Shlomo Moshe Amar
Rishon Lezion Chief Rabbi Of Israel

שלמה משה עמאר
הראשון לציון הרב הראשי לישראל

בעה"ת"ש. בחמישי בשבת י"א אלול, תשס"ה
ה' 18-635/ס"ה

אגרת ברכה

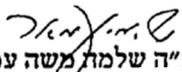
ספר "ידי משה" הנודע בשערים המצויינים בהלכה, שחיבר מו"ר הגאון האמיתי כקש"ת רבי משה הכהן דריהם זללה"ה, שהיה אב"ד בג'רבה הדיג'ת, ואחר כבוד עלה לארה"ק ונתישב בעיר עוז לנו טבריה וכיהן שם כראב"ד מקודש, וחיבר חיבורים רבים, ועל צבאם "ידי משה" על מסכת פסחים, ושו"ת והשיב משה, ודבריו נלמדים בבתי מדרשות וכישיבות בעיון רב מתוך עמלה של תורה, ורבים נהנים מחידושי האמיתיים, ומפירושי המאירים והמשמחים אלקים ואדם, וגם דיינים ומורי הוראה נהנים מפסקיו ומתשובותיו הקולעים אל השערה, בשפה ברורה, ובסברא ישרה, אורה זו תורה, ועתה אחר עבור שנים רבות מאז שנדפסו, וכמעט אין להשיגם.

העיר ה' את רוחו של איש יקר ונעלה, מיחידי סגולה, כב' הרב אליהו כלפון שליט"א לההדיר מחדש את הספר ידי משה בהוצאה יפה וברורה, כדי שתהיה תורה מפוארה בכלי מפואר, ויהיה מצוי לכל דורש, ולמען יהיו שפתותיו של צדיק דובכות בקבר, וימליץ טוב בעדם.

וה' הצליח בידו שזכה שהספר עבר את הגהתו הנמרצת של כבוד מו"ר הגאון הגדול שר הצבא וראש הישיבה כמוהר"ר מאיר מאוזו שליט"א, יישר כוחם וחילם לאורייתא, ויזכו לברך על המוגמר בקרוב, מתוך בריאות ורוח נחת לאוי"ט אמן. וזכות הגאון המחבר תגן עליהם אלף המגן, ויתמלאו כל משאלות לבם לטובה ולברכה.

גם ברכות יעטה איש יקר ונעלה ה"ה חנניה כהן הי"ו, אשר תרם בעין טובה ורוח נדיבה להוצאת הספר, ולחלקו לת"ח. זכות המחבר תעמוד לו ולמשפחתו, לברכה וחיים אמן.

המצפה לישועת ה' על עמנו ועל נחלת אבותינו

ע"ה שלמה משה עמאר

הראשון לציון הרב הראשי לישראל

לוח ראשי תיבות והסברים

המילה	ביאור	הסבר
א"א	אריך אנפין	פרצוף הכתר
אד"ז	אדרא זוטא	חיבור הנמצא בזוהר פרשת האזינו
אד"ר	אדרא רבא	חיבור הנמצא בזוהר פרשת נשא
או"א	אבא ואמא	פרצופי חכמה ובינה
אי"ס	אין סוף	
ב"ן	שם קדוש שבמלכות	שם ה' במילוי ההין כזה: יוד הו הו הו גימ' ב"ן
ב"פ, י"פ, ג"פ	ב' פעמים י' פעמים וכו'	
גימ'	גימטריא	ערך מספרי של מילה, ביטוי, ראשי תיבות או סופי תיבות וכו'
ג"ר	ג' ראשונות	הם ספירות כתר חכמה ובינה
ה"ג	ה' גבורות	
ה"ח	ה' חסדים	
הקסה"ז	הקדמת ספר הזוהר	חיבור הכלול בספר הזוהר ומובא בהתחלה
ו"ק	ו' קצוות	הם ספירות חג"ת נה"י
ז"ת	ז' תחתונות	הם ספירות חג"ת נה"ם
זר"ן	זעיר אנפין ונוקבא	פרצופי תפארת ומלכות
זר"ח	זוהר חדש	חלק מספר הזוהר
חג"ת	חסד גבורה תפארת	
חז"ב	חכמה ובינה	
חז"ג	חסדים וגבורות	
י"ס	י' ספירות	
י"פ	י' פעמים	
כח"ב	כתר חכמה בינה	
מ"ד	מ"ן דכורין	שפע הבא מפרצוף עליון לפרצוף תחתון

מ"ה	שם קדוש שבתפארת	שם ה' במילוי אלפין כזה: יוד הא ואו הא
ממ"ה	מלך מלכי המלכים	
מ"ן	מיין נוקבין	התעוררות פרצוף תחתון לקבל שפע מהעליון
מנצפ"ך	ה"ג	אותיות כפולות המורות על דין
נה"י	נצח הוד יסוד	
ס"ג	שם קדוש שבבינה	שם ה' במילוי כזה: יוד הי ואו הי גימ' ס"ג
ס"ת	סופי תיבות	
ע"א	עם אותיות	חישוב גימ' ובנוסף לכך מוסיפים את מספר האותיות לגימ'
ע"ב	שם קדוש שבחכמה	שם ה' במילוי יודין כזה: יוד הי ויו הי גימ' ע"ב
ע"ב	גימ' חסד	
ע"ה	עם הכולל	הוספת מספר אחד לגימ'.
ע"י	עתיק יומין	פרצוף עליון שבכתר. פרצוף א"א פרצוף תחתון בכתר.
פע"ח	פרי עץ חיים	ספר שחיבר רבי חיים ויטאל זצל מתוך דברי רבו האר"י הקדוש.
קמ"ג	שם אהיה במילוי אלפין	נראה כך: אלף הא יוד הא מספרו קמ"ג
קנ"א	שם אהיה במילוי ההין	נראה כך: אלף הה יוד הה ומספרו קנ"א
קס"א	שם אהיה במילוי יודין	נראה כך: אלף הי יוד הי ומספרו קס"א
ר"ת	ראשי תיבות	
רי"ן	גימ' גבורה	

תוכן עניינים

3	מבוא
3	הקדמה
4	הסכמות לספרים קודמים
7	לוח ראשי תיבות והסברים
9	תוכן עניינים
10	תפלה לפני הלימוד
11	פרק א
12	פרק ב
14	פרק ג
15	פרק ד
17	פרק ה
18	פרק ו
19	פרק ז
21	פרק ח
23	פרק א
28	פרק ב
34	פרק ג
38	פרק ד
42	פרק ה'
48	פרק ו
51	פרק ז'
55	פרק ח'
59	הקדמה
61	פרק א
65	פרק ב
69	פרק ג
71	פרק ד
77	פרק ה
80	פרק ו
84	פרק ז
87	פרק ח

תפלה לפני הלימוד

כפי שכתב מהר"א פיריה - מעיל קודש - על עץ חיים:

רבון העולמים ואדוני האדונים. אב הרזומים והסליחות. מודים אנחנו לך ה' או"א בקידה ובהשתחויה שקרבחנו לעבודתך עבודת הקדש ונתת לנו זולק בסודות תורתך הקדושה והטהורה. מה אנחנו ומה זיינו אשר עשית עמנו זסד גדול כזה. ע"כ אנחנו מפילים תחנונים לפניך שתמזול ותסלז לכל זטאתינו ועונותינו ופשעינו. ואל יהיו עונותינו מבדילים בינינו לבינך:

ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלהינו וא"א שתכין ליבנו ליראתך ואהבתך ותקשיב אזניך לדברינו אלה ותפתז לבבנו בסודות תורתך ויהיה לימודינו זה ז"ר לפני כסא כבודך כריז ניזוז. ותאציל עלינו אור ממקורות נשמותינו בכל נשמותיהם ובכל בזינותיהם. ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר ע"י גלית דבריק אלה בעולם וזכות תורתם ותמימותם וקדושתם יעמוד לנו ולזרעינו ולז"ז עד סוף כל הדורות לכל נכשל בדברינו אלה ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים במאמר נעים זמירות ישראל. גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי:

פירוש מלוקט מספר הזוהר

מגילת שיר השירים הינה שיר ושבח על יחוד קוב"ה ושכינתיה בכל מיני מצבים של קרוב וריחוק. הפירוש שלפניכם מלוקט בעיקר מספר הזוהר.

פרק א

(א) **שִׁיר** זו ספירת המלכות בשעה שזוכה לאור החכמה שאז עולה ממקומה הקבוע שהוא תחת התפארת ועולה ומשווה קומה אל **הַשְּׁיִירִים** זה היסוד (אור החמה) ומשם עולה אל **אֲשֶׁר** התפארת ומשם אל **לְשִׁלְמוֹת** הבינה . וכשהמלכות משווה קומה אל התפארת ומתייחדת עימו פב"פ מכח הבינה שעליהם אומרת השכינה : (ב) **יִשְׁקֵנִי בְּנִשְׁיָקוֹת פִּיהוּ** חפצה אני ומשתוקקת לנשיקות פיהו של הקב"ה, זיווג דנשיקין, בחיבור תמיד, שהם ממידת הרחמים **כִּי טוֹבִים דְּדִיךְ בְּיִין** והם חשובים בעיני יותר מיין המשמח : (ג) **לִרְיוֹן** ואז המלכות מעלה מ"ן לז"א וממנו לבינה ומהבינה לאבא ומאבא נמשך **שְׂמִינִיךְ** מ"ד לאימא ונולדים מוחין **טוֹבִים** לז"א. מוחין אלו יורדים מספירה לספירה ולכן נקראים **שְׂמִין תוֹרָק** שמן המורק, היינו מועבר, עד למלכות הנקראת **שְׂמִיךְ עַל כֵּן** ומשם יורדים המוחין עד לעולמות ב"ע ולהיכלות הנקראות **עֲלָמוֹת** ולכן **אֶהְיֶיךָ בְּנִשְׁכֵּנִי אֲזוֹרִיךְ** אומרת כנ"י לז"א **זְרוּצָה** אני וכל חיילותי, הם ב"ע וההיכלות, ואם אזכה אעלה ל **הַבֵּיָאֲנִי הַמִּלְכָּה** בינה **וְזוֹדְרִי** מחיבור זה יושפע שפע רב לכל העולמות **נְגִילָה** מימין **וְנִשְׂבִּחוּזָה** ומשמאל **בְּךָ נִזְכִּירָה דְּדִיךְ בְּיִין** נקבל מוחין דאימא, מיסוד דאימא, והשפע יגיע גם ל **בְּיִשְׁרִים** תפארת, ובגלל השפע שיזל עליו בודאי **אֶהְיֶיךָ** : (ה) **שְׂזוֹרָה אֲנִי** והגלות הביאה אותי למיעוט ולהסתרה אולם **וְנִאֲוָה** בשורשי שזו הבינה, כך אומרת השכינה ל **בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם** נשמות הצדיקים. אני נראית **כְּאֶהְיֶיךָ קֶדֶר** כלפי חוץ, אולם **כִּירִיעוֹת שְׁלֵמוֹת** מבפנים : (ו) **אֶל תִּרְאוּנִי** אומרת השכינה **שְׂאֲנִי שְׂזוֹרִזוֹרָת** שהתמעטתי לנקודה, בסוד המאור הקטן, זאת בגלל **שְׂשִׁזְפוֹתֵנִי הַשְּׂמִיךְ** שכעת התפארת בסוד המאור הגדול אינו מאיר בי. ועוד ש- **בְּנֵי אֲמִי** כל פרצופי תשע הספירות שהם אריך אנפין, אבא, אמא וזעיר אנפין או פירוש נוסף הו"ק נקראים "בני אימ" שהם בנים של הבינה הנקראת אימא **נְזוֹרוֹ בִּי** שמו אותי בסוף כל הספירות או פירוש נוסף שמו אותי בעולם הבריאה להתלבש בקליפת נוגה מחמת עוונות בני ישראל, כדי **שְׂמִינִי נִטְרָה** לשמור מפני אחיזת הס"א **אֶת הַכְּרָמִים** כל הפרצופים הנ"ל, או פירוש נוסף שמוני להשפיע לשרי אומות העולם, אבל **כְּרָמִי שְׁלִי** את פרצוף הנוקבא **לֹא נִטְרָתִי** לא שמרתי והוא בסוף כל הספירות : (ז) **הַגִּירָה לִי** פונה המלכות לקב"ה

שְׂאֵהֶבָה נִפְשִׁי מדוע אני בסוף הספירות? ואז הקב"ה עונה אִיכָה תִרְעָה אם לא היית בסוף הספירות איך היית יכולה לרעות את ישראל בגלותם אִיכָה תִרְבִּיין בְּצִהָרִים כיצד יבוררו כל ניצוצי הקדושה שנפלו בקליפה הדומה לצהרים. שְׁלָמָה אֶהְיָ כְּעֻטִּיהָ על עֲדָרִי וְזִבְרִי הברור יכול להיות רק כאשר השכינה גולה עם ישראל המתאספים בבתי כנסיות כעדרים: (ח) אִם לֹא תִדְרְעִי לָךְ הַיָּפָה בְּנָשִׁים את המלכות צריכה להיות מתוקנת מהבינה צִאִי לָךְ בְּעֶקְבֵי הַצֶּאֱזָן ואם אין זה כך לכי לראות את פושעי ישראל המלאים מצוות כרימון וְרַעִי אֶת גְּדִילִיתִי ועל ידי כך כל צבאות השכינה יעלו איתך מעלה מעלה למקום הבינה שהיא על מִשְׁכְּנוֹת הָרָעִים מעל חג"ת: (ט) לְסִסְתִּי בְּרִכְבִּי פִרְעָה כשיצאת ממצרים עדיין לא היית מתוקנת כראוי ולכן גְּדִילִיתִי רַעִיתִי לא דיברתי איתך והייתי דומם: (י) אחר כך התחלת להבנות מנקודה ל"ס: קיבלת את התורה, נבנה המקדש ונשמע שיר הלוויים נָאוֹי שהוא נאה לְזִוְיָהּ היוצא מהלחיים וכן קול בַּתְרִים התורה צִוְּאָרִךְ ובית המקדש, וכך נבנית בְּזִרְזִים מהגבורה והבינה: (יא) תִּזְרִי וְהֵב נַעֲשֶׂה לָךְ נתקן אותך מצד הגבורות בחמישה גבורות עִם נִקְדֻּת הַכֶּסֶף וכן נבנה אותך בחמישה חסדים: (יב) עַד בְּעוֹד ש' שְׁהַמְלִיךְ הבינה בְּמִסְבּוֹ מחוברת לאבא גִרְדִּי המלכות נִתֵּן רִיזוֹן העלתה מ"ן ל: (יג) תפארת הנקרא צֶרֶר הַמֹּר שהוא דוּדִי לִי ואז הוא מתיחד עימי בֵּין שְׁדִי נו"ה שלי יִלִּין ישכון: (יד) ואכן דודי שהוא מלא כל טוב כ- אֶשְׁכֵּל הוא הַכֶּפֶר מטהר את הפגמים שפגמו בי בני האדם כי דוּדִי לִי שוכן בקרבי בְּכִרְמִי במלכות עֵין גְּדִי ובתפארת שלי: (טו) משבח הקב"ה את כנסת ישראל הֵנָּה יָפָה רַעִיתִי הֵנָּה יָפָה עֵינֶיךָ חכמה שבך יוֹנִים כלולה מכל הגוונים שלמעלה: (טז) ומשבחת כנ"י את הקב"ה הֵנָּה יָפָה דוּדִי אֶף נָעִים כשאנו מחוברים פב"פ והיכן? אֶף עֲרִשְׁנוּ בבית המקדש שהוא בחינת מלכות ומיטה רַעֲנָנָה: (יז) קָרוֹת בְּתֵינוּ בית המקדש, מלכות, יבנו מהגבורות שב- אֲרָזִים תפארת רַהֲיִטְנוּ כלי בית המקדש יהיו בְּרוֹתִים מעצי ברוש:

פרק ב

(א) המלכות נקראת אֲנִי והיא לפעמים לבנה כמו וְזִבְצֻלַת הַשָּׁרוֹן או אדומה כמו שוֹשַׁנֹּת הָעֵמֶקִים בהתאם למעשי בני האדם: (ב) אומר הקב"ה לכו"י כְּשִׁוְשָׁנָה בֵּין הַזִּזְזִים כמו שאת בין הקלי' כֵּן רַעִיתִי הבינה בֵּין הַבְּנוֹת זו"ן, "בנות" אותיות בן

ובת:(ג) וכך משבחת כנ"י להקב"ה **כְּתַפּוּזָא בְּעֵצֵי הַיַּעַר** שהוא נאה בריח, מראה, צבע וטעם
כֵּן דּוֹרֵי הַקֶּבֶה בֵּין הַבָּנִים שרי אומות העולם **בְּצֻלָּה זִמְדֻתִּי וַיִּשְׁבְּתִי** כאברהם
אבינו ע"ה שחמד את הקב"ה ומאס בגילולי ע"ז ו**כְּרִי'ו** וזרעו של אברהם אע"ה **מִתּוֹקָה**
לְזֻזְכִּי:(ד) ואז **הֵבִיאֲנִי אֶל בֵּית הַיֵּינָן** הר סיני ונתן לי את תורתו **וְדָגְלָו** והקיפני
בדגלים **עָלִי אֶהְבֶּה** ובנה לי בית המקדש והיתה ביננו אהבה. אבל כעת בגלות אני חולה
וזקוקה ל:(ה) **סִמְכוּנִי** סעד **בְּאַשְׁשִׁישׁוֹת** מהאבות, חג"ת, שקיבלו בתחילה מג"ר ומשפיעים
לי: מצד ימין, שמאל ואמצע וכן **רַפְּדוֹנִי בְּתַפּוּזָא** השומרים שאקבל שפע במידה ראויה
כִּי זֹולֶת אֶהְבֶּה אֲנִי:(ו) ואז בא יצחק ושם **שְׂמֹאלוֹ תִּזְוֹת לְרֹאשִׁי** השכינה
ואברהם ב- **וַיְמִינוּ תִּזְוֹבֶקְנִי**:(ז) לפני היחוד מזהירה השכינה את **הַשְּׁבַעֲתִי אֶתְכֶם**
בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם נשמות הצדיקים המעלים מ"ן ומיחדים את העולמות **בְּצִבְאוֹת נו"ה או**
בְּאִילוֹת הַשָּׁדָה היכלות וב"ע **אִם תַּעֲרִירוּ וְאִם תַּעֲזֹרוּ אֶת הָאֶהְבֶּה**
הגאולה **עַד שֶׁתִּזְוֹפֵץ** שיתעורר החפץ מאליו, והנה הוא מתעורר:(ח) **קוֹל דּוֹרֵי ז"א הֵנָּה**
זֶה בָּא מִדְּלָג עַל הָהָרִים חג"ת **מִקְפֵּץ עַל הַגְּבָעוֹת** נה"מ היינו שבא
ממקומו אלי, בבחינת "גחין ולחיש":(ט) אומרת השכינה **דּוֹבֵה דּוֹרֵי לְצָבִי או לְעַפָּר**
הָאֵילִים אתה נותן לי שפע מועט וזאת לפני התעוררות הרצון להשפיע. אבל כעת הנה מתעורר
הרצון להשפיע לי **הֵנָּה זֶה עוֹמֵד אֲזֹר כְּתֻלָּנוּ** והוא קרוב אלי ביותר **בְּמִשְׁגִּיזוֹ מִן**
הַזֹּלָנוֹת של בתי הכנסת **בְּמִצִּיץ מִן הַזֹּרְכִים** בין אצבעות הכהנים:(י) **עֲנֵה דּוֹרֵי**
לאחר שישאל התעוררו לתשובה **וְאָמַר לִי קוֹבֵי לָךְ** מן הגלות **רַעֲיָתִי יִפְתִּי וְלִכִּי**
לָךְ:(יא) **כִּי הֵנָּה הִסְתִּיו עֶבֶר** שיעבוד מלכויות בטל **הַגִּשְׁם זֹלָף הָלָךְ לוֹ**
ושלטון הערב רב פסק והגיע זמן הקדושה לשלוט ואז:(יב) **הַנְּצָנִים** חגתנה"י **נִרְאוּ בְּאַרְץ**
במלכות **עַתָּה הַזְמִיר** זמיר עריצים **הַגִּיעַ וְקוֹל הַתּוֹרָה** וקול התורה של ילדי ישראל
נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ:(יג) **הַתְּאֵנָה זֹנְטָה פְּנִיָּה** וכאשר יש בישראל בעלי מצוות
וְהַגְּפָנִים סִמְדָר ובעלי תשובה עושים מצוות ומעשים טובים שלא על מנת לקבל פרס **נִתְּנוּ**
רִיזוֹ מיד אומר הקב"ה לשכינה **קוֹבֵי לָךְ רַעֲיָתִי יִפְתִּי** מן הגלות **וְלִכִּי לָךְ** לבית
המקדש:(יד) **יִזְנֵתִי** זו השכינה **בְּזֹאגֵי הַסֵּלַע** אין לה מנוחה **בְּסִתְרַ הַבְּדִירָה** ויש
בה תלמידי חכמים צנועים **הִרְאִינוּ אֶת מִרְאִיָּה** מעשיך הטובים שלא על מנת לקבל פרס

הַשְּׁמִיעֵנִי אֶת קוֹלְךָ קול לומדי התורה בבתי המדרש כִּי קוֹלְךָ עָרַב וּמְרֵאִיךָ
 זָאוּה: (טו) והנה באים הקלי' לינוק שפע ואמר אֶזְזִיזוּ לָנוּ התאחזו בנו שְׁוֹעֲלִים כוחות הדין
 שְׁוֹעֲלִים קְטָנִים מְוֻזְבָּלִים כְּרָמִים רוצים לחבל במחנה הקדושה וְכָרְמֵינוּ
 סְבֻדָּר: במצב קטנות, תלת כלילן בתלת. (טז) אומרת השכינה דְּוִדִּי כִּי דודי בחר בי וְאֲנִי
 לוֹ ואני בחרתי בו הָרָעָה והוא מנהיג אותי בְּשִׁשְׁנֵים בחסד ודין: (יז) אני חטאתי והלכתי
 בגלות עַד שִׁפְפוּזִי הַיּוֹם הגלות אמורה להסתיים בסוף אלף שנים וְנָסוּ הַצִּלְלִים
 הסתלקו ממני שני סוגי הצלם סָב דְּמָה לָךְ דודי לְצַבִּי אוֹ לְעֹפֶר הָאֵילִים
 שאינם מניחים ביתם לגמרי עַל הָרִי בָּתָר והשפע לי במקומי כעת בגלות, מקום הפרוד
 שהם עולמות ב"ע:

פרק ג

(א) בקשה כנ"י מהקב"ה עַל מִשְׁכְּבִי על יחודה עימו שהרי כעת היא בְּלִילוֹת בגלות
 בְּקִשְׁתִּי אֶת שְׂאֵהְבָה נִפְשִׁי את הקב"ה בְּקִשְׁתִּי וְלֹא מִצָּאתִי מחמת
 מחיצת הקלי' המפסקת: (ב) אֶקְוֶה זָא מעולמות ב"ע וְאֶסֹבְבָה בְּעִיר במלכות
 דאצילות בְּשִׁוְקִים בששת היכלות וּבְרֻזְבוֹת ובהיכל קדש קדשים אֶבְקֶשֶׁה אֶת
 שְׂאֵהְבָה נִפְשִׁי את הקב"ה בְּקִשְׁתִּי וְלֹא מִצָּאתִי: (ג) מִצָּאתִי הַשְּׁמֵרִים
 כוחות הדין הַסְבָּבִים בְּעִיר המקיפים את מלכות דאצילות אֶת שְׂאֵהְבָה נִפְשִׁי
 רְאִיתָם: (ד) כְּמַעַט שֶׁעָבַרְתִּי מֵהֶם עַד שֶׁמִּצָּאתִי אֶת שְׂאֵהְבָה
 נִפְשִׁי בגאולה העתידה אֶזְזִיזֶנּוּ וְלֹא אֶרְפֶּנּוּ כבגאולות קודמות עַד שֶׁהִבִּיאתִי
 אֶל בֵּית אָבִי עד שאזכה לאור הבינה ויהיה עימי בחיבור תמידי פב"פ וְאֶל זֹדֶר
 הוֹרְתִי: שאני בחיבור איתו כשהחופ"ה חופפת עלינו (ה) הַשְּׁבַעְתִּי אֶתְכֶם אומרת
 השכינה בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם לנשמות הצדיקים שושביני מטרוניתא המעלות מ"ן בְּצִבְאוֹת
 בנ"ה או בְּאֵילוֹת הַשָּׂדֶה היכלות וב"ע אִם תִּעִירוּ וְאִם תִּעֹרְרוּ אֶת
 הָאֵהְבָה של הקב"ה עַד שֶׁתִּזְוָפִין: עד שיתעורר הרצון מאליו (ו) והנה מתחיל הרצון
 להתעורר מהבינה הנקראת מִי אל המלכות הנקראת זֹאת עֹלָה שהיא עולה ממקומה בִּין
 הַמְּדָבָר שהיא בחינת דיבור כְּתִיבֻרוֹת עֵשֶׂן כעשן העולה כלפי מעלה כך עולה השכינה
 אל הקב"ה מְקַטְרֶת מחוברת לאורות בּוֹר החסד מימין וּלְבוֹנָה ההוד משמאל מִכָּל

אֲבָקָת רוּכַל והיסוד באמצע: (ז) הִנֵּה בִּטְחוֹ השכינה שְׁלֵשְׁלִמָה של הקב"ה, ז"א עֲשִׂים גְּבָרִים כוחות דין סָבִיב לָהּ מִגְּבָרֵי יִשְׂרָאֵל המקבלים גבורתם מהתפארת שבה מידת הגבורה: (ח) כָּלָם אֲזוּזֵי זֶרֶב וכן מקבלים כוחם מהבינה מְלִמְדֵי מְלֻזְמָה אִישׁ זֶרֶבּוּ עַל יִרְכּוֹ הוד, מקום הדין מִפְּזוֹר בְּלִילוֹת לשמירה על המלכות מפני הקליפות: (ט) אֶפְרַיִן את ספירת המלכות עֲשֵׂה בְנָה, תיקן לוֹ הַמֶּלֶךְ שְׁלִמָה הקב"ה, ז"א יַעֲצִי הֶלְבֵּנוֹן מספירת הבינה: (י) עֲבוּדִיו עֲשֵׂה תיקן אותה כֶּסֶף מצד ימין ע"י ספירת החסד רְפִידָתוֹ זָהָב ומצד שמאל ע"י הגבורה מִרְכָּבוֹ אֲרָגְמָן ומצד אמצע ע"י התפארת תוֹכוֹ רְצוּף אֶהְבָּה מִבְּנוֹת יְרוּשָׁלַם נשמות הצדיקים: (יא) צְאִינָה וְרֵאִינָה אומרת השכינה ל- בְּנוֹת צִיּוֹן נשמות הצדיקים בַּמֶּלֶךְ שְׁלִמָה הקב"ה, ספירת התפארת, זעיר אנפין בַּעֲטָרָה שְׁעָטָרָה לוֹ אֲבוֹ ספירת הבינה בְּיוֹם זֻזְתָּנוֹ שהתחבר עם המלכות במעמד הר סיני וּבְיוֹם שְׁמוֹזָת לָבוּ וביום שקיבל אורות דנשמה מהבינה בעת בנין בית המקדש:

פרק ד

(א) אומר הקב"ה לשכינה הִנֵּךְ יִפָּה רַעֲיָתִי ומשבח אותה מלמעלה למטה ומתחיל בספירות דראש הִנֵּךְ יִפָּה עֵינֶיךָ חכמה שבך יוֹגִים מקבלת מספירת החכמה העליונה מִבַּעַד לְצַמְתָּךְ דרך הכתר שבך שִׁעָרָךְ כְּעֶדֶר הָעוֹיִם שְׁלֵשׁוּ מִהָרָה גִלְעָד: (ב) שְׁנֶיךָ כוחות הדין שסביבך כְּעֶדֶר הַקְּצוּבוֹת שְׁעָלוּ מִן הָרִזּוּצָה התמתקו מהארץ א"א שִׁכְלָם מִתְאִימוֹת ודומים לא"א בלובנם וְשִׁכְלָה אֵין בָּהֶם ולא ניזוק אחד מכוחות הדין שהתמתקו: (ג) כְּזוֹזֵט הַשְּׁנִי שהוא אדום ומורה על מציאות מידת הדין ב- שְׁפָתֶיךָ נו"ה שבך וּבִמְדַבְּרֶיךָ ומלכות שבך נֶאֱוָה כְּפָלֹז הָרִמּוֹן שהוא אדום רִקְקָתָךְ חו"ב שבך מִבַּעַד לְצַמְתָּךְ והם ניכרים מבעד לכתך: (ד) וכאן עובר לשבח את ספירות דגוף ומתחיל מה- כְּמִגְדֵּל דָּוִיד מלכות שבך צִוְּאָרָךְ נאה בְּנוֹי לְתַלְפִּיּוֹת ובנוי מכל ספירות המלכות של כל י"ס אֶלֶף הַמִּזָּן תָּלִי עָלָיו כָּל שְׁלִטֵי הַגְּבוּרִים: (ה) שְׁנֵי שְׁדֵיךָ נו"ה שבך כְּשְׁנֵי עֶפְרַיִם מתוקנים מנו"ה דז"א תְּאוּמֵי צְבִיָּה שהם שקולים זל"ז הָרוּעִים בְּשׁוֹשְׁעִים ומונהגים בחסד ודין: (ו) עַד שִׁיפּוּז הַיּוֹם עד שתסתיים הגלות וְנָסוּ הַצִּלְלִים ויגמר שלטון אומות העולם בישראל אֶלֶךְ

לִי אומר הקב"ה **אֵל הַר הַבּוֹר** המוריה, ירושלים של מטה, לנער משם את אומות העולם
וְאֵל גְּבַעַת הַלְבוּנָה ירושלים של מעלה: (ז) ומשבח הקב"ה את השכינה ואומר **כֶּלֶךְ**
יִפָּה רַעֲיָתִי כשאת כלולה מכל הספירות של מעלה ו**בּוֹם** והקלי' **אֵין** אינם נאחזים
 בָּךְ: (ח) בואי **אֵתִי מִלְּבָנוֹן** מספירת החכמה **כֶּלֶה** **אֵתִי מִלְּבָנוֹן** מספירת החכמה
תְּבוֹאִי איתי לגלות. וגם כאשר אנו בגלות **תְּשׁוּרִי** את משגיחה על בני **מֵרֵאשׁ אֲמִנָּה**
 מהכותל המערבי **מֵרֵאשׁ שְׁנִיר וְזֶרְמוֹן** מהר סיני **בְּמַעֲנוֹת אֲרִיּוֹת** מבתי כנסיות
מֵהָרִי זְמִרִים ומבתי מדרשות: (ט) ובשעה זו שאת בגלות ונושאת עיניך אלי אני אומר
לְבַבְתִּי אֲזוֹתִי כֶּלֶה לְבַבְתִּי בְּאֲזוֹת מַעֲיָנִי כשאת כלולה מעשר ספירות
 וכן **בְּאֲזוֹר עֵנֶךְ** זה אברהם אבינו שיפה אותך **בְּמִצּוֹרֶיךָ** זה משה שהקים את המשכן
 השקול כשני בתי מקדש: (י) **בֹּה יָפוּ דְדִיךְ** סודות **אֲזוֹתִי כֶּלֶה** תורה שבעל פה **בֹּה**
טְבוּ דְדִיךְ מִיֵּין וְרִיזוּ שְׂמִינִי מ"ן שאת מעלה אלי חביב עלי **בְּכָל בְּשָׂמִים**:
 (יא) **נִפֶּת תַּטְפֶּנָּה שִׁפְתוֹתֶיךָ כֶּלֶה** נ"ה שבך **דְּבִשׁ** גבורות **וְזֶלֶב** וחסדים **תַּזוֹת**
לְשׁוֹנְךָ בונים את יסוד דידך **וְרִיזוּ שְׂלֻמוֹתֶיךָ** מלכות שבך מתוקנת כמו **כְּרִיזוּ לְבָנוֹן**
 ספירת הבינה: (יב) **אֵן זַעוּל אֲזוֹתִי כֶּלֶה** ספירותיך הכלולות בך מתוקנות מ"ן סדרי אורייתא
 שבכתב, תפארת **זַל זַעוּל** ואת נשפעת מכל הספירות העליונות **בְּמַעֲיָן** ביסוד דידך, ויש לך
 שמירה מפני יניקת הקלי' **זֶלְתוֹם** מאימא עילאה: (יג) **שְׂלֻזִיךְ** השפע הנשלח לך מ"ק הופך
 אותך ל- **פְּרִדֵּס רְמוֹנִים** מלאה כל טוב **עִם פְּרִי מִגְדִּים** וגם משפע אר"א עילאין
כְּפָרִים נשפע לך שפע דרך כל **עִם זְרָדִים** מלכות של י"ס: (יד) ועוד מתברכת מ"ג תיקוני
 דיקנא עליונים שהם **זְרָדִי** אל **וְכַרְכָּם** רחום **קָנָה** וחנן **וְקִנְמוֹן** ארך **עִם כָּל עֲצֵי**
לְבוֹנָה אפים **מֵר** ורב חסד **וְאַהֲלוֹת עִם כָּל רֵאשֵׁי** ואמת **בְּשָׂמִים** נוצר חסד: (טו)
בְּמַעֲיָן גְּזִים לאלפים **בְּאֵר** נושא עון **מִים זֵלִים** ופשע **וְזֵלִים** וחטאה **מִן לְבָנוֹן**
 ונקה: (טז) ואז מעורר היחוד **עוֹרִי צָפוֹן** שמאלו תחת ראשי **וְבוֹאִי תִיבִן** וימינו תחבקני
הַפִּיזוּי גְּזִי העלאת מ"ן **יִזְלוּ בְּשָׂמִיו** המשכת מ"ד **יָבֵא דוֹדִי ז"א** לְגִזּוֹ נוקבא
וְיֹאכֵל יחוד פְּרִי מִגְדִּיו:

פרק ה

(א) בַּאתִּי לְגַנִּי אֹמֵר הַקֶּבֶ"ה אֲזֻזְתִּי כָּלָה לִשְׁכִּינָה אֲרִיתִי בְּמִזְרֵי חֶסֶד עִם
בְּשִׁמְיָי נִצַּח אֲכַלְתִּי יַעֲרִי גְבוּרָה עִם דְּבַשִּׁי הוּד פְּתִיתִי יִינִי תַּפְאֶרֶת עִם
זֻזְלִבִּי יִסּוּד אֲכָלוּ רַעִים אִוֵּ"א שִׁתּוֹ וְשִׁכְרוּ דְּוֹדִים ז"ן: (ב) אֲנִי יִשְׁנָה
כְּשִׁדּוּדִי מִתְרַחֵק מִמֶּנִּי וְלִבִּי עַר כִּשְׁהוּא מִתְקָרֵב אֵלַי קוֹל דְּוֹדִי דּוֹפֵק וּמִפִּי אֹתִי
בְּאוֹמְרוֹ פְּתוּזִי לִי אֲזֻזְתִּי רַעֲיִתִי יוֹנָתִי תַּבּוּתִי שְׂרָאֲשִׁי כְּתָר גְּמֻלָּא טָל
שִׁפְעָא וְאֲנִי רוּצָה לְהַשְׁפִּיעַ אוֹתוֹ דְּרַךְ קְוִצוֹתִי נו"ה דז"א ל- רְסִיסִי לִילָה מַלְכוּת: (ג) אֹמֶרֶת
הַשְׁכִּינָה פְּשִׁטִּיתִי אֶת פְּתִנָתִי כִּשְׁהִייתִי בַּגְלוּת מַחֲמַת הָעוֹנוֹת, וְהֵם כִּינוּיֵי הַשְׁכִּינָה
אֵיכָכָה אֲלַבְּשָׁנָה אֲנִי רוּצָה לְחַזֹּר לְגָלוּת רְוֹצָתִי אֶת רִגְלִי נו"ה דמַלְכוּת שִׁירְדוּ
לְקַלִּי בַּגְלוּת אֵיכָכָה אֲטַנְפֵּם אֲנִי רוּצָה לְחַזֹּר לְשֵׁם: (ד) דְּוֹדִי ז"א שְׁלֹז יָדוֹ חֶסֶד
בֵּין הַזֹּהַר שֶׁבְּכֹסֶא הַכְּבוֹד וְיַמֵּי וְכָל הַמַּחֲנוֹת וְחִיּוֹת הַקּוֹדֵשׁ שֶׁבִּבְיָהּ הָבּוּ עָלָיו: (ה) קְבוּתִי
הַשְׁכִּינָה הַנִּקְרָאֶת אֲנִי לְפָתוּזָא לְדוּדִי ז"א יִידִי חו"ג דמַלְכוּת נְטִפּוֹ קִבְּלוּ שִׁפְעָא רַב מ-
בְּמִזְרֵי חֶסֶד דז"א וְאַצְבָּעֵתִי וְכָל י"ס שְׁבִי קִבְּלוּ שִׁפְעָא רַב בְּמִזְרֵי חֶסֶד אֲבָא
עַל כְּפֹת הַמִּנְעוּל עַד שֶׁמִּגִּיעִים לִיסוּד שְׁבִי: (ו) פְּתוּזָאֲתִי אֲנִי הַשְׁכִּינָה הַנִּקְרָאֶת "פְּתַח"
וְנִקְרָאֶת "אֲנִי" לְדוּדִי ז"א וְדוּדִי שְׂרָאָה שְׂאִינִי רְאוּיָהּ לוֹ זֻזְמָק עָבֵר נִפְשִׁי זֹה הַשְׁכִּינָה,
סְפִירַת הַמַּלְכוּת הַנִּקְרָאֶת "נֶפֶשׁ" יִצְאָה לְהִתְדַבֵּק בַּקֶּבֶ"ה בְּדָבָרוֹ בַּעֲת מִתֵּן תּוֹרָה שְׁזָה דִּיבּוּר
הַקֶּבֶ"ה, דִּיבּוּר "ו" בְּקִשְׁתִּיהוּ וְכֹלָּא בְּמִצְאָתִיהוּ קְרָאתִיו וְכֹלָּא עֲנִי: (ז) בְּמִצְאָתִי
הַשְׁמָרִים כּוֹחוֹת דִּין הַסְּבָבִים בְּעִיר הַמְּקִיפִים אֶת מַלְכוּת דְּאֲצִילוֹת הַכּוֹנֵי
פְּצָעוֹנִי מִיַּעַט אוֹתִי נִשְׂאוּ אֶת רִדְיָי מִעָלַי הַחֲזִירוּ אוֹתִי לְמַצֵּב קִטְנוֹת שְׁמִירִי
הַזּוֹמָמוֹת כּוֹחוֹת הַדִּין הַסּוֹבְבִים אֶת הַמַּלְכוּת: (ח) הַשְׁבָּעֵתִי אֶתְכֶּם אֹמֶרֶת הַשְׁכִּינָה ל-
בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם נִשְׁמֹת הַצַּדִּיקִים אִם תִּמְצָאוּ אֶת דְּוֹדִי ז"א בַּמָּה תִּגְדְּלוּ לוֹ
שִׁיזוּלָת אֶהְבָּה אֲנִי וּמִשְׁתַּקֶּקֶת לְחִסּוֹת בְּצִילוֹ: (ט) וְאִזְּ הַשְׁכִּינָה נִשְׁאֵלֶת בַּמָּה דְּוִירָה
בְּדוּדִי הַיִּפְסָה בְּנִשְׁיָם בְּמָה שׁוֹנָה דוּדֵךְ מִשְׁרֵי הָאוֹמוֹת? בַּמָּה דְּוִירָה בְּדוּדִי שְׁפָכָה
הַשְׁבָּעֵתִּנּוּ: (י) וּמִתְחִילָה הַשְׁכִּינָה לִשְׁבַח אֶת דּוּדָה מִלְּמַעְלָה לְמַטָּה בְּסוּד אוֹר יִשְׂרָאֵל לְהַמְשִׁיךְ
הַשִּׁפְעָא אֵלַיָּה מִלְּמַעְלָה לְמַטָּה דְּוִירָי צוּז מִצַּד הַחֲסִדִּים וְאֶדְוָם מִצַּד הַגְּבוּרוֹת דְּגוּל
בְּרַבָּה וּמוֹקֵף בְּרַבּוּת מִלְּאֲכִים: (יא) רִאשִׁי כְּתָר דז"א יָקָר כְּמוֹ כְּתָם פָּז זֶהֱבָא נִבְחָר

קִּוְצוֹתָיו קוֹצִין דְּשִׁיעַר רִישִׁיה **תַּלְתְּלִים** מלאות ממידת הדין ולכן צבעם **שְׁזוֹרוֹת** כְּעוֹרֵב: (יב) עֵינָיו חו"ב שבו מקבלות שפע **כִּיּוֹנִים** **עַל אֶפְיָקִי בַּיּוֹם** מנ"ה דאימא רְזוּצוֹת בְּזוֹלָב המקבלות מלובן החכמה והבינה העליונים **יְשֻׁבוֹת עַל מַלְאֵת** וממלאים אותו: (יג) לְזוּזָיו חו"ג שבו כְּעֶרְוֹת הַבָּשָׂם מעלות מ"ן מ- בְּגָדֵלּוֹת מלכות שבהם בְּמֶרְקוֹזֵיהֶם לספירות מלכות שמעליהן שְׁפָתוֹתָיו נו"ה דז"א **שׁוֹשְׁנִים** יש בהם חסדים וגבורות נְטָפוֹת ומשפיעים לי מ- בּוֹר עֶבֶר הארת יסוד אבא המתפשט עד יסוד דז"א. עד כאן ספירות הראש וכאן עוברת לשבח את ספירות הגוף: (יד) יָדָיו חו"ג דז"א **גְּלִילִי וְזָב** נבנים מחסדים וגבורות בְּמַלְאִים בְּהַרְשִׁישׁ שבהם שש פרקים. אולם כאן טרם נכללו חסדים בגבורות והחכמה אינה יכולה להאיר ונבחנת לפנימית שאינה מאירה ואומר בְּעֵי עֲשֵׂת שֵׁן בְּעֶלְפֶּת סְפִירִים: (טו) שׁוֹקִיו נו"ה משפיעים ל- עֲמוּדֵי יֵשׁ יסוד בְּיִסָּדִים שהוא מיסד אותי הנקראת **עַל אֲדָנִי** בשם אדנות פֶּא בִּרְאֵהוּ ואני מחוברת אליו כְּלָבֶנוֹן והוא בונה אותי מהחסדים הבאים מג"ר בְּזוֹר כְּאֲרֻזִּים ומהגבורות: (טז) וְזָכוּ בְּמִתְקִים לאחר שנכללו החסדים עם הגבורות והתבסמו וְכָל כָּל מ- בְּזוֹמְדִים חו"ג וְהָ בִּיסוּד דִּידִיה דְּדוּדֵי וְזָה רְעִי המקבל מיסודות או"א שנקראו "רעים", כך אומרת השכינה ל- בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם ההיכלות או נשמות הצדיקים:

פרק ו

(א) **אָנָּה הָלָךְ דּוֹדְךָ הַיָּפָה בְּנָשִׁים** שואלים הצדיקים את השכינה, ספירת המלכות **אָנָּה פָּנָה דּוֹדְךָ וְנִבְקָשְׁנוּ עִמָּךְ** שהרי את הקב"ה ז"א, אפשר להשיג רק דרך: (ב) והנה דְּדוּדֵי הקב"ה יָרַד לָגֵנוּ לשכינה לְעֶרְוֹת הַבָּשָׂם שהיא מלאה ריחות טובים לְרֵעוֹת בְּגִנִּים בישיבות ובתי כנסת בעולם הזה וְלָלֶקֶט שׁוֹשְׁנִים מ"ן העולה מיחודים: (ג) **אָנִי לְדוּדֵי וְדוּדֵי לִי הָרָעָה בְּשׁוֹשְׁנִים** והוא מנהיג אותי בחסד ובדין: (ד) **יָפָה אַתְּ רַעֲיָתִי** משבח הקב"ה את כנ"י כְּתָרְצָה כשאת מעלה מ"ן נְאֻוָּה בְּיְרוּשָׁלַם לירושלים של מעלה שהיא **אֵימָה כְּנֶדְגָלוֹת** ספירת הבינה: (ה) **הַסִּבִּי** הסירי עֵינֶיךָ חו"ב שבך מלהתבונן בי בְּנֶגְדִי אומר הקב"ה לכנ"י **שִׁיָּהם הָרְהִיבִנִי** שהם גורמים לי להשתוקק אליך ועדיין לא הגיע הזמן שְׁעָרְךָ הארת חכמה שבך מבהיקה ביופיה

כְּעֶדְר הָעֵיִם המסמלות את העזות וקו שמאל שְׁלֵשׁ מִן הַגְּלֶעַד הבאים מהמלכות: (ו) שְׁנֵי כוחות הדין שסביב כְּעֶדְר הָרְזִיכִים כולם קדושים שְׁעָלוּ והתעלו מן בעזרת הָרְזִיכָה הלובן העליון דא"א שְׁכָל מִתְאִימוֹת ודומים לשורשן וְשִׁכְלָה אֵין בָּהֶם ולא נעדר אחד מהם: (ז) כְּפָלֹז הָרְמוֹן שצבעו אדום ומלא דינים, כך רָקִיתָ חו"ב שבך כשהם ריקנים ללא אור מחו"ב העליונים, והם מצפים לאור מִבַּעַד לְצִמְתָּךְ דרך הכתר שבך: (ח) שְׁשִׁים הַבֹּה מַלְכוּת כוחות דין שסביב בעולם הבריאה וְשִׁבְנִים פִּילְגֵשִׁים כוחות דין שסביב בעולמות יצירה ועשיה וְעֵלְמוֹת אֵין מִסְפָּר כוחות דין בעולמות שלמטה מעשיה: (ט) אֲזוֹת הִיא יוֹנְתִי תַבּוֹתִי השכינה אֲזוֹת הִיא לְאִמָּה הַבִּינָה בָּרָה ברורה הִיא לְיוֹלָדָתָהּ ◦ התפארת רְאוּהָ בָנוֹת ההיכלות וְיִאֲשֶׁרוּהָ מַלְכוּת וּפִילְגֵשִׁים שרי אומות העולם וְיִהְיֶה לָהֶן: (י) בִּי בִינָה המתחברת ל אֵת מַלְכוּת הַנְּשִׁקָּה וכאשר הן ביחד מתחילה המלכות להאיר כְּמוֹ שִׁזְזוֹר והשחרורית שלה מסתלקת יָפָה כְּלָבָנָה כשיש לה מעט אור בָּרָה כּוֹזְמָה כשמקבלת הארת ז"א אִימָה כְּנֻדָּלוֹת כשמקבלת הארת בינה: (יא) אֵל גִּנֹּת אֶגְזוֹ אל מרכבת השכינה יִרְדֹּתִי לְרֹאוֹת מִשֵּׁם בְּאִי הַנּוֹזֵל את המלכות לְרֹאוֹת הַפְּרוֹזָה הַגָּפֶן זו כנ"י הַנְּצוֹ הָרְמוֹנִים הצדיקים: (יב) לֹא יִדְעָתִי אֵין אני יכול להתייחד עם נְפִשִׁי השכינה שְׂבוֹתִי מִרְכָּבוֹת עָמוֹ כשהיא משפעת למרכבה הנקראת גְּדִיב וברמז: נָשַׁר אֲדָם אֲרִיָּה כְרוּב:

פרק ז

(א) ולכן אומר הקב"ה לשכינה שְׂבוֹבִי מעולם המרכבה בב"ע שְׂבוֹבִי למקומך בעולם האצילות הַשְׂוֹלְבִיית להקרא "ה" בתראה ולהתחבר ליסוד הנקרא "שלוש" והמגיע מספירת התפארת הנקרא קודש גימ' "תי" שְׂבוֹבִי וְנִזְוָה ואשפיע שפע דרך נר"ה הנקראים "חוזה" ותהפכי ל"חזון" וביחד נהיה "ונחזה". והשפע בָּךְ שפע התפארת, סוד כ"ב אותיות תורה שבכתב. עונה השכינה בֹּה אני נקראת "מה" ובך יש שם "מה" ולכן תִּזְוָו תא חזי, בא ותן שפע דר"ק בַּשְׂוֹלְבִיית בִּי כְּמוֹזֶלֶת הַמּוֹזָנִים הדרה בב' מחנות מחנה שכינה והמרכבה: (ב) ומתחיל הקב"ה לשבח את כנ"י מלמטה למעלה, ומספירות דגוף לספירות דראש, באומרו שכל י"ס שבה מתקונות כעין של מעלה בֹּה יָפוּ פְעָמֶיךָ בְּנִעְלִים מלכות דמלכות בעת קבלת אור

בֵּת נָדִיב החסד **זִמְמוּקֵי יִרְכִיךָ** נר"ה כמו **זִלְכָאִים** תכשיטים נאים **מַעֲשֵׂה יָדֵי**
אָמֹן הוא יסוד המכריע ביניהם: (ג) **שֶׁרֶרְךָ** תפארת ויסוד שבך המשפיעים ל- **אֲנִן הַסֵּהָר**
למלכות שבך והוא מקום מושב הסנהדרין המכוון כנגד היכל הזכות **אֶל יוֹזֶסֶר הַמָּוֶגֶה** השפע
בְּטִינָךְ מלכות בזמן שעולה לבינה משפעת ל- **עֲרֹבֹת זֹטִים** תפארת **סוּגָה**
בְּשׁוֹשֵׁנִים ולמלכות שנשארה במקומה ושם מקבלת שפעה: (ד) **שְׁנֵי שְׂדֵיךָ** נר"ה שבך
כְּשֵׁנֵי עֶפְרַיִם מקבלים מנר"ה דז"א **הַתְּאֵמִי צְבִיָּה** שהם שקולים זל"ז: (ה) **צוֹאֲרֶךְ**
בינה שבך **כְּמִגְדַּל הַשֵּׁן** מתוקנת מאימא עילאה **עֵינֶיךָ** חו"ב שבך מקבלות מ- **בְּרִכּוֹת**
בּוֹזְשִׁבּוֹן אבא וממשיכה את שפעך ל- **עַל שַׁעַר בֵּית רַבִּים** ב"ע **אָפֶךְ** בינה שבך
כְּמִגְדַּל הַלְּבָנוֹן כאימא עילאה **צוּפָה פָּנֵי דְמוֹשֶׁק** בינה: (ו) **רֹאשֶׁךְ** כתר דמלכות,
סוד תפילין של ראש **עָלֶיךָ כְּכַרְמֵל וְדִלְתָא רֹאשֶׁךְ** מלכות דמלכות תפילין של יד
מתוקנת **כְּאַרְגָּמָן** מהתפארת **מֶלֶךְ אֲסוּר** התפארת מחובר **בְּרֵה־טִים** בבתיים של
התפילין: (ז) **בֹּהַ יִפִּית** בהעלאת מ"ן מלמטה למעלה, אהבת עול"ם **וְבֹהַ זַעֲמֹתָ** בעשית
תשוב"ה ובכך זכית ל- **אַהֲבָה בְּתַעֲנוּגִים** חכמה, אהבה רבה המעוררת את המ"ד: (ח)
ומתעורר הקב"ה לשבח את כנ"י הנקראת **זֹאת קוֹמֹתָךְ דְּמֹתָה לְתַמָּר** יסוד **וְשְׂדֵיךָ**
ונר"ה שבך **לְאַשְׁכְּלוֹת** נר"ה דבינה: (ט) **אֲמַרְתִּי** אומר הקב"ה **אֶעֱלֶה** אתחבר **בְּתַמָּר**
בשכינה **אֲזוּזָה בְּסִסְנֵי** אשפיע לה שפע גדול **וַיְהִי נָא שְׂדֵיךָ** נר"ה דמלכות
כְּאַשְׁכְּלוֹת הַגֶּפֶן כנר"ה דבינה **וְרִיזוּ אָפֶךְ** העלאת מ"ן מבינה שלך, מהקרבנות, יעלה
כְּתַפּוּזִים לתרין תפוחין: (י) **וְזִכְרֶךְ** חכמה שבך **כִּיִּין הַטּוֹב** כחכמה עליונה **הוֹכֵךְ**
לְדוּדֵי לגבורה דז"א **לְמִישָׁרִים** ולתפארת **דּוֹבֵב שְׁפָתֵי יִשְׁנִים**: (יא) **אֲנִי**
לְדוּדֵי אומרת השכינה, וזו התעוררות מלמטה **וְעָלִי תִשְׁקָתוּ** והוא מתעורר אלי מלמעלה:
(יב) **לִכְה דוּדֵי יֵצֵא** ניוחד הו"ה אדנות שהם בגימ' צא **הַשְׂדָּה** במקומי הקבוע ע"י שם
שד"י גימ' "השדה" **נְלִינָה** ר"ת נתיחד לנו (ע"י) נה"י **בְּכַפָּרִים** בביתי המיוחד: (יג) **נִשְׁכִּימָה**
בבקר כאברהם ונראה את **לְכַרְמִים** בני ישראל מקיימי המצוות **נִרְאָה** אם עבודתם עולה
אלי עד כדי ש- **פְּרוּזָה** יתוקנו הרפ"ח ניצוצין ו- **הַגֶּפֶן** אני הופכת ל"גפן פוריה". כמו כן נבדוק
ש- **פְּתוּזָה** הַסְּמִדֵּר הצדיקים שבעם ישראל מתעלים תדיר בחכמת התלמוד **הַנִּצְוֹ**
הַרְמוֹנִים ועמי הארץ חוזרים בתשובה **שֶׁם** במצב זה **אֵתָן אֶת דִּדִּי לָךְ**: (יד)

הַדּוֹדָאִים נר"ה דז"א נָתַנּוּ רִיזוֹ העלו מ"ן שקיבלו מהמלכות וְעַל פְּתוּזֵינוּ ספירת המלכות שבנו היינו מלכות ועטרת יסוד כָּל בְּמַגְדִּים נשפע שפע רב וְזֶדְשִׁים מאו"א גַּם יִשְׁנִים מאריך דוֹדֵי צִפְנֹתִי כָךְ ומעתיק:

פרק ח

(א) בּוֹי בינה המאירה לי ומרוממת קומתי יִתְנַךְ גורמת לך להיות כְּאֶזֶז לִי בקומה שווה אלי יוֹנֵק ולקבל שפע מ- שִׁדִּי נר"ה אֲבִי דבינה אֲבִיצָאָה בַּזוּזִין בב"ע אֲשֶׁקָה ואתיחד עימך למרות שאין זה מקומנו גַּם לֹא יְבוּזוּ לִי: (ב) אֲנֶהְגָה אעלה עימך מב"ע אֲבִיאָה למקומי הקבוע ואקבל אורות אֶל בֵּית אֲבִי דבינה תִּלְכַּדְנִי שהם סוד ה"למד" מגדל הפורח באויר אֲשֶׁקָה בִּיזִין הֶרְקֹז עוד נקבל מאורות פנימיים דאימא כי "יין רקח" גימ' חשמל דרך בְּעֶסֶס רַבְנִי תבונה שהיא מלכות דאימא כי "מעסיס רימוני" גימ' הוא מלכות דבינה: (ג) וכאשר מאירים אורות דג"ר מתחיל להתעורר היחוד. ראשית שְׂמֹאלוֹ תַּזוּת רִאשִׁי לדחות הדינים ממני וְיַבִּיזוּ תַּזוּבְקִנִּי להמשיך אלי החסדים: (ד) הַשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם אומרת השכינה ל- בְּנֹת יְרוּשָׁלַם נשמות הצדיקים, שושביני דמטרוניתא בַּיה תַּעֲרִירוּ וּבַיה תַּעֲרָרוּ אל תתבעו אֶת הָאֱהָבָה את הגאולה עַד שֶׁתַּזְזֹפֵן שיתעורר החפץ מאליו, בסוד "אם יגאלך טו"ב יגאל": (ה) בּוֹי כאשר ישראל יתעוררו לעשות תשובה המעוררת את ספירת הבינה הנקראת "מ" הרי ש- זֹאת המלכות עֲלָה ממקומה הקבוע בִּין הַמְדָּבָר שהוא בחינת דיבור בְּתַרְפָּקָה ועולה עד לבינה מקום שהוא עַל הוֹדָה התפארת. והיא אומרת להקב"ה כשאני תַּזוּת הַתַּפּוּז בבינה שיש בה שורש ג' גווני התפוח עוֹרְרִיתִי שְׂמָה בבינה זִבְלָתָה אֲמָה בינה, בסוד תלת כלילן בתלת כפנקס מקופל (נידה ל ע"ב) שְׂמָה זִבְלָה יִלְדָתָה תבונה: (ו) שְׂיַמֵּנִי כּוּזוֹתָם שתמיד איתך עַל לִבִּי בינה דז"א, סוד תפילין של יד המונחים ליד הלב כּוּזוֹתָם עַל זְרוּעָה גבורה, תפילין של ראש שרצועותיו נמשכות על הזרוע כִּי עָזָה מאד אהבתי אותך ופרדתי ממך קשה לי כְּבוֹת אֱהָבָה קָשָׁה כְּשֶׁאוֹל קִנְאָה וכן קנאה שאני מקנאה לך קשה ביותר. האהבה היא ב"נצח" והקנאה ב"הוד" ולכן אומר: רִשְׁפִּיָה מדרגות ההוד שבמלכות רִשְׁפִּי אִשׁ יוצאות

מהבינה **שְׁלֵהֶבְתִּיהָ** והחכמה: (ז) **בַּיָּמִים רַבִּים** הארות הבינה דמינה מתערין דינין **לֹא**
יֻכְּלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֱהָבָה החסדים ו**נִהְרֹות** הבינה שומרים שלא תהיה יניקה
לקלי' מאותה אהבה **לֹא יִשְׁטָפוּהָ אִם יִתֵּן אִישׁ ס"מ אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ**
בָּאֱהָבָה בּוֹז יִבְּוֹז ספירות דז"א לו: (ח) **אֲזֻזֹת לָנוּ קִטְנָה** זו המלכות ו**יִשְׁדִּים**
נר"ה **אֵין לָהּ** להשפיע לבני ישראל **מִה נַעֲשֶׂה לְאֲזֻזֵּנוּ** המלכות **בַּיּוֹם שִׁירְבָר**
בָּהּ ◌ בזמן הגאולה: (ט) **אִם** היא חזקה כ- **זֹזֻמָּה הִיא** ויש לה גבורות מצד עצמה **נִבְּנָה**
עָלֶיהָ טִירַת כֶּסֶף מצד חסדים ו**אִם דָּלָת הִיא** שהיא דלה וחלשה ללא חסדים וללא
גבורות **נִצּוֹר עָלֶיהָ** נשפיע לה מהיסוד שבו שם א"ל שד"י גימ' ע"ה "נצור" לז"ז ארז גבורות.
שהרי "ארז" ע"ה גימ' "יצחק": (י) **אֲנִי** השכינה חזקה כ- **זֹזֻמָּה וְשִׁדִּי** נר"ה שבי **כַּמִּגְדָּלוֹת**
יונקים מנר"ה דאימא אַז כאשר אני מקבלת שפעי מהבינה **הִיִּתִּי בְּעֵינָיו** דז"א **כַּמוֹצֵאת**
כמקבלת שפע **שָׁלוֹם** מהיסוד: (יא) **כָּרָם** המלכות **הִיא** **לְשִׁלְמוֹהָ** למלך שהשלום
שלו, ז"א שבחר לקנן ב- **בְּבַעַל הַבּוֹז** ספירת התפארת **נָתַן אֶת הַכָּרָם** השכינה
לְנֹטָרִים לצדיקים כדי שיקשטו אותה **אִישׁ** זה הקב"ה **יָבֵא בְּפָרִיו** בכד תיקוני השכינה
אֶלֶף עולמות של **כֶּסֶף** כיסופין: (יב) **כָּרָמִי שְׁכִלִי** אומרת השכינה **לְפָנַי** ואני מתקנת
כראוי **הָאֶלֶף** עולמות דכיסופין **לָךְ שְׁלֵמוֹהָ** קודשא בריך הוא ו**מֵאֲתָיִם לְנֹטָרִים**
לצדיקים **אֶת פָּרִיו** פירותיהם בעוה"ז: (יג) **הַיּוֹשֶׁבֶת בַּגְּגִיִּם** תלמידי החכמים שושביני
דמטרוניתא **זֹזִיבָרִים** מלאכי השרת **בְּמִקְשֵׁיבִים לְקוֹלָךְ** תלמוד תורתכם ומבקשים
הַשְּׂמִיעֵנִי: (יד) **בְּרֹז דְּוָדִי** קודשא בריך הוא ו**דְּמִוֹה לָךְ לְצַבִּי** או **לְעֹפָר**
הָאֵילִים שמשגיח ממרחק על השכינה **עַל הָרִי בְּשָׂמִים** ברו"ק ידידיה כשהם כלולים
זב"ז:

פירוש לפי קבלת הרמח"ל

קבע לנו הרמח"ל שבמגילת שיר השירים המשיך שלמה המלך אורות אימא לנוק' כשהיא בקומה שווה לז"א. על פי יסוד זה נבוא אל ביאור המגילה.

פרק א

(א) **שִׁיר** שיר¹ זו המלי' שעלתה ממקומה אל היסוד ושם יש ייחוד זו"ן מכח הבינה כפי

שיבואר. ביסוד ז"א מתקבצים ה"ח וה"ג וזה ביאור מילת הַשִּׁירִים ה' שירים² שהם ה"ח הבאים מז"א לנוק' וממתקים ה"ג שלה. בכל גבורה יש שם אדנות ושם הוי"ה ממתקו והם גימ' צ"א וה"פ צ"א הרי תנ"ה כמנ"ן ל"ה³ פעמים אהבה וכמנ"ן נְשָׁקָה וכמנ"ן אורות קמ"ג קנ"א קס"א שיש בבינה הנקראת **אֵשֶׁר** ואורות אלו באים ונחים

בראשו של ז"א הנקרא **לְשִׁלְמוֹה** וזה הוא ל שלמה שאות ל' היא אימא סוד מגדל הפורח באויר שמאירה לשלמ'ה: (ב) כעת המלי' בייחוד מלא עם ז"א קומה שווה פב"פ ומבקשת תחילה זיווג דנשיקין⁴ וזה הוא **נְשָׁקָנִי** תשקני היה לה לומר? אלא פונה היא בגוף נסתר לאבא לקבל נשיקותיו (זוהר תרומה דף קמו ע"ב) ואינה פונה לא"א כי הוא גבוה מאד. אמנם בשביל דקיק ממשך א"א את החשק לייחוד לאבא ומשם לאימא ומשם לזו"ן. ידוע (ספד"צ קע"ז ע"א) שתיקון י"ב מתיקו"ד נקרא "וחטאה" והוא ב' שפתיים דא"א ואשרי מי שזוכה לקבל משם הארה. הנשיקה מעוררת אהבה. הנשיקה באה מן הלב והריאה והנה לב+ריאה=רחם שזו אהבה בארמית. מספר רמ"ח הוא חוה⁵ פעמים אהבה ע"ה. אלו רמ"ח תיבות של קריאת שמע, וכמנ"ן שם מלאך רזיאל הממונה על היכל הרצון, וכמספר מ"ע וכמספר איברי הזכר **בְּנִשְׁיָקוֹת**

פִּיהוּ פיו או פיך היה לה לומר? ! והפירוש כתב בזו"ח שיה"ש ע"ח ע"א שמילת פיהו זה פיה+פיו ביחד וזה פירוש מפליא ומבהיל הרעיון. עוד כתב שם שמילת "פיהו"

1 הסעם שהמלי' נקראת שיר הוא שכשהיא מלאה בדין מקנן בה שם אלקים. שם אלקים כשהוא באחוריים כזה: א אל אלה אלהי אלהים גימ' ר. כשהוא פנים כזה: אלף למד הי יוד מס הוא גימ' ש' ויש בב' שמות אלקים י' אותיות הרי מילת "שיר".

2 כתב בספר הליקוטים - פרשת נח - פסוק א' דע, כי החסדים כשהם בחסד הם ה', שהוא יומא דכולהו. וכשתקבצים ביסוד, אז נעשים בחינה אחת. וזה סוד שיר השירים, ה' שירים, ה' חסדים אשר לשלמה, מלך שהשלום שלו.

3 מספר ל"ה יובן כי יש ז' מיני נשיקין ובהם ה' חלקים.

4 כתב בספר "עץ חיים" - שער לט דרוש ט': "זווג העליון דנשיקין הוא מהג' העליונים שבו שמזדווגים עם ג"ר שבה כמ"ש בע"ה. והענין שכל נשיקה הוא מבחי' הבל הפה היוצא מן הריאה אל הגרון שהוא בינה כנודע שכל הז' הבלים מבינה שהיא הגרון נפקו נמצא שכחם הוא מז"ת אמנם אותו אור שהיה נמשך מאותן הג"ר שבראש אל הגוף קודם שיכנסו בפנימיות הגוף שבז"ת יוצא דרך פה לחוץ בסוד הבל וכנגדן שבע תיבות בפסוק "ישקני מנשיקות פיהו כי טובים דדיך מיין". וביאור הדבר שהנה חר"ב דז"א הם דוגמת או"א ממש והם מזדווגים בסיום ג"ר ע"י הדעת המחברם ואמנם סוד חיבור זה הוא בתוך הפה כנודע אצלינו שהחך הוא חכמה והגרון הוא אמא והלשון הוא הדעת המזווגן ושם מזדווגים יחד וכבר נתבאר זה במקום אחר.

5 חוה הוא מילוי שם מ"ה כזה: יוד הא ואו הא.

מראה כי מילת פיה קודם למילת פיו ובכך מראה לו שהיא מעוררת פה שלה לקבל נשיקה מפה שלו. והיא אומרת **כִּי טוֹבִים דְּרִיָּה אֶהְבוּתִיךָ וְנִשְׁקוּת פִּיךָ בְּיָיִן**: כמה מיני זיווג דנשיקין יש? במקום אחד מצאנו ארבעה⁶ ובמקום אחר שבעה⁷ ובמקום אחר י"ב⁸. רמז: ידוע שזיווג דנשיקין הוא זיווג ג"ר עם ג"ר והנה ר"ת הפסוק ימפכטדמ גימ' ג"ר. גם בג"ר יש בכח"ב י"ס והם ל' בסה"כ ובפסוק ל' אותיות. עוד נרמז בתביות כ"י טיובים ד'ודיך מ"יין שם כטדים שע"ה הוא אכדט"ס (ג) הרעיה המקווה⁹ תדיר לאור פני בעלה אומרת **לְרִיזוֹן שְׂמִנְיָהּ טוֹבִים הוּאִיל וְאַתָּה ז"א** מקבל את השמן הטוב מאבא לכן **שְׂמִן תוֹרֶק** השמן שבך הוא שמן שמורק מכלי לכלי עד שמגיע אלי שאני נקראת **שְׂמִיָּה עַל כֵּן עֲלָמוֹת לכן ההיכלות אֶהְבוּךָ**: כי בזכותך יש להם שפע והן מברכות אותך. רמז: תורק גימ' "ברוך זעיר אנפין".

6 כתב הרב בשער הפסוקים - פרשת וירא: "ובזה יתבאר לך מאמר בס"ה בפרשת תרומה, בענין הנשיקין, שהם אתחברותא דרוחא ברוחא, והם כלולים מן ד' רוחין, הנקראי' אהבה ע"כ:

והנה היותם ד' רוחין, היינו יכולים לפרש, שהוא מ"ש, כי נשיקה דיליה כלולה מתרין רוחין, שנמשכים מחו"ב שבו. ונשיקה דילה כלולה מתרין רוחין, הנמשכים מזווג חו"ב שבה. אבל דע, כי אין כוונת המאמר לזה, לפי שאלו התרין רוחין דחו"ב שבו או שבה, אינם נחשבים לתרין רוחין, רק אחד רוחא. לפי שאפילו או"א כחדא נפקין וכחדא שריין, ושניהם נקראים בחי' אחת. ומכ"ש חו"ב תרין מוחין שבחד פרצוף דזעיר, או דנוקביה לבד, שהכל נחשב לחד רוחא. ונמצא שנשיקת הזכר נקרא רוחא חדא בלבד, ונשיקת הנקבה נקרא רוחא חדא לבד. והרי כאן תרין נשיקין, תרין רוחא, חד דכורא וחד נוקבא:

ואמנם מ"ש שם, שהם ד' רוחין, זה יובן במ"ש שם, ארבע רוחין אינן בנשיקה, כל חד וחד כלול בחבריה וכו'. וזה ביאורו, הנה בזווג התחתון הגופני, שהוא יסוד ביסוד, הנה הזכר נותן טיפת דכורא ביסוד הנוקבא, והנקבה נותנת טיפת נוקבא ביסוד שלה עצמה, ושם נוצרה הנשמה משתי טיפות אלו. אבל בזווג רוחני דנשיקין, יש נשיקות כפולות, כי כמו שהזכר נושק לנוקביה, ונותן בה בפיה רוחא דדכורא. גם נוקביה נושקת אותו, ונותנת בו בפיו רוחא נוקבא. והנה בנשיקת הזכר יש ב' בחי', האחת היא, שרש ההבל ההוא הנשאר בפיו. הב' היא, בחי' ההבל היוצא מפיו, ונכנס תוך פה הנקבה. ועד"ז הוא בנשיקת הנקבה ב' בחי' אחרות, והרי הם תרין רוחין דכלולין חד בחבריה, ונעשים ד' רוחין. והנה בתרין הרוחין העיקריים, שהם השרשיים הנשארים בתוך הפה של הזכר, או בתוך של הנקבה, אין צורך לבארם, כי ודאי זה רוחא דכורא, וזה רוחא נוקבא. אבל תרין רוחין אחרני, הענפים שלהם, הנעתקים ממקומם וניתנים שלא במקומם, וצריך לבאר עניינם, כי הנה הרוחא דדכורא שנתן בפה הנוקבא, הנה שרשו הוא דכורא, אבל כיון שנכנס בפה הנקבה, ומתערב שם עם רוחא דנוקבא, ונעשה נוקבא כמוהו. וכמ"ש רז"ל עאלת לקרתא, אזיל בנימוסא. והרוחא דנוקבא שנכנס בפה הדכורא, שרשו הוא נקבה, אבל כיון שמתערב ומתחבר עם רוחא דדכורא, נהפך ונעשה דכורא כמוהו. ובודאי כי זה המעולה יותר מן הראשון, כי אעפ"י ששרשו מן הנקבה, כיון שנכנס בפה הזכר, נתעלה ונעשה רוחא דכורא ממש. אבל רוחא דדכורא, כיון שנכנס בנקבא, ירד ממדרגתו, ונחלש, ונעשה רוחא דנוקבא ממש:

7 כתב הרב בשער הפסוקים - פרשת וירא "אבל בזווג הנשיקין, יש ב' מיני זווגים, של נשיקין כפולים, כמו שיתבאר וזה עניינם, דע, כי ענין הנשיקין, אינם טיפה גופניית. אמנם היא טיפת הבל רוחני, הנמשכת מן ההבל שבתוך הריאה והלב, שהם תוך ז"ת דז"א או דנוקביה, ועולה דרך הגרון למעלה בפיהם. ונמצא, כי בחינתם היא, ענין ההבל והאורות והרוחניות המתפשטים בז"ת שבהם, אבל טרם שיתפשטו וירדו תוך הגרון למטה, הם יוצאים בסוד נשיקין מן הפה ולחוץ, בבחי' הבל רוחני. וז"ס ד' תביות שיש בפסוק, (שיר א') ישקני מנשיקות פיהו כי טובים דודיך מיין:

8 כתב הרב בשער הכוונות - דרושי העמידה דרוש ו': "ופעם אחת שמעתי ממחז"ל כי י"ב נשיקין הם.

9 הרמח"ל רואה בפסוק זה פסוק של קיווי בספר "קיצור הכוונות" פסוקי קיווי דף רפ"ה

(ד) כעת לאחר דברי שבח מן הרעיה לדוד מבקשת הרעיה **בְּשִׁכְנִי** משוך אותי **אֲזִירֶיךָ** כשאני באחוריים שלך, יחדו **נְרוּצָה** לאימא ואז **הֵבִיאֵנִי הַפּוֹלֶךְ** אימא **וְזָדְרִיו** לני חדרי הבינה **נְגִילָה** מהארת אבא **וְנִשְׁמֹזָה** מהארת אימא **בְּךָ** **נִזְכִּירָה דְּדִיךָ** יסוד שבך יכנס בי והרמז "נזכירה" גימ' זכר אדני וכל זה מכח **בְּיִין** אורות אימא הבאים לנו דרך **בְּיִשְׁרִים** נצח והוד דאימא הם **אֶהְיֶיךָ** כי אתה מעלה להם מ"ן. אי נמי, אומרת הרעיה תן את משכנך בי וזה הוא "משכני" ואני אהיה לך "הבית" כי משכני ע"ה גימ' הבית ע"ה (ה) הרעיה בהיותה מקבלת אורות אימא מגלה שהיא חסרה מוחין דג"ר וקומתה נמוכה שאינה מלבישה את ז"א רק מחזהו ולמטה. לכן כלפי הגוף אומרת **שְׂזוּזָרָה אֲנִי** חסרה אני בכלים אני צריכה להיות יי פעמים ב"ן כמניין שחורה ע"ה וגם חסרים לי אורות דג"ר **וְנֶאֱוָה** ואורות אלו נותנות לי חיים והרמז "ונאוה" גימ' חיים ואלו אורות הנקראות **בְּנוֹת** נשמה, חיה, יחידה שהם גימ' עם ג' תיבות "בנות" ואורות נח"י נמשכים לי מאו"א **יְרוּשָׁלַם** אל הדעת שבי וזה הוא "ירושלם" גימ' דעת הו"ה (אבא) אלקים (אימא). ויש בי ב' מצבים **כְּאֶהְלִי קֶדֶר** בזמן קטנות **כִּירְיעוֹת שְׁלֵמוֹה**: בזמן גדלות. גם כבר ידעת שהשכינה נקראת אני וקח את כלל קבוע לכל אני שבתנ"ך. (ו) כך אומרת השכינה לנשמות הצדיקים שבגן עדן העליון (העליון דייקא כי גן עדן התחתון הוא במלכות של עולם האצילות הנקראת צד"ר החיים וצד"ר גימ' מלכות. מסביר הרב בן איש חי את ההבדל בין ג"ע תחתון וג"ע עליון כהבדל בין הנאה האכילה להנאת הריח שהאחרונה יותר רוחנית. לכן בשנת האבל מביאים קרובי הנפטר בשמים לבית הכנסת כדי לזכות את הנפטר שיזכה לעלות לג"ע עליון. גם דע שבכל ליל טו בחודש ובראש חודש יש עליה לנשמות שבג"ע תחתון לעליון) **אֶל תִּרְאוּנִי** לא תוכלו לראות אותי כעת כי **שְׂאֲנִי** **שְׂזוּזוּזָרָת** יצאתי לגלות (זוהר תזריע מה עב. עץ חיים ש' מט פ' ח). שחרורת היינו שחרות בתוך שחרות. סיבה ראשונה **שְׂשִׁזְפָתֵנִי הַשְּׂבִישׁ** איני מקבלת שפע ז"א הנקרא שמש. גם נרמזים כאן שש אורות שנותן ז"א לנוק' במילה שש זפתני (תיקו"ז תיקון ע' דף קלח ע"א). בספר הזוהר (אחרי מות דף נט עב) אומר שז"א הביט בנוק' מאחור ולכן היא שחורה. ועוד **בְּנִי אֲבִי נִזְזָרוּ בִּי** בעלי הדין מצד הבינה, הנקראת אם, מגבירים עלי את הדין. רמז: "נחרו" גימ' ג"פ "אהיה בינה" וכן ד"פ אדני ע"ה. נחרו אותיות חרון. **שְׂבִמְנִי נִטְרָה אֶת הַכְּרָבִים** ירדתי לפרנס את אומות העולם ואילו את **כְּרָבִי שְׁלִי** כרם בני ישראל **לֹא נִטְרָתִי**: (ז) **הַגִּידָה לִּי** פונה הנוק' לז"א אתה הוא **שְׂאֶהְבָּה נִפְשִׁי** לאחר שירדתי לגלות והיא שואלת אותו **אֵיכָה** כיצד **תִּרְעָה** תרעה אותי כשאני בגלות? (אי נמי, כתוב בזוהר ויקרא (יז עב) שואלת השכינה את הקב"ה, כאשר אינך עימי גם לך חסרים אורות או"א וזה הוא "איכה

תרעה" כנגד אורות אבא איכה תרביץ כנגד אורות אימא). והוא שואל אותה **איכה** **תִּרְבִּיץ בְּצַהָרִים** כיצד אהיה איתך יחד? הרי אורך כנר כלפי שמש (זוהר בראשית כ' ע"א). שתקה המל' וקיבלה עליה את הדין. כאשר המל' מקבלת את הדין שאינה חוזרת לאצילות היא יורדת לכתר דבריא **שִׁלְמָה אֶהְיָה כְּעֵטָה** ועוטה ראשה כאבלה ומשם היא מנהיגה את **עַל עֲדָרִי וְזִבְרִי**: בני ישראל (ח) אומר הקב"ה לשכינה **אִם לֹא תִדְעִי לָךְ**¹⁰ אם איני יכול להשפיע לך כעת (זוהר בראשית כ עא) אלא הארה מועטת את **הַיָּפָה בְּנָשִׁים לַפָּחוֹת צֵאִי לָךְ בְּעֵקְבֵי הַצֶּאֱן** מעטי את עצמך תחתיי ואחזי "בעקבי הצאן" אלו נה"י שלי ורע"י **אֶת גְּדִילְתֶּיךָ** ותהיי רועה ומנהיגה לבי"ע ותוכלי לעלות אותם **עַל מִשְׁכְּנוֹת הָרָעִים**: עד חב"ד דאצילות בימים וזמנים מיוחדים כך שאין לך הפסד גדול שהתמעטת להיות תחתיי. ועוד יש לך שבח גדול (ט) **לְסִסְתֵּי¹¹ בְּרַכְבִּי¹² פָּרְעָה** שאת מרכבה שלי **דְּמִיתֶיךָ** ואת דמות שלי **רַעֲיָתִי**: ובך אני רועה, מנהיג, את העולם. (י) **נֶאֱוֹ לְזִוְיָךְ בְּתָרִים** נאים לחיך כשיש עליהם צורת תור העשוי מזהב. והעניין מבואר בזו"ח חוקת (סה ע"א) שהפסוק מדבר בימות המשיח שאז תתגדל הדעת והוא יחדש הבנה נוספת בתורה וזה הוא "ב'תורים" ב' תורות הישנה והחדשה **צִוְאָרְךָ בְּזִוְרִים**: ומה נאה צווארך כשהוא מסודר עם חרוזי כסף. (יא) הנהגת העולם היא בחסד, דין ורחמים. הדין נרמז בזהב והחסד נרמז בכסף וזה אומרו **תֹּרִי זָהָב נַעֲשֶׂה לָךְ עֵם נְקֻדּוֹת הַכֶּסֶף**: כדי לייפות אותך, אומר הקב"ה לשכינה אעשה לך תכשיטים בצורת תורים מזהב ועליהם נקודות כסף. והעניין מבואר באד"ר (קמ"ג ע"ב) שתורי זהב אלו דינים וגבורות אבל הם יורדות לעולם ממותקות והם נקודות הכסף. את נקודות הכסף מקבלת השכינה מן הקב"ה וזה אומרו (יב) **עַד שֶׁהַמֶּלֶךְ בְּמִסְבּוֹ** כלומר בעוד שאתה מסב עלי **נֶרְדִּי הִסּוּד** שבי¹³ **נִתֵּן רִיזּוֹ**: העלה מ"ן לצורך הייחוד. פסוק זה נדרש בהרבה מקומות על מעמד הר סיני ו"נתן ריחו" נדרש לגנאי בעוון חטא העגל. ויש דרש לשבח והוא שבעת שאמרו "נעשה ונשמע" זכו לריח טוב שמגן עליהם לעד. שיעור הכתוב כהמשך למה שהתבאר יהיה כך: אתה מנהיג אותי

10 מכאן פירשו שכאשר אדם מגיע לעולם האמת ואינו יודע תורה, אם לא תדעי לך, הרי שמוציאין אותו מפלטרין של מלך

שנא' "צאי לך". (ספר הכוונות הישן שנת ת"פ).

11 לססתי ב"פ מנצפ"ך המורה על תוקף הגבורות שבה כשהיא בבריא.

12 רכבי גימ' עסמ"ב להורות על המוחין שיש בה.

13 על פי זוהר אחרי דף סב ע"א.

ונותן לי חסדים ואני מעלה לך מ"ן. וזה הוא (יג) צָרֹר זו המלכות כי צרור גימ' מלכות הַבּוֹר אלו החסדים הַדּוּדִי לִי שקבלה הנוק' מז"א. רמז: דודי לי ע"ה גימ' אדני-בֵּין שְׂדֵי יִלְיָן: והוא נותן לי כל בקשותיי בעת הייחוד ומשתעשע בין שדי. (זו"ח מדרש איכה דף קיב ע"א). והעניין נדרש (מנחות צ"ח ע"ב) על ייחוד השכינה בין ב' בדי הארון הנראים כדדי אשה. והביאור בזה, ששדיים הם משה ואהרן כלומר נצח והוד שבתפארת והם מניקים את בנ"י בחלב של תורה. אי נמי, כאשר ז"א מתייחד עם לאה הייחוד נעשה ביסוד העליון שבו שהוא בחזה ואלו השדיים (עץ חיים שער הכללים פרק ג'). שיעור הכתוב איפה: בשעה שאני בייחוד עם דודי וזה הוא "צרור המר" ואז דודי נותן לי כל בקשותיי ואני נעשית "אדון כל הארץ" ואני מחובקת עמו פב"פ בחזה שלו כאילו כתוב "בין שדיו אלין". (יד) אֲשַׁכֵּל הַכֹּפֶר הַדּוּדִי לִי דודי הוא כאיש אשכולות, איש שהכל בו והוא סולח לי על בְּכַרְמִי עֵין יִלְיָן: עוון העגל שעשיתי בפניו¹⁴. הקב"ה שהוא ז"א משפיע דרך היסוד הנקרא כל למלכות וזה הוא איש (ז"א) שהכ"ל בו. כאשר פוקד ז"א את נוק' ממתיק בזה את דיניה. העניין הוסבר באריכות על ידי הרב הגאון יעקב צבי יולס בספרו "ישרש יעקב"¹⁵. (טו) והנה כאשר

14 גמ' שבת (פח ע"ב): "אמר רבי יהושע בן לוי מאי דכתיב "צרור המור דודי לי בין שדי יל"ן? אמרה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא רבוננו של עולם אף על פי שמיצר ומימר לי דודי בין שדי יל"ן אשכול הכופר דודי לי בכרמי עין גדי מי שהכל שלו מכפר לי על עון גדי שכרמתי לי מאי משמע דהאי כרמי לישנא דמכניש הוא אמר מר זוטרא בריה דרב נחמן כדתנן כסא של כובס שכורמים עליו את הכלים:

15 ספר "ישרש יעקב" - כללים בסוד לאה ורחל: "על פי מה שכתב הרב בליקוטי תורה ריש פרשת תרומה דכל הנוקבא יש לה ג' מחיצות מג' קווין נה"י, אך בבינה שהיסוד בה תדיר הוא סותם גם קו הד' ונעשה מ"ם, ורחל שהיסוד בה לפרקים אין בה כי אם ג' מחיצות והיא בחינת ג', וזה סוד (שיר השירים א' י"ד) אשכול הכופר דודי לי בכרמי עין גדי, וכן כתבתי לעיל אות ז' כי לאה יש לה שכ"ה דינין, ורחל פ"ר, וכן כתבתי לעיל אות י"ד, דבלאה בחינת אהיה, וברחל הוי"ה דס"ג, ונדע דשם אל יוצא מאהיה וי' אותיות המילוי, ואל זה הוא הממתיק לשכ"ה דינים דידה, ונעשית צירוף אשכול שכ"ו אל, שכ"ו היא שכ"ה עם הכולל, כמו שכתב הרב (ליקוטי תורה בהעלותך) בסוד אשה כושית דמשה, והנה פר דינין דרחל נמתקין על ידי שם הוי"ה שבה, ונעשה הצירוף כופר כ"ו פ"ר, והנה הזעיר הוא מקבץ ב' הארות אלו דלאה ורחל סוד אשכול הכופר כי קומתו נגד שניהם, וכבר ביארתי שהן בחינת שני ההי"ן, וכשמתחברין נעשה יוד והן בחינת ג' ד', וכשתצטרף היו"ד אז הצירוף גדי, ונדע גם כן דה' גבורות נחלקים חציו בלאה וחציו ברחל, כמו שכתב בליקוטי ישעיה ל"ח, והנה ה' גבורות הן ה' היות גימטריא ק"ל, גם נודע (פרי עץ חיים שער חג המצות) כי ה' דלאה בחינת ד"י סוד בינה בן י"ה שדבוקה עם ה' חכמה, וה' דרחל הוא סוד ד"ו סוד תבונה בן בת ו"ה, כי אף ישראל סבא אינו בבחינת יוד כי אם מבחינת ה', וכשמתחברים ב' ההי"ן אלו נעשה הצירות דודי, וזה שאמר אשכול הכופר דודי לי, שהן בחינת דודי אלו האורות באין לו בכרמי כשאני מוסיף עין גימטריא ה' גבורות ה' פעמים הוי"ה, שהן חציים ברחל וחציים בלאה, ואני אוסיף אותם, כמו שאמרו רז"ל (שבת פ"ח ע"ב) לישנא דמכניש גדי, אז נתאסף גדי דלאה ורחל כנ"ל:

נמתקו דיני רחל ולאה אומר ז"א לנוק' הַנָּךְ יָפָה רַעֲיָתִי זוֹ רַחֵל הַנָּךְ יָפָה עֵינֶיךָ יוֹנִים : זוֹ לֹאֵה בִסּוּד וְעֵינֵי לֹאֵה רְכוּת. רמז : "הנך יפה" גימ' יפה ככלה. (טז) וגם הנוק' אומרת לז"א הַנָּךְ יָפָה דוֹרִי אֵף נָעִים מִילַת נָעִים מוֹרָה עַל הַיּוֹתָה פב"פ בקומה שווה ביי"ס מולו כמ"ש הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים אֵף עֲרִשְׁנוּ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שְׁזוֹ רַחֵל רַעֲנָנָה: מאירה מא"א כי רעננה גימ' ש"ע והיא ה' אחרונה שבשם הרי רעננה. (יז) קָרוֹת בְּתֵינּוּ אֲרָזִים רַהֲיִטְנוּ בְּרוֹתֵינוּ : אומרת השכינה להקב"ה קורות הבית היינו הגבורות המעמידות את המלכות עשויות מארזים כלומר קורות חזקות. ארז גימ' יצחק. ארזים גימ' ג"פ אלקים. רהיטנו מעצי ברוש. והעניין נראה בס"ד שרהיטנו הם ענפי הגבורות שבמלכות המתפשטים לבי"ע כמ"ש באד"ז (רצה ע"ב) "רהיטין דענפים". כאשר המלכות בנויה עם ה"ג היא מוכנה לייחוד. רמז : רהיטנו גימ' מנצפ"ך שהם ה"ג הבונים את המלכות. אמר המלקט הנה יש כאן קרי "רהיטנו" וכתוב "רחיטנו" וראיתי בספרו של החכם שלמה בן יצחק דב הלוי במברגר בספרו "לימוד ערוך" על פ"ק דתענית שרצה לומד שמילת רחיטנו קאי אדלתות. ולבי אומר לי שנרמז כאן ברוח הקודש י"ג פרצות שפרצו מלכי יון בקירות הבית כי ה' וחי' דמילת רהיטנו ורחיטנו הן י"ג.

פרק ב

(א) אָנִי הַסְבִּיר הַרְשָׁבִי בְּזוֹהַר (ויחי רכ"א ע"א) ש"אני" זו השכינה הנקראת בכל מקום אני. בשער מאמרי רשב"י מדייק יותר ואומר שאני היינו נקודת ציון שבמלכות והיינו בחינת היסוד (הרחם) שבמלכות. וְזִבְצָלָת ויש בי י' ספירות שבכל אחת מהם מאיר שם ב"ן ע"ה שהם גימ' חבצלת (קהלת יעקב). בְּזוֹהַר (אמור קז) אמר שמצב חבצלת הוא קודם הייחוד ומצב שושנה בעת הייחוד. מכאן נבין ענין הצבע הירוק של החבצלת (כ"כ בְּזוֹהַר ויחי והכוונה לזהוב והיינו דינים ממותקים) כי זה טרם התלהטות הגבורות. הַשָּׁרוֹן מִילַת הַשָּׁרוֹן הַתְּבֹאֲרָה בִּסִּיָּה (ויחי שם) בב' אופנים לשון שירה (וכך דרשו בשיהש"ר ב,א) או מלשון מצה שרויה. ניתן לאחד את הפירושים ולומר שהמלכות משוררת להקב"ה כדי לקבל ממנו שפע ולהיות שרויה בשפע רב. פְּשׁוּשָׁנָה הַעֲמֻקִּים : בְּזוֹהַר (שם) הַסְבִּיר הַרְשָׁבִי שֶׁבְּעוֹד שֶׁמֶצֶב חֲבֻצֶלֶת מִקְבֶּלֶת הַשְּׂכִינָה שֶׁפֶּע מֵהִבִּינָה, בִּמְצָב שׁוֹשְׁנָה הִיא מִקְבֶּלֶת שֶׁפֶע מֵהַחֲכָמָה. פִּירוּשׁ זֶה עוֹלָה בִּקְנָה אֶחָד עִם הַמִּדְרָשׁ (שיהש"ר ב, ג) שֶׁאֹמֵר שֶׁחֲבֻצֶלֶת זֶה שׁוֹשְׁנָה בְּעַת קִטְנוּתָהּ. נִתֵּן לִרְאוֹת זֹאת גַּם בְּעֶרְךָ הַמִּסְפָּרִי. כִּפִּי שֶׁאִמְרָנוּ חֲבֻצֶלֶת אֵלּוּ י' פְּעָמִים שֶׁם בִּין עִם י' כוֹלָלִים. שׁוֹשְׁנָה זֶה י' פְּעָמִים שֶׁם אֲדָנִי עִם י' כוֹלָלִים וְכֻלּוֹתָם. בִּשְׁם אֲדָנִי רֹאִים שֶׁלִּמְלָכוֹת יֵשׁ אֲדוֹן וּמִרְאָה אֶת אֲדֻנּוּתָהּ עַל עוֹלָמוֹת בִּיָּע. (ב) כְּפִשׁוּשָׁנָה בִּין הַזּוֹזוֹזִים שׁוֹשְׁנָה זֶה כְּנִיִּי וְהַחוּחִים אֵלּוּ הַקְּלִי וְהֵם שְׂרֵי אוֹהֵ"ע הַמִּיצְרִים לְיִשְׂרָאֵל. בְּרֵם (זוהר כי תשא קפט עב) שׁוֹשְׁנָה הַנִּתּוֹנָה בֵּין הַקּוֹצִים רִיחָה נוֹדֵף בַּחֲזָקָה לְמִרְחוֹק וְאֵלּוּ צַעֲקוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְשׁוֹעֲתָם מִן הָעֲבוּדָה. כֵּן רַעֲיָתִי בִּין הַבָּנוֹת : וְהַקְּבִיָּה

משבח את השכינה שהיא נאה מכל שרי אוה"ע (ג) **כְּתָפוֹיָו בְּעֵצֵי הַיָּעַר כֵּן**

דֹּרֵי בֵּין הַבָּנִים כתוב בס"ה (לך לך פה ע"א) שהשכינה משבחת את הקב"ה ואומרת לו שאתה כמו תפוח במראה יפה, ריח מיוחד וגוונים נאים שהם אדום לבן וזהוב. והענין שהקב"ה הוא ז"א וה"ס הת"ת ויש לו מראה נראה במרכז ה"ס, הריח שהוא מעלה מ"ן לאו"א וא"א והגוונים זו הנהגת החד"ר ולכן **בְּצִלּוֹ זִמְדָתִי**

וַיִּשְׁבְּתִי בצלו דייקא צל ו' שהוא ז"א ולא בצל מלאך מטט' או שר משרי אוה"ע.

וני"ל בס"ד שניתן להכניס כוונה נוספת ויש לקרוא בְּצִלּוֹ כלומר בתפילה חמדתי וישבתי כלומר אני מעלה אליו מ"ן שלי בתפלה ובזה אני מתייחדת עמו וזה הוא "חמדתי" שהוא סוד דם חימוד. וישבתי בחיקו בין ב' זרועותיו. גם ידוע שתפלה גימ' שירה וזה הוא ובלילה שירה עמי **וּפְרִיּוֹ** והפרי של ז"א הנקרא יעקב הוא יוסף

מֵתוֹק לְזֹכְרִי: השפע שלו נמשך לראשי ונמשך עד גרון וחיך שלי. מתוק זה שפע יסוד אבא כי מילוי שדי עולה ת"ק ומילוי ע"ב עולה מ"ו וזה הוא מתוק. (ד) **הֵבִיאֲנִי**

אֶל בֵּית הַיֵּין אמרו חכמים (במדב"ר ב, ג) זה סיני ונתן לנו התורה המתפרשת במ"ט פנים כמניין **וְדָגְלוּ עָלַי אַהֲבָה**: נראה שכאן השכינה עלתה אליו. כי יין זו הבינה ובית היין זו הת"ת הנקראת תורה שבכתב. כאשר מתייחדת עמו פב"פ זו"ן בזו"ן מתקבל מ"ט חיבורים כמנין "ודגלו". רמז: ודגלו עלי אהבה גימ' עק"ב שאלו השנים בהם עבד אאע"ה את הקב"ה שנאמר עק"ב אשר שמר אברהם כי בגיל ג' הכיר אברהם את בוראו. (ה) **סִמְכוֹנִי בְּאֲשִׁישׁוֹת** מסביר בתיקו"ז (תיקון יט דף לב ע"ב) שכאשר המלכות עולה אל הת"ת היא מבקשת עזרה מהחסד והגבורה (אברהם ויצחק) שכל אחד מהם הוא אש, החסד נקרא אש לבנה והגבורה נקרא אש אדומה והיא מבקשת סמיכה ועזרה מהם כי בעצם גווי השושנה הם לבן ואדום וכאשר נדבקת בחו"ג דז"א מתחזקת מהם בהנהגתה את העולם וזו הנהגת חסד ודין. אולם קיימת הנהגה ממוצעת וזו הנהגת הרחמים ולכן מבקשת **רַפְּדוֹנִי בְּתַפּוּזִים**

התפוח רומז על קו אמצעי ובזה היא מקבלת סיוע ממנו **כִּי זֹולַת אַהֲבָה אָנִי**: השכינה נקראת אני והיא חולה ומבקשת חיזוק מן הקב"ה. רמז: חולה+אהבה ע"ה גימ' ס"ג שזו הבינה שבה האות ס' כידוע ממאמר אותיות דרב המנונא סבא והיא סומכת לכנ"י בתולת ישראל. כי חולית אהב'ה אני ס"ת גימ' תכ"ה שאלו אחורי שדי כי אותיות הבאות אחרי שדי אלו אותיות תכ"ה ויש כאן רמז שעדיין השכינה באחוריו. (ו) וכעת היא עולה עוד (כמ"ש בזוהר בראשית כח ע"ב) **שְׂמַאלוֹ** זו

הגבורה של ז"א, שמאל ו' **תַּנּוֹת לְרֹאשִׁי** כלומר ראש השכינה שזה כתר דנוק' מעל הגבורה של ז"א **וַיְמִינּוּ שְׁנֵי סְפִירַת הַחֶסֶד תַּנּוֹ בְּקִנִּי**: זה החיבוק שקודם לייחוד. כעת הנוק' עומדת בקומה שווה לז"א ונמצאת עמו פב"פ. ונראה לי בס"ד שבמילים תיחת ל'ראשי יש רמז שכעת ז"א בא להמתיק ה"ג שלה שהם ה"פ אלקים גימ' ת"ל

והם ר"ת ת'חת ל'ראשי ואז הנו' מעלה אליו מ"ן והיא נקראת בא'ר ופעמים בא'ר גימ' ת"ו שהם ר"ת וימינו ת'חבקני. (ז) הנה כעת מגיע הייחוד והוא נעלם כי ראוי להעלימו וכך בכל פרקי הספר. היו מן המפרשים שנטו לומר שלא היה ייחוד אולם הסברה נותנת שהיה רק שהוא נעלם. לפני הייחוד מזהירה השכינה את נשמות הצדיקים שלא

להביא את הגאולה טרם זמנה (תיקו"ז דף ע ע"ב) וזה הוא **הַשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם**

בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם בְּצַבָּאוֹת אוּ בְּאֵילוֹת הַשָּׁדָה¹⁶ זו"ן **אִם תִּעֲרֹוּ וְאִם**

תִּעֲרֹרוּ אֶת הָאֱהָבָה עַד שִׁתְּזַזְפוּן: עד שיתעורר הרצון וזה כאשר הנוק'

תהיה מספיק יפה ורצויה לפניו וזה יהיה כאשר עם ישראל יתעסקו בתורה ויר"ש ובמע"ט בכל כחם ושלא על מנת לקבל פרס (שם עג ע"ב) ואם לאו היא תבא בזמנה.

(ח) **קוֹל דְּוָדִי** כבר ידעת שהקו"ל קל יעק"ב והוא דודי הַיְנָה זֶה בָּא מִדְּלָג עַל

הַהָרִים חֲגִית מִקֶּפֶץ עַל הַגְּבָעוֹת נה"י גחין ולחיש. בתיקו"ח (קכד ע"א)

כתב שההרים אלו הזמנים המסוגלים לגאולה. בספרא דצניעותא (קעט ע"א) מוסיף לבאר שיסוד ז"א מדלג על ההרים שהם החג"ת כדי להמשיך טיפת הייחוד אל

הנוק'. (ט) **דְּוָמָה דְּוָדִי לְצַבִּי** פונה השכינה אל הקב"ה בבקשה שלא יהפוך פניו

16 כתב הרקאנטי פ' יתרו: כתב בספר הבהיר (אות מה) "וכל העם רואים את הקולות" וכי נראין קולות? אלא רואים את הקולות, אותן קולות שאמר דוד (תהלים כט) קול יי' על המים קול יי' בכח ואומר בכח ידי עשיתי (ישעיה י, יג) ואומר אף ידי יסדה ארץ (ישעיה מח, יג) קול יי' בהדר ואומר הוד והדר פעלו ואומר קול יי' שובר ארזים זו קשת שמשברת עצי ארזים ועצי ברושים קול יי' חוצב להבות אש זה שעושה שלום בין האש ובין המים שחוצב האש ומונע אותו מללחוך המים גם מונע המים מלכבותו קול יי' יחיל מדבר שנאמר ועושה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם (תהלים יח, נא) יותר מן המדבר קול יי' יחולל אילות וגו' דכתיב השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות או באילות השדה (ש"ה"ש ב, ז) הא למדת שבשבע קולות נתנה ובכלם נגלה אדון העולם וראונו והיינו דכתיב וכל העם רואים את הקולות עד כאן

והנה הקול הראשון חסד הוא על המים רמז למימי החסד העליונים ולא הוצרך להביא לו ראייה

קול השני גבורה קול יי' בכח הביא עליו ראייה (ישעיה מח, יג) אף ידי יסדה ארץ שהיא השמאלית והרמז למדת הגבורה ועל כן אמר אחריו וימיני טפחה שמים

הקול השלישי הוד קול יי' בהדר הביא עליו ראייה (תהלים קיא) הוד והדר פעלו

הקול הרביעי יסוד קול יי' שובר ארזים, זו קשת רמז בו לצדיק הנקרא כך שנאמר עריה תעור קשתך (חבקוק ג, ט) הפך הצדיק אבד (ישעיה נז, א) והבן מה שאמר רז"ל בפסוק זה

הקול החמישי תפארת הוא חוצב להבות אש הוא השלום והאמת שעושה שלום בין האש ובין המים

הקול הששי נצח קול יי' יחיל מדבר הביא עליו ראייה ועושה חסד למשיחו והרמז לנצח שהוא ענף החסד

הקול השביעי מלכות קול יי' יחולל אילות והביא עליו (ש"ה"ש ב, ז) "באילות השדה" כבר ידעת כי האילה רמז לשכינה והבן מלת יחולל ופירוש ק"א ע"ד בצבאות או באילות השדה כי צבאות אות בצבא שלו והרמז לתפארת ישראל באילות השדה רמז לשכינה והשדה הוא שדה של תפוחים זהו כי גם אילת בשדה ילדה ועזוב (ירמיה יד, ה) והמשל על גלות השכינה וכן אילת השחר (תהלים כב, א) כי אילת היא לשחר כמה דאת אמר יי' בקר תשמע קולי (תהלים טז, ד)

ובעבור כי ישראל לא השיגו רק באחרונה על כן אמר לפידיים ושופר והר עשן והבן זה כל אלו רומזים לגבורות שבמלכות

ממנה כצבי המביט לאחוריו¹⁷ או לְעֹפֶר הָאֵלִים הַזֶּה הנה היסוד הנקרא זה עומד אֲזֹר כְּתִלָּנוּ נמצא במצב של אחוריים עם השכינה הנקראת כותל כאשר מחוברת לז"א וסימנך כ"ו ת"ל באופן שכ"ו רומז לז"א ות"ל אלו ה"ג ה"פ פ"ו. אתה, אומרת השכינה בְּשִׁעִיזוֹ עלי מִן הַזִּלְזוֹת מִצִּיץ מביט בי מִן הַזִּרְכִּים : דרך ה"ג שהם ה' חרכים (עמק המלך שער א פרק ד). השכינה מבקשת יחוד פב"פ (ו) עֲנֵה דוֹרִי וְאָמַר לִי קוֹבִי לָךְ רַעִיָתִי יִפְתִּי מן הקטנות וּלְכִי לָךְ : ועלי אל היסוד הנק' כ"ל (יא) כִּי הִנֵּה הִסְתָּו \הִסְתָּו\ {עָבַר תם שעבוד מלכויות (תיקו"ז קמ"ד ע"א) הַנְּשִׁים זֹלָף הֶלֶךְ לָו : וכן שלטון הערב רב. ולא רק שהתמעטו הקלי' אלא צומחת קרן צדיקים כאשר רואים הכל שהמלך נכנס להיכלו כלומר יש יחוד זו"ן. (יב) הַנְּצָנִים אלו החו"ג נִרְאוּ בְּאָרֶץ¹⁸ זו

17 כתוב בספר "עץ חיים" - שער ו פרק ח "אמנם כשאין התחתונים ראויים האורות מסתלקים וחוזרין למעלה שאינם רוצים להאיר למטה. אמנם עכ"ז לא יחפץ המאציל ב"ה בהשחתת העולם ומאיר לתחתונים שיעור חיות ומזון ושפע הראוי לעצמן בלבד ולא להוציא תוס' נשמות חדשות וכיון שהשפעת אור זה בלתי רצונו הנה הוא ממשיך אליהם אור מחיצוניותו בלבד שהוא אור מספיק לחיות העולמות די הכרחן ולא יותר ע"כ נקרא אור חיצוניות ונקרא אור האחור שהוא היפך פניו בכעס עמהם בסוד דומה דודי לצבי ומאיר להם אור ההכרח עם היותו מסתלק ואינו נותן להם האור אלא בהפיכת האחוריים אל התחתונים ונקרא אור דין לסבה זו ונקרא אור חוזר כי בעת חזרתו והסתלקות למעלה שלא להשפיע בהם שפע גדול אז נמשך להם אור ההכרחי הזה. ונקרא אור נקבה לב' סבות ע"ד הנ"ל אם לפי שהוא כדרך טבע הנקבה שמקבלת ואינה משפעת ואם בסבה שאין בה כח להוליד נשמתין כמו הזכר אלא בחי' המזון לבד כמ"ש ותתן טרף לביתה וגו' שהם שמות אלהים שהוא דין. גם יש עוד חילוק אחר שאור ישר כמעט שהוא נפרד ממקומו כדי לרדת ולהשפיע לתחתונים לכן הויו"ת שלהם פשוטות ומלאים כולם הם הויו"ת באותיות נפרדות זו מזו. אמנם אור החוזר הוא רבוע כזה א' א"ל אלה"י אלה"י אלה"י שתימ"ד האותיות הם מחוברים להורות שהם עולין ומחוברים זו בזו עד שמתחברים עם שרשם ומאצילים כי רצונם להסתלק מן התחתונים. גם יש חילוק אחר כי המוחין של בחי' חיה אשר בז"א הבאים מחכמה הם הגורמים זוג זו"ן כדי להוציא נשמות חדשות והם בחינת פנים כי הוא זכר והמוחין דז"א מצד אימא הנקרא נשמה הם ענין אחור והם נקבה:

18 כתוב בשער מאמרי רשב"י - מאמרי ספר הזוהר מהרב הגדול זלה"ה - פרשת בראשית על פסוק הנצנים נראו בארץ אמר על זה הרשב"י: (זוהר בראשית דף א' ע"ב) "בְּרֵאשִׁית, רְבִי שְׁמַעוֹן פִּתַּח הַנְּצָנִים נִרְאוּ בְּאָרֶץ. הַנְּצָנִים, דָּא עוֹבְדָא דְבְּרֵאשִׁית, נִרְאוּ בְּאָרֶץ אִימָתִי, בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי, דְּכִתִּיב וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ כֶּדֶן נִרְאוּ בְּאָרֶץ. עַתָּה הִזְמִיר הִגִּיעַ, דָּא יוֹם רְבִיעִי דִּהְוָה בֵּיהּ זְמִיר עֲרִיצִים, מֶאֱרֵת חֶסֶד. וְקוֹל הַתּוֹר, דָּא יוֹם חֲמִישִׁי, דְּכִתִּיב יִשְׁרָצוּ הַמִּיִּם וְגו' לְמַעַבְדַּ תּוֹלְדוֹת. וְנִשְׁמַע, דָּא יוֹם שֵׁשִׁי דְּכִתִּיב נַעֲשֶׂה אָדָם. דִּהְוָה עֲתִיד לְמַקְדָּם עֲשִׂיָּה לְשִׁמְיעָה, דְּכִתִּיב (דף א ע"ב) הִכָּא נַעֲשֶׂה אָדָם, וְכִתִּיב הִתֵּם נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע. בְּאָרְצֵנוּ, דָּא יוֹם שֶׁבַת דִּאִיהוּ דּוֹגְמָת אֶרֶץ הַחַיִּים. (שהוא עולם הבא. עולם הנשמות עולם הנחמות). (נ"א דבר אחר) הַנְּצָנִים אֵלִין אֲנֹן אֶבְהִי וְנִשְׁמַע בְּמַחְשָׁבָה וְנִשְׁמַע בְּעֵלְמָא דְּאִתִּי וְאִתְגְּנִיזוּ תַּמָּן. וְתַמָּן נִפְקוּ בְּגִיזוֹ וְאִתְמִירוּ גו' (נ"א בהו) נְבִיאֵי קְשׁוּט. אִתְלִיד יוֹסֵף

המלכות העומדת באחורי חזה ז"א **עַת הַזְּמִיר הַגִּיעַ** זה ההוד שהוא יום הרביעי וְקוֹל הַתּוֹר נצח והוד **נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ**: מלכות. הביאור בזה ששת ימי בראשית נראים במלכות שהיא יום השבת. כעת יש ייחוד זו"ן. (יג) **הַתְּאֵנָה** זו השכינה (תיקוני' תיקון סט דף קו עא) **זֶזְנִטָה פְּאִיָּה** אלו תלמידי החכמים שהם נצח והוד וְהַגְּפָנִים סְמִיָּדָר אלו בעלי המצוות **נָתַנוּ יִרְיָז** העלו מ"ן. בזוהר משפטים קכא עא) אמר שהתאנה אלו בעלי מצוות והגפנים אלו בעלי תשובה. מכל מקום בכל עת בו ישראל עושים תשובה, לומדים תורה ומקיימים מצוות ומע"ט מיד נגאלים וזה הוא (**קוֹמִי לְכִי \{ \} לְכִי**) **רַעֲיָתִי יִפְתִּי** קומי לך מן הגלות ו**לְכִי לָךְ**: לארץ ישראל. המהלך היותר פנימי הוא שהמלכות עולה מבי"ע למקומה באצילות יסוד שלה ביסוד שלו נו"ה שלה בנו"ה שלו וזה ראשית הייחוד. (יד) **יִזְנִתִּי** זו השכינה נוקי' דז"א

ואטמירו ביה, עאל יוסף בארעא קדישא ונציב לון תמו, וכדיו נראו בארץ ואתגלו תמו. ואימתי אתחזון, בשעתא דאתגלי קשת בעלמא. דהא בשעתא דקשת אתחזי כדיו אתגליו אנו, ובההיא שעתא עת הזמיר הגיע עדו לקצץ חביו מעלמא. אמאי אשתזיבו, בגיו דהנצנים נראו בארץ, ואלמלא דנראו לא אשתארו בעלמא, ועלמא לא אתקיס. ומאז מקיס עלמא וגרים לאבדו דאתגליו, קל ינוקי דלעאן באורייתא, ובגיו אנו רבין דעלמא, עלמא אשתזיב. לקבליהו, (שיר השירים א) תורי זקב נעשה לך, אלו אנו ינוקי רבין עולמין דכתיב, (שמות כ"ה) ונעשית שנים פרוכים זקב:

הסביר את מאמר הזוהר הזה האר"י הקדוש ואמר:

הכוונה כי לא נתגלו ששה קצוות בארץ העליונה שהיא המלכות עד יום השלישי שהוא הת"ת כלול משש קצוות ועל ידו נראו בארץ והוא המשיכן לה. וביאור הדברים הוא כי לא נתגלית נוקבא דז"א עד יום שלישי שהוא ת"ת דקאים בין תרין דרועי דז"א. עת הזמיר הגיע דא יום רביעי דהוה ביה זמיר עריצים מארת חסר הכונה היא התגברות הקליפות והדינים שהם עריצים כי האור העליון רחק מן המיד' אחרונה וגברו הדינים ונתמעטו ממנה הרחמים וזהו מארת חסר והיה זה ברביעי כי שם בית המלכות כי אחרי ת"ת מלכות ולהיות כי נתמעטה וירד' למט' מן היסוד נרחק האור העליון ממנה וגברו הדינים אשר סביבותיה ונבראו לה קליפין להתלבש בהם לבל ינקו ממנה הדינים כי אם על ידי התלבשות חמ"ש דאתברו קליפין למוחא ודע כי כמו שכלת משה והיא הנקודה הפנימית שבה שוה לת"ת כמו שכתבנו כן המלכות שוה לת"ת שבת"ת מלבר ועל שניהם הוא אומר אי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד וכאשר נתמעט' הפנימית ירדה למקום החיצונה והחיצונה ירד' למט' מן היסוד ובין זו לזו כשלוש מדות. וקול התור דא יום חמישי דכתיב ישרצו המים כו' למעבד תולדות הנה יום חמישי הוא כנגד נצח והוד תרין ביעין שמבשלים המים העליונים לחיות זרע למיעבד תולדין ולכן קראם תור כד"א תורי זהב והם שנים כרובים ינוקי רביין דעלמא ואמר וקול התור ולא וקול התורין כי המים העליונים אעפ"י שמתכנסין בנצח והוד עיקרן בנצח שהוא מצד הת"ת ימני והמים התחתונים בהוד שמאלי מצד המלכות והנה יום חמישי ירמוז לנצח והוד כלול בנצח כי שנים אלו לעולם נכללין כל אחד בחבירו ולא יתפרדו כי הם תרי פלגי (ע"ד) גופא כנודע. נשמע דא יום ששי דכתי' נעשה אדם דהוה עתיד למקדם עשיה לשמיעה דכתיב הכא נעשה אדם וכתוב התם נעשה ונשמע.

שנמשלה ליונה (שבת מט ע"א) **בְּזִנְיֵי הַסֵּלַע בְּסִתְרֵי הַמְּדִרְגָּה** שעלתה והגיעה למקומה במלכות דאצילות וכמו שאמרו בזהר לך לך (דף פד ע"ב) בחגוי הסלע זו ירושלים "בסתר המדרגה" זה קודש הקדשים. כעת מבקש ז"א **הָרְאֵנִי אֶת מְרָאִיךְ** העלי לפני מ"ן וזה בצורת קול לומדי התורה ולזה אמר **הַשְׁמִיעֵנִי אֶת קוֹלְךָ** כי אין נשמע למעלה אלא קול לומדי התורה (זהר אחרי מות דף ס"א ע"א) **כִּי קוֹלְךָ עָרַב וּמְרָאִיךָ נִאֲוָה**: אפשר לבאר שקו"ל ומרא"ה היינו זו"ן דנוק' העולים ומתחברים עם ו"ק דז"א. כל אימת שמתעורר הייחוד יש סכנת אחיזה ולכן מזהירה השכינה ואומרת (טו) **אֶזְוֹזוּ לָנוּ שְׂוֹעָלִים** בזהר תרומה (קמ"ח ע"א) מסבירים ששועלים משל הם לעולמות בי"ע והם רוצים להתאחו ולניק מן היחוד **שְׂוֹעָלִים קִטְנִים** עולמות בי"ע הם קטנים לעומת האצילות הנק' אריות. השועלים הם **בְּזִנְיֵי הַסֵּלַע בְּסִתְרֵי הַמְּדִרְגָּה** לאחר הזהירות מהאחיזה הנה היחוד (טז) **דְּוָדִי ז"א לִי מֶרְכִּין עֲצָמוֹ אֵלֵי וְאֲנִי לֹו** עולה אליו **הָרְעָה בְּשֹׁשְׁנִים**: כעת ו"ק שלו בו"ק של המל' וזה הוא בשושנים שש ושש. (יז) לאחר הייחוד מבקשת השכינה **עַד שִׁיפּוּזֵי הַיּוֹם** בטרם אתה (ז"א) מסתלק ממני שאתה נקרא יום וכן טרם רדתי לעולם הבריאה וזה הוא **וְנָסוּ הַצִּלְלִים**¹⁹ אלו לבושי הנפש וזו השכינה המלבישה על ז"א, מבקשת השכינה **סֵב**

19 כתב בספר הליקוטים 9' וזאת הברכה על פסוק "עד שיפוזו היום ונסו הצללים וכו'":

דע, כי סוד הצלם של האדם, הוא לבוש נשמתו. כי כמו שהלבוש הוא מתוקן למדת הגוף, כן לבוש הנשמה הוא בדיוקנא דיליה ממש. ויש לו לאדם ג' לבושים, והם א' צלם ושני צללים, וכל האיברים החקוקים בצלם ההוא שצריך לתקן בגלגול הזה, הם במספר. ואלו נקראים ימי האדם, שהם ממשים. הרי כי הצלם והימים והמלבוש, הוא הכל אחד. זולתי שהם ג' לבושים, ב' לנפש ולרוח, והם הב' צללים, וצלם א' לנשמה. ואלו הם סוד ג"פ אהי"ה, שהם דיודי"ן ודאלפי"ן ודההי"ן, שהם בגימטריא חות"ם, ע"ה. והוא החותם הנעשה ליל הושענה רבה, ומסתלקין. וז"ס מש"ה אך בצלם אלהים יתהלך איש, כי א"ך בגימטריא אהי"ה, גם צלם ע"ה הוא בגימטריא אהי"ה דיודי"ן, שהוא לבוש הנשמה:

ואמנם ונסו הצללים, תרי, חד דרוח וחד דנפש. כי אות ס' היא סתומה, שהיא בינה, שממנה הנשמה. והיא לבדה נקראת צלם, כמו שאמרנו. והבן זה. ואלו הג' לבושים, הם הג' עולמות, כסא, ויצירה, וג"ע הארץ, והנפש בקבר. אך עדיין לא נתקנו, עד שיבא האדם בעה"ז, וע"י עשיית המצות, אז נתקנו כל איברי המלבוש הזה הנקרא ימים. וזש"ה ימים יוצרו, ממש. נמצא, שכבר היו אלה מתחלה, אלא שע"י יצירת האדם בעה"ז, נתקנו דוגמת נר"ן, כי מצד עצמם לא היו צריכים בעה"ז להתתקן, כי הם שלימים, ולא באו רק לצורך תיקון המלבושים האלו, כי הם דינים, כמבואר בסוד ליל החותם. וזה סיבת יצירת האדם לצורך.

שישוב אליה ויתן פניו אליה **יְדִימָה לָךְ דּוֹדִי לְצַבִּי** כמו צבי שהוא רץ קדימה ופניו לאחור **אוֹ לְעֶפְרָה הָאֵילִים** פנה אלי ותן לבך אלי שאני יורדת כעת **עַל הָרִי בָּתָר** : אלו היכלות דבריא (הרמ"ז שמות). לסיום הנה פרפרת מדברי האר"י הקדוש בספר הליקוטים - פרשת וזאת הברכה – "וצריך לדקדק בהבנת הפסוקים, **עַד שִׁיפּוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים**, ר"ל, בעוה"ז, צריך האדם לעשות תשובה ולחזור לשי"ת קודם מותו, **עַד שִׁיפּוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים**, שהם הרוח והנשמה. וצריך, כי **סוֹב וְדִמָּה לֶךְ דּוֹדִי לְצַבִּי אוֹ לְעוֹפֵר הָאֵילִים**, שדומה לצבי, שהוא רץ במהירות, ולפעמים ראשו לאחור, כך האדם בענייני העה"ז, צריך שלא יעכב עצמו, רק שיהיה רץ לעה"ב, ולפעמים יסוב ראשו לענייני העה"ז, אבל יהיה מעט :

פרק ג

כתב הרב בספר הליקוטים : "על משכבי וכו'. כל הפסוקים, עד הנה מטתו שלשלמה, אם תדקדק, **הכל מדבר על האור העליון הגנוז לצדיקים, כי צריך למשוך אותו, עם התורה ומעשים טובים**. וצריך לעסוק כל היום וכל הלילה קודם שישן, בהיות שהנשמה בכל לילה, הולכת לתת חשבון למעלה, ולהוליך עמה כל מה שעשה ביום, ולזון עצמו מזיו העליון. ובהיות, שבדרך עד הגיעה למעלה, יש מקטרגים שמונעים הנשמה לעלות למעלה, לכן אמר, **הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה מגבורי ישראל**, כי כל זה הוא סוד הק"ש שעל המטה, להגין מן המזיקים. ואמר **ששים גבורים**, כנגד ששה תיבות של הק"ש, שעולה במספר גדול ששים. ואומר, **הנה מטתו שלשלמה**, של האדם השלם, צריך ס' גבורים סביב לה, שיסובבו ויהיו מגן עליו, שהם מהפסוק ראשון של שמע ישראל, שהם מגבורי ישראל, שהם הכל גבורה וחוזק, נגד הטומאה. **כלם אחוזי חרב**, הוא סוד וחרב פיפיות, שהוא היחוד העליון ותחתון, כנודע. ובזה נבא אל הביאור (א) **עַל מִשְׁכְּבִי בְּלִילוֹת** כלומר כשהצדיקים הולכים לישון הם קוראים ק"ש שעל המיטה להגן מפני המזיקים כי **בְּקִשְׁתִּי אֶת שְׂאֵהָבָה נִפְשִׁי** זה האור הגנוז לצדיקים, שבשעה שנשמתם עולה בכל לילה פוגשת אותו **בְּקִשְׁתִּי** את האור **וְלֹא מִצְאָתִיו**: מפאת המרחק בין הנשמה והאור ולכן הצדיקים האלה (ב) **אָקוּמָה זָא** קמים מיצועם לעשות תשובה ובזה מעלים מ"ן ומייחדים הדודים **וְאֶסֶבְבָּה בְּעִיר** ואז נשמתם נכנסת אל מלכות דאצילות **בְּשׁוּקִים** בז"ת דנוק' דאצילות אם שב מיראה **וּבְרִזְזוּבוֹת** או בבינה דמלכות אם שב מאהבה ושם היא מבקשת **אֶבְקֶשָׁה אֶת שְׂאֵהָבָה נִפְשִׁי** את האור הגנוז ועדיין **בְּקִשְׁתִּי וְלֹא מִצְאָתִיו**: (ג) והנה **מִצְאָתִי הַשְּׂמֵרִים הַסְּבִיבִים בְּעִיר** אלו כחות הדין הבונים את המלכות הם ה"ג מנצפ"ך שהם גימ' עיר. ונפש

הצדיק שואלת האם **את שְׁאֵהָבָה נִפְשִׁי** שזה האור הגנוז בת"ת ומאיר לי שאני במלכות **רְאִיתָם? (ד) כְּמוֹעַט שְׁעַבְרָתִי מִהֶם** כלומר כחות הדין כמעט שהעבירו ודחקו את נשמת הצדיק לעולם הבריאה אולם לבסוף **עַד שְׁמִצָּאתִי את שְׁאֵהָבָה נִפְשִׁי** את האור הגנוז **אֶזְזֹזְתִּיו וְלֹא אֶרְפֶּנוּ עַד שְׁהִבִּיאתִיו אֶל בֵּית אָבִי** בינה דמלכות דאצילות **וְאֶל זֶדְדֵּר הוֹרָתִי:** מלכות דמלכות דאצילות (ה) נפשות הצדיקים הן במלכות ביי"ב גבולי אלכסון שבה והן מעוררות אהבה בין השכינה ובין הקב"ה. כעת פונה השכינה אליהן ואומרת **הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם²⁰ בְּצַבָּאוֹת אוּ בְּאֵילֹת הַשָּׁדָה** אם תַּעֲרִירוּ וְאִם תַּעֲזֹרוּ אֶת הָאֵהָבָה עַד שְׁתִּזְוֹפֵן: אין לכן רשות

20 כתב בשער מאמרי רשב"י - פרשת פקודי "למעלה אמר כי יש נקבות מצד המלכות ונקרא עלמות שיר שהם משוררות תמיד והם מעוררות תמיד את האהבה בין ת"ת למלכות בהתעוררות התחתונים והם הם בנות ירושלים והם י"ב שבטים והם י"ב בקר אשר הים שהיא מלכות עליהם מלמעלה כי היא מעולם האצילות והם מעולם הבריאה ולפיכך אמר מלמעלה והם הם שבע הנערות הראויות לתת לה. ואל יקשה בעיניך אם הם שבעה איך הם שנים עשר כי כבר בפ' ויחי בדף רמ"ב ע"א אמר וז"ל ד"א בנות ירושלים אילין י"ב שבטין דתנינן ירושלים על י"ב טורין קיימא ומאן דאמר על שבעה לא קאמר לאשלמא שלימו. ואע"ג דכולא חד דאית שבעה ואית שנים עשר ואית ארבעה וכולא חד כו' בשורה י"ט. והכונה הוא כי כשהיא עומדת על י"ב יורה שלמות כי ששה קצוות פועלים דין וששה קצוות פועלים רחמים והיא עומדת עליהם ומכרעת וכוללת אותם הרי י"ג וכשהם ששה יורה שאין כאן כי אם ששה קצוות דין ולא של רחמים (דף כ"ב ע"א) והיא עמהם הרי שבעה וזה דעת מי שאמר על שבעה הרים עומדת ואז אין שלימות דין עם רחמים או שאין קצוות הרחמים פועלים אלא נכללים בתוך שש קצוות הדין או איפכא ששש קצוות הדין אין פועלים ונכללים ברחמים ואין זה שלום והכרעה וזמ"ש לא קאמר לאשלמא שלימו אבל כולא חד כי האמת אינן כי אם ששה קצוות וכללות המדה עמהם הרי שבעה ומי שאמר ארבעה הוא כללות השש קצוות שלשה בג' חסד בנצח וגבורה בהוד ות"ת ביסוד והיא המלכות הכוללת אותם הרי ארבעה ולעולם הם הם ה' קצוות היוצאין ממנה והכל אחד ולפיכך אמר וכולא חד.

עוד, כתב הרב בספר "לקוטי תורה" - מגילת שיר השירים - על פסוק "השבעתי אתכם בנות ירושלים". דע, כמו שיש זווג לזו"ן ע"י יסוד כך יש יסוד כדי לחבר הספירות וההיכלות זה בזה והשם המחוברם הדרניא'ל וזהו פ' הפסוק "השבעתי" לשון שבועה בצבאות פ' צבא ואותם הם חיילות בהיכלות חיות ואופנים זכרים ונקבות. גם תוכל לומר השבעתי לשון שבעה ופ' ז' ספירות מתלבשות בז' היכלות, "בנות ירושלים" שאינם עושים זווג כי אם מליל שבת לליל שבת ואז הוא בצבאות פ' לשון צביון ורצון ואז חוצבות הנפשות מהאצילות. ואיילות השדה זהו זווג חול לשון תוקף תוקפא דיצחק והם למטה מנה"י לכן נקראים כן. ואמר "איילות השדה" שהם אז נפשות תמורה ואל תמירני בו, "אם תעירו" מלכות "ואם תעוררו" בינה ב' התעוררות שהוא בזווג שבת שמתעוררים כל הז', את האהבה פ' מ"ל מתקשטת ב"ג בוסמין עלאין שהם שיר ושבחה וכו' י"ג כמנין אהב"ה, "עד שתחפץ" שאז הוא רצון עליון:

לעורר את האהבה עד שיתעורר החפץ מאליו. (ו) **בְּיָמֵי זֶה עָלָה מִן הַמִּדְבָּר²¹**
 מי זו שיכולה לעלות למעלה ממקומה הרגיל שזו המלכות הנק' דיבור **כְּתִיב־מִרְוֹת**
עֵשֶׂן ולא לסטות ימין ושמאל אלא כמו עשן המערכה **מִקְטָרֶת מִזֶּה** והיא קשורה
 עם החסד הנקרא מור **וּלְבֹנָה** ועם הגבורה הנקראת לבונה **מִכָּל אֲבָקֶת**
רוּכָל: ועם היסוד הנקראת אבקת רוכל (ז) ובכן זו ספירת המלכות ואמר עליה
הִנֵּה מִטָּתוֹ יִשְׁלַח־לָבֹנָה²² שלמה הוא מלך שהשלום שלו היינו היסוד ושורשו
 הוא יסוד רדל"א הנקרא רעוא דרעוין²³. ברם מטתו זו המלכות של הרדל"א שזה
 התיקון השביעי משבעה תיקוני הגולגלתא שהוא חוטמא והיא נק' אלקים ויש בה
 ק"כ צירופים וברדתם לז"א יורדים רק חציין והם **עֲשִׂים גְּבֻרִים סְבִיב לָהּ**
 כמנין ד"פ י"ה **בְּגֻבְרֵי יִשְׂרָאֵל²⁴** והם נמצאים בז"א ומשם יונקת הנוק' את

21 מי זאת עולה מן המדבר כתמרות עשן. כתב הרב בספר הליקוטים פ' זאת הברכה פ"ב ח"ל: "יאמר, מי שהוא יושב במדריגה תחתונה, שהוא המדבר, וג"כ מקום הדיבור, מי יוכל להעלותה למעלה. והשיב, כמו המקריב הקרבן שלו במחשבה טהורה, וידידי דברים, תעלה עולה לה', ותעלה מקושרת ומקושרת בג' גוונים, הא' הוא מור, גבורה. לבונה, חסד. מכל אבקת רוכל, ת"ת עם יסוד, הנקרא כל. אבקת רוכל, שהיסוד בו נכללים הכל. ואז עולה למעלה, כתמרות עשן, שאינו נוטה לא לימין ולא לשמאל, כי אם דרך ישר כתמר, בסוד כי צדיק ה' צדקות אהב ישר יחזו פנימו:

22 כתב הרב בספר הליקוטים - פרשת תרומה - פרק כו "...וזהו שנאמר (שיר ג' ד') הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים וכו'. כי שלמה הוא יסוד דרישא דלא אתידע, שמגיע עד כתפים של אריך. באופן שאלו הד' י"ה, (חו"ב שבחכמה וחו"ב שבבינה שכ"א הוא י"ה) שהם ס', הם סביב ליסוד של א"א רישא דלא אתידע. וזש"ה (שם ח' י"ב) האלף לך שלמה, שהם אלו השני כתפים שעולים אלף, ששומרים היסוד הזה, ומאתים לנוטרים את פריו, ששומרים את הפרי הזה שהוא היסוד, והאור שבתוכו, שזהו את פריו ששומרים את הכתפים. ויש מאתים שהם סביב להם, שהם הקלעים שלהם שפי", ואלו השני שמות שפי", בשנשלב אותם עם השמות של או"א עצמם שהם ע"ב קס"א, עולים זכור, הם מסוגלים לזכירה. ואחוריים של אבא קפ"ד, ושל אימא קדמ"ת, עולים תשכ"ח. וזהו כל זכירה היא מצד הפנים, והשכחה מצד האחוריים:

23 הנה לך סדר ז' תיקוני גולגלתא כפי שכתב בספר עץ חיים - שער יג פרק ו מ"ק: סימנן ג"ט קע"ר פ"ח: א' ג'לגלתא ושם חסד ב' ט"ל דבדולחא והוא מוחא ושם גבורה ג' ק'רומא דאוריא ושם הת"ת הד' ע"מר נקא ושם נ"ה ה' ר'עוא דרעוין והוא המצח ושם הוא יסוד ה' אשגחא פ'קחא והם ב' בחי' ירכים נ"ה כי עמר נקא סוד אודנין (ר"ל אלו ב' ביעי שהם נ"ה) ואלו ב' ירכין סוד עיינין ה' (ח'וטמא) ב' נוקבא דפרדשקי ושם המל'.

24 כתב בספר "שעת רצון" על הזוהר - ח"א דף לז ע"א - "וכתב רבינו ז"ל בשער מוחין דקטנות פ"ג שהמוחין דקטנות הם שמות אלהים ובידידתם ביסוד דז"א מתמעטים ונשארים ששים והם סוד "הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב" כי אלו הם ס' אלהים מצד הגבורות, וכבר ידעת איך המלכות היא אחורי ז"א כנגד נה"י והה"ג שלה בדעת שלהם הם כנגד היסוד דז"א, נמצא שהם גבורים אלו הם כנגד מטתו שלשלמה והם מגבורי ישראל ממש שהוא ז"א ולא יעקב והם גבורים מסטרא

גבורותיה²⁵ וזה אומרו (ח) **כָּלֶם אֶזְזִי וְזָרַב²⁶** הגבורים שומרים על המלכות מפני הקלי הנקי פחד בלילות וזאת ע"י יחוד עליון ויחוד תחתון שעושים לשמירה **מִלְמַדִּי מִלְזָמָה אִישׁ וְזָרָבוּ עַל יָרְכוּ מִפְּזוֹד בְּלִילוֹת**: (ט) את **אֶפְרַיִן** המלכות עָשָׂה לוֹ תִּיקֵן אֶת וִ"ק שלה מו"ק שלו הַמֶּלֶךְ תִּיקֵן שְׁלֵמָה ז"א **מַעְצֵי הַלְבָנוֹן**: מו"ק דאו"א (י) את הו"ק דנוק' בנה ותיקן בדרך ג' קוין חג"ת **עֲבוּדֵיו עָשָׂה כֶּסֶף חֶסֶד רְפִידָתוֹ זָהָב** גבורה **מִרְכָּבוֹ אֶרְגָּמָן** תפארת **תּוֹכּוֹ** בחינת מלכות דמלכות. תוכו גימ' ו"פ ע"ב **רְצוֹף אֶהְבָּה מִבְּנוֹת יְרוּשָׁלָּם**: נשמות הצדיקים הגלויים המעלות לה מ"ן (יא) **צִאֲיָנָה וְרִאֲיָנָה בְּנוֹת צִיּוֹן** נשמות הצדיקים הנסתרים וראו **בַּמֶּלֶךְ שְׁלֵמָה** כיצד ז"א הנקי המלך שלמה תיקן תא המלי מתוך **בְּעֶטְרָה שְׁעֶטְרָה לוֹ אָמוֹ הַבִּינָה בְּיוֹם וְזִתְנָתוֹ** ביום מתן תורה שהשיא את התורה (תפארת) לבנ"י (מלכות) **וּבְיוֹם שְׁמוֹנָת לָבוֹ**: ביום הקמת המשכן (בניין המלכות) שאז העולם התקיים יותר. ציון עולה ו"פ שם הו"ה והם יראו כיצד ו"ק דמלי נתקנו ע"י ז"א בכח אימא.

רמז: בנות גימ' אב תנ"ה לרמוז על או"א המתקנים את המלך שלמה (ז"א) ואת המלי הנקי שמחת לבו. עוד, בנות גימ' חתן שאלו אורות תנ"ה עם ג' שמות וכן ציון גימ' ג"פ ב"ן הרומז לנוק' נמצאנו אומרים ש"בנות ציון" אלו אורות אימא המתקנות את הבת. כדי לחבר את הרעיון הזה לדברי הזוהר ש"בנות ציון" אלו נשמות הצדיקים נאמר שאלו נשמות הצדיקים העולות לעולם הבא (בינה) מן העולם הזה (מלכות).

דכורא ולא מסטרא דנוק' ומשם הם שומרים מסת שלמה שהיא הנוק' ומאירים בה יע"ש. ולפ"ז שיעור הכתוב כך הוא המה הגבורים אשר מעולם שהוא ז"א ומשם הם נעשין אנשי השם שומרי המלכות מסת שלמה:

25 כתב בספר "פרי עץ חיים" - שער קריאת שמע שעל המיטה - פרק ב - "ויאמר פסוק הנה מסתו של שלמה כו' אחוזי חרב וכו' ג"פ, וירמוזו שהם ס' תיבין, (עד תיבת ובשעריך) והם ששים גבורים, והם ו"ק שלה, כל א' כלול מ'. אח"כ יאמר יברכך יאר ישא, שבהם ס' אותיות, שהם ס' גבורים הנ"ל. כתב המתוק מדבש בס"ה (אחרי דף ס עא) כי בפסוק הנה מסתו וכו' יש כ' תיבות וכשאומרים ג"פ הם ס והם בהיכל קד"ק דבריא ויכוין על המלכות שיורדת בלילה לשם.

26 ספר הליקוטים - פרשת וזאת הברכה - פרק ב "כלם אחוזי חרב, הוא סוד וחרב פיפיות, שהוא היחוד העליון ותחתון, כנודע. "מלומדי מלחמה" וכו', "מפחד בלילות", ששולטים בלילה, וכשהנשמה מוליכה עמה מצוות ומעש"ט שעשה ביום, אז "אפריון עשה לו המלך שלמה", שהוא השי"ת, "מעצי הלבנון" וכו'. עמודיו וכו', עמודי שש, הכל מדבר על העולמות שלמעלה, וכל מדותיו של הקב"ה, עד אני ישנה ולבי ער, שזה מדבר בחצי הלילה. כמ"ש בזוהר, כשנותנים הרוח בפקדון, ומוסר האדם עצמו למיתה, דאילנא דמותא שלטה בלילה עד חצי הלילה, והקב"ה מחזיר הפיקדון לבעלים, כדי שיתעסקו בתורה.

פרק ד

בזוהר ויחי (דף ר"מ ע"ב. אד"ז ר"צ ע"ב) אומר ששמונה פסוקים ראשונים בפרק הזה הם כנגד הרעיה העליונה (בינה) והוא הנקרא תקונא קדמאה. ובזה נבא אל הביאור שאבא משבח לאימא ואומר שיש בה נש"ב ואומר (א) **הֵנָּה יִפָּה יִפָּה** היינו י' פעמים

ה' העולים נ' ואלו נ' שערי בינה. אמר "רַעֲיָתִי" גימ' "עיר קודש" שהבינה היא עיר גדולה (לעומת המלכות הנק' "עיר קטנה" ואנשים בה מעט) והיא מחוברת תמיד אל החכמה הנק' "קדש". "הנך" גימ' אב חסד שספירת החסד נשפעת ממך. ה'נת יפּה ריעיתי גימ' ר"ת ע"ה מספר "גבורה" להורות שהבינה היא שורש הגבורות. ה'נך יפּה רעיתי ס"ת ע"ה גימ' לאה כי פרצוף לאה זו בחינה הבינה. ה'נך יפּה ריעיתי אמצעי

תיבות גימ' "לב, בית עליון" שהם כינויי הבינה. **הֵנָּה יִפָּה עֵינֶיךָ יוֹנִים** אבא אומר שוב לאימא "הנך יפּה" כנגד בינה שבו בחינת "הבן בחכמה" ואמר "ענינך יונים" שידוע שענינך אלו עיני העדה שהם חו"ב והם ביחוד תמידי ומהם נשפעים חב"ד לז"א ומגדילים אותו ואלו עיני היונים שיש בעיניהן צבע לבן אדום ירוק. רמז: ה'נך יפּה

ענינך יונים ר"ת גימ' יפּה. **מִבְּעַד לְצַמְתָּךְ** אלו סנהדרי גדולה של ע"א²⁷ של לשכת הגזית היושבים מצומתים זה ליד זה. וזה הוא בית הדין הגדול של הבינה הנק' צדק עליון. רמז: "מבעד לצמתך" גימ' "מ' צל"ם מלכות" ובא לרמוז על מקיף שני שהוא מ' דאימא שהיא מלכות דאבא ומוחין אלו מגדילים את ז"א ומחיים אותו.

שִׁעְרָךְ התפשטות כחות החו"ג שבך הם **כְּעֶדֶר הָעוֹיִם** שיש בהם עזות (גבורה)

אולם הם לבנים (חסדים). רמז: כעדר גימ' כרחל לאה **שִׁינְךָ לְעוֹר מִיָּהָר גָּלְעָד**:

ושורשם בג"ר כח"ב שבהם ג' הויות שהם גימ' ע"ח ולי' אותיות מילוי שמות ע"ב ס"ג מ"ה הרי גימ' "גלעד" ע"ה (קהלת יעקב). השבח שמשבח אבא לאימא הוא מלמעלה למטה והיא משבחת אותו מלמטה למעלה. סוד בזה הוא אור ישר ואור חוזר. אור ישר הינו אור חסדים ואור זה מתאים לאבא. אור חוזר דין ומתאים לאימא. כעת משבח אבא את כחות הדין שיש באימא והם שכ"ה דינים, גימ' נערה והם ה"פ אדני-

ואומר (ב) **שִׁנְיָךְ כְּעֶדֶר הַקְּצוּבוֹת**²⁸ ר"ת שכ"ה **שִׁעְלֹךְ מִן הָרְזוּצָה**

²⁷ כתב בספר פרדס רמונים - שער כג פרק טו "סנהדרי גדולה וקטנה: הגדולה הוא בבינה מתגלים בתפארת. והטעם כי הע' סנהדרין הם ע' ענפים שבתפארת שהם ז' ספירות כל אחת כלולה מ' הרי ע' ומרע"ה שהוא סוד הדעת הרי ע"א, והכלל הכולל הע' הם ע"ב.

וסנהדרי קטנה הם במלכות כי שם לשכת הגזית כדפי' בערכו. ויש פעמים מייחסים סנהדרי גדולה וסנהדרי קטנה שהם במלכות כי שם לשכתם כדפי' בערכו. ויש פעמים מייחסים גדולה בחסד וקטנה בגבורה. ואינו מן התימה כי ידוע שהבינה אל הימין בגדולה ומלכות אל השמאל בגבורה.

²⁸ כתב הרב בשער הפסוקים - ספר שיר השירים: "ר"ת של 'שניך' כעדר 'הקצובות, הוא שכ"ה והם שכ"ה דינים הנועדו אצלינו, והם השינים שהם גבורות. וכל אלו השכ"ה דינים, הם מתבררים במחשבה, שהוא אבא. כנזכר בזוהר פרשת פקודי, והוא סוד משה, שהוא בחי' שני שמות, אחוריים דהו"ה דיו"ן דאבא, שהוא קפ"ד, ופנים דאה"ה דיו"ן שבאימא, שהוא

שהתמתקו מעינא דא"א (אד"ר קל"ז ע"א) ואלו שתי בחינות שיש בשן. מחד היא קשה כאבן וזה מורה על דין מאידך היא לבנה וזה מורה על חסד וכאן אלו חסדי א"א. רמז: הרחצה גימ' י' רחמים אלו י"ס דא"א הממתיקות י"ס דאימא. שיעלו מין ה'רחצה גימ' משה וההסבר (על פי שער הפסוקים) שאבא ממתיק דיני אימא הוא מאיר אליה דרך אחוריים והיא נותנת פניה אליו, אחורי שם הוי"ה דיודיין שהוא באבא עולה קפ"ד ושם אהי"ה במילוי יודין העולה קס"א גימ' משה. וכן ה'רחצה ש'כלם מ'תאימות ר"ת משה **שְׁכֻלָם בְּתַאֲיֻמוֹת** פירוש ההנהגה של אימא, על ידי כחות הדין שבה, וזה

וְשִׁכְלָה אֵין בָּהֶם: ולא נחסר מהם אחד. (ג) כְּזוּוֹט הַשְּׁנִי שִׁפְתֵּיתִי: 29

כעת אבא משבח את אימא על הגבורות שבה וראה כיחוט השני שיפתתך ר"ת שכי'הם סוד נע"ר והם דיני לאה עד חצי הליל והם ה"פ דיין ויחד עם ה"ג דאימא הם מתמתקות ומנינם גימ' שכי'ה. זכר כאן שני³⁰ שצבעו אדום לוחט להראות על עצמת הדין שבהם וזכר כאן שפתיים שהם בחינת נצח והוד שעליהם נאמר בס"ה (אחרי מות דף ס"ה ע"א) מסטראה דינין מתערין. עוד, אמר שפתתך שהם שפה ועוד שפה לרמז על השפה העליונה (בינה) והתחתונה (מלכות) וכבר ידעת ששפיה גימ' שכינה. השני

גימ' שס"ה שאלו מצוות היוצאות מן הגבורות. **וּמִדְּבָרֶיהָ נֶאֱמָה** ודיבורך נאה כמ"ש משה ידבר. גם ידבר גימ' גבורה ולזה הכוונה שמשה רע"ה דיבר מפי הגבורה.

עוד משבח אבא את אימא ואומר לה **כְּפָלֹז הָרִמּוֹן רִקְתָּךְ** (לפי זוהר בלק רט ע"א) כלומר היסוד שבך נקרא "רקתך" נחלק לד' חלקים ובכל אחד מהם שכי'ה זגים וזה הוא "פלח הרמון". רמזים: אימא נקראת "נעם" והרמז "כפלח הרמון רקתך" גימ' 1169 ובחזרת האלף לאחד נקבל 170 כמנין "נעם" ואת נקראת "העולם הבא" שהוא גימ' נעם עם תיבות אותיות והכולל. את נקראת "עלמא דאתי" שהוא ע"ה גימ' "אם בינה כפלח הרמון". **מִבְּעַד לְצִמְתָּךְ: (ד)** כעת אבא משבח את צוואר אימא

שהוא מחבר בין הראש והגוף וזה בית המקדש (תבונה) המחבר בין תפילות ישראל (ז"א) ואביהם שבשמיים (אבא) ואמר **כְּמִגְדֵּל דְּיִיד צְוֹאֲרָךְ** בית המקדש נמשל לצואר כמ"ש ובנימין בכה על צואריו. מגדל זו המלכות כי מגדל כזה מס גימל דלת

קס"א, ושניהם בגימטריא משה. ולכן נרמז בר"ת 'שעלו' מן 'הרחצה, הוא משה, לרמז, כי ע"י משה, נרחצים ומתלבנים ומתבררים.

29 כתב הרב בספר הליקוטים - פרשת תצא - פרק כא - "ג"כ יש שבע היכלות בהיכל ק"ק, והם ז' היכלות הנפתחות ביום שבת. והם סוד אותיות גדולות, שהם, אל אדון על כל המעשים וכו', שיש בכל אות ה' תיבות וכו'. ונחזור לענין. כי בהיכל זה (קד"ק) דבוקים רוחא ברוחא, ו"ק שלו עם ו"ק שלה, וז"ס הנשיקין. וצריך להקדים סוד הנשיקין, זהו מ"ש (שיר א') ישקני מנשיקות פיהו, שהוא משבח הכלה, כמו שאמר בפרשת פקודי, כחוט השני שפתותיך שהיא נותנת סוד הגבורות. וז"ס משה ידבר. ג"כ היא משבחת אותו, שנאמר שפתותיו שושנים, שהוא נותן סוד גבורות וחסדים. ומאלו סוד נשיקין של שניהם, יוצאים נשמות גדולות, ומלאכים שהם קיימים לעולם:

30 שני גימ' ש"ס שהוא גימ' אלקים כזה: אלף למד הי יוד מס גימ' ש' ושין גימ' ש"ס. אמר השני רמז לה"פ אלקים שהם ה"ג המתערין מינה.

למד גימ' תרע"א (הרמ"ז). ואמר "כמגדל דויד" כלומר בית מקדש של מטה מכוון מול בית מקדש של מעלה שזו המלכות וזו כמו המלכות העליונה ממנה. כאמור בפסוקים אלו משבח אבא את אימא ולפיכך שיעור הכתוב כאן הוא שאבא אומר על התבונה שהיא כמו המלכות של הכתר הנקראת "נוקבא דאריך" שהיא עומדת בצידו השמאלי וזה מורה על היותה נבנית מן הגבורות וזה הוא **בְּנוֹי לְתַלְפִּיּוֹת** "בנוי" גימ' בינה ע"ה "לתלפיות" גימ' ת"ל למלכות. מה הוא ת"ל אלו ה"ג שכ"א עולה שם אלקים שהוא גימ' פ"ו ובסה"כ הם גימ' ת"ל כלומר שפרצוף תבונה היא כמו פרצוף נוק' דאריך. כעת משבח את הגרון של אימא ואומר **אֶלֶף הַמִּזֵּן הַכֹּלִי עָלָיו** בגרון שלך יש שם אלקים דההין כזה: אלף, אלף למד, אלף למד הה, אלף למד הה יוד, אלף למד הה יוד מם העולה גימ' 1001. גם ידעת שאימא דאריך יורדת לגרון שלו כי אין בכחה לקבל אורות אריך במקומה. גם גרון גימ' ג"פ אלקים ע"ה. ומן הגבורות של אימא נשפע **כָּל** דרך היסוד שבה **שְׁלִטִי הַגְּבוּרִים**: הגבורות של ז"א (אד"ר קמ"א ע"א). רמז: שלטי ע"ה גימ' ה"פ יין רמז לה"ג אימא. הגבורים קרי ביה ה' גבור ים כלוי ה"ג העוברות דרך ז"א ונמשכות למלי הנק' ים. כעת אבא משבח את ז"ת דאימא ומתחיל מנצח והוד שבה ואומר (ה) **שְׁנֵי שְׂדֵיךְ** נצח והוד שבך משפיעים ליסוד שבך שיש בו שם שדי והמילוי שלו ת"ק העולה כמנין ד' סופית (הרמ"ע מפאנו מאה קשיטה אות סא) וספירות אלו הן ענפים של חו"ג וזה אומרו **כְּשְׁנֵי עֶפְרַיִם** אלו ב' לוחות הברית שכלול בהם רמ"ח מ"ע (חסד) ושס"ה מל"ת (גבורה) והם משפיעים לנצח והוד הנקראים **תְּאוֹמִים** (שערי אורה) וכן ליסוד הנקרא **צְבִיָּה** צבי (מאורי אור ערך צבי) ומשם למלכות הנקראת ה' בתראה וכך כל הז"ת **הָרוּעִים** מנהיגים את העולם **בְּשִׁוְשֵׁינִים**: בשש ספירות ז"א והמלי הנק' ים וזה הוא שושני ים. כעת משבח אבא את אימא ואומר (ו) **עַד שְׁיִפּוּזֵי הַיּוֹם** בטרם יסתלק אור ז"א דבינה הנקרא יום והם מאירים לז"א הנקרא יום כמוהו וְנִסּוּ הַצִּלְלִים אלו ב' צלמים השורים ברישא דז"א ואלו אותיות מ' ולי' דצל"ם דאז"א **אֶלֶף לִי אֵל הַבּוֹר חֶסֶד** דז"א וְאֵל גְּבַעַת הַלְבוּנָה: גבורה דז"א שהם סיום חזה ז"א (ז) כעת אבא משבח את יסוד אימא ואומר **כָּלֵךְ** גימ' יסוד **יָפָה** מצד שם ס"ג שבך שיחד עם ל"ב נתיבות חכמה הם גימ' יפ"ה ואת **רַעֲיָתִי** עיר קודש שלי **וּבְיוֹם אֵין בָּךְ**:³¹

31 כתב הרמ"ע מפאנו בספרו "יונת אלס" מהדורא בתרא מכ"י – ח"ג פ"ב: "כשנעריך קומת אבא ואימא שהראשי' שלהם

מגיעים לכתפי אריך הנה מקום שמסתיים החזה של אבא ואימא הוא טבור אריך והוא הסעם שאין אנו עוסקים בקומתן של

אבא ואימא מטבור אריך ולמטה לפי שהן מכוסיי' מזו"ן. לפיכך לא נזכרו בשיר השירים תיקוני הרעיה של מעלה שהיא אימא

ואין בד אחיזת הקלי' הנקראים מוס. מסיים אבא את שבחיו לאימא ואומר (ח) **אַתִּי מְלָכָנוּן כָּלָה** את כלולה בי פב"פ ביי"ס כי בי יש ל"ב נתיבות חכמה ובד נו"ן שערי בינה **אַתִּי מְלָכָנוּן תְּבוּאִי** וביחד אנו מסתכלים במצח אריך **תְּשׁוּרִי מֵרֵאשִׁי אֲמָנָה** שהוא ראש בנין עולם התיקון שנתקן בשמות מ"ה ב"ן וכן אמנה גימ' ע"ה מה+ב"ן ושמות אלו נעתקו מֵרֵאשִׁי שְׁנִיר מעולם הנקודים שיש בו י"ס של גבורות וכל גבורה נ"ו וי"פ נ"ו גימ' שנייר וְזֶזְרָמוֹן וי"ס של שם מ"ה החדש שהם עשר הוי"ה ועם מ' אותיות וד' אותיות השורש עולים חרמון ספירות הנקודים ושם מ"ה החדש נעתקו מהרשימו והקו שהם דין ורחמים **מְפֻעָנוֹת אֲרִיּוֹת** אור הקו **מֵהָרִירִי נְמָרִים** : אור הרשימו שכן "גבורה+ נמרים" גימ' רשימו. (ט) כעת עובר אבא לשבח את הכלה התחתונה זו המלכות הנקראת "לב" **לְבַבְתִּנִּי אֲזֹתִי כָלָה** את היית "אחתי" כלומר אחת אתי במלכות דנקודים **לְבַבְתִּנִּי** אחר כך ירדת להיות עשירית בספירות וזה התוספת של אות י' במילת לבבתיני השניה **בְּאַזְזָר \{בְּאַזְזָת\}** **מֵעֵינֶיךָ** עין לשון נקבה כמ"ש "כלה שענינה יפות" אבל כשאת מיוחדת עם הזכר את זכר **בְּאַזְזָר עֵנֶק מֵצִירְנֶיךָ** : במדרש שיהש"ר "זה משה" ור"ל הוא בעלה דמטרוניתא כמ"ש "איש האלקים" (י) כעת משבח את המ"ן שהיא מעלה אליו. ויש בהם י"ס **מֵה יָפוֹ דְּרִיךְ אֲזֹתִי כָלָה** מצד הנה"י שלהם **מֵה טִבּוֹ דְּרִיךְ** מצד החג"ת שלהן **מִיָּין** ובהן גבורות הנוק' הרמוזים במילת יין וְרִיזוֹ שְׂמִנֶיךָ ומצד החב"ד טובים **מִכָּל בְּשָׂמִים** : מכל מ"ן שמעלים בני האדם והמלאכים (יא) כעת המ"ן מגיעים עד רום המעלות ויש ביטוש. ראשית יש זיווג דנשיקין וזה הוא **נִפְתַּת תַּטְפָּנָה שְׁפָתוֹתֶיךָ כָלָה** זה הוא ייחוד דנשיקין ויש כאן ייחוד כפול שנים שהם ארבע³² **דְּבֵשׁ גְּבוּרֹת מְצִידָה וְזֶזְלָב וְחֲסָדִים מְצִידוֹ תַּנְזָת לְשׁוֹנֶךָ** והם בפיה וְרִיזוֹ שְׁלִמּוֹתֶיךָ וכנגד ב' רוחין דידיה נקט ריח שזו בחינת החוטם בחינת

רק עד שני שדיך שהן בחזה מקום בינה שהוא הלב ותו לא. ומסתברא לן דמשום הכי נקרא טבורא דלבא, פי' טבור לאריך שהוא מקום הלב לאבא ואימא.

32 עיין בספר עץ חיים - שער לט דרוש ט שכתב "צריך שתדע שיש חילוק בין מ"ן של זווג תחתון אל הנשיקין כי המ"ן הם בחינת א' שהדכורא נותן בה מ"ד והיא מעלת מ"ן אבל הנשיקין הם כפולים לכן נעשה מהם ארבע רוחין והם תריין דדכורא ותריין דנוקבא שהם מתערבין של זה בזה ושל זה בזה כמ"ש בע"ה.

ז"א ואמר ריח שלמתיך כנגד הגבורות **כָּרִיזָה לְבָנוֹן** : אלו החסדים (יב) כעת קיבלה
בֶּן המלי הנקי גין את המ"ד **נָעוּל** מן היסוד הנקי יוסף גימי נעויל והיא שומרת אותם
ביסודה³³ **אֶזְזֹתִי כָּלָה** ומצב היחוד נקרא אחתי כלה כלומר הנקי אחת עם ז"א
מיוחדת עם היסוד הנקי כ"ל והיא ה' אחרונה שבשם וזה הוא כלה. על יסוד דנוקי
נאמר שהוא **גַּל נָעוּל** מלשון גולות מים והיסוד דנוקי נעול כמו ס סתומה שלא
תהיה יניקה לקלי והוא **מִעֵין זֹזְתוֹם** : שמור מצד אורות האימא הנקי מעין ויש בה
ד' שמות קמ"ג קנ"א קס"א שהם גימי תנ"ה כמנין חתום ע"ה. (יג) כעת משבח את
הו"ק הנשפעים אליה (ס"ה נח סג ע"ב) ואומר **שִׁלְזֹזִין** אלו ו"ק דז"א ממלאים
אותך כמו **פְּרִדָּס רְמוֹנִים עִם פְּרִי מִגְדִּים כְּפָרִים עִם נָרְדִּים** : (יד)
וכעת ז"א נושק לנוקי מז"ת שלו לז"ת שלה (ס"ה משפטים קיז ע"א) וזה הוא **נֶרְדִּי**
וְכֶרֶם קָנָה וְקִנְמוֹן עִם כָּל עֵצִי לְבוֹנָה מִרְ וְאַהֲלֹת וּבְנוֹסָף עִם
כָּל רֵאשִׁי בְּשָׂמִים : גם שפע הג"ר (טו) ובנוסף **מִעֵין גְּנִים** יסוד אבא **בְּאֵר**
מִים זֹרִים נמשך ליסוד אימא **וְנִזְלִים מִן לְבָנוֹן** : אלו או"א נמשכים אל זו"ן
(טז) כעת כשיש יחוד מלא בין או"א ויש שפע מוחין לזו"ן **עוֹרִי צָפוֹן** מתגברת
הנוקי אל ז"א **וּבֹאִי תִיבֹן** וז"א באהבה גחין ולחיש אליה **הִפִּיזִי גְנִי** הנוקי
מעלה אליו מ"ן **יִזְלוּ בְּשָׂמִיו** ונמשך מ"ד מיסוד אריך והנוקי מזמינה את דודה
אליה **יָבֹא דוֹדִי לְגִנּוֹ** ונוצר ייחוד **וְיֹאכֵל** הנקרא כאן בלשון נקיה אכילה ויש
עיבור ולידה רוחניים וזה הוא **פְּרִי מִגְדִּיו** :

פרק ה'

(א) כעת אומר ז"א (פנחס ר"מ ע"ב) לאחר שהנוקי נבנתה לייס וזו"ן קבלו מוחין
מאו"א והיא עמו פב"פ **בְּאֵתִי לְגִנִּי** זה יחוד או"א (יחוד גן /אימא עם עדן/אבא)
שהתייחדו לצורך נתינת מוחין לזו"ן. והנה יש ייחוד זו"ן וזה הוא **אֶזְזֹתִי כָּלָה**
שהכלה³⁴ מאוחה עם החתן בכח יחוד או"א וזה הוא מ"י יתנד כא"ח ל"י דהיינו הבינה
הנקי מ"י בכח השפע שלה התייחדנו וזה ההסבר בתחילה היתה התכללות הו"ק וזה

33 עיין ס"ה האזינו רצ"ח ע"א.

34 זוהר ויקרא ד' ע"א.

35 גימ' כתר ע"ה. ג"פ אור.

37 כתב הרב בשער הפטוקים - פרשת יתרו "דע, כי פק"ד חסר ו', והוא שם ע"ב במלואו מרובע, כזה, יו"ד, יו"ד ה"י, יו"ד ה"י וי"ו, יו"ד ה"י וי"ו ה"י. ושם זה עולה בגימטריא פק"ד. גם נרמז בפטוק, קול דודי דופק. ואם תצרף שם הנזכר, עם שם סג במלואו מרובע, כזה, יו"ד, יו"ד ה"י, יו"ד ה"י וא"ו, יו"ד ה"י וא"ו ה"י, העולה בגימטריא קס"ו, יהיו ב' השמות קפ"ד וקס"ו, כמספר שמ"י, וז"ס פטוק (תהלים צ') אשגבהו כי ידע שמי. והנה אם תצרף יחד שם ע"ב במלואו הנזכר, העולה קפ"ד, ושם אה"יה דיוידן במלואו כזה, אל"ף ה"י יו"ד ה"י, העולה קס"א, יהיו קפ"ד וקס"א, כמספר משה, ועם הכולל הם כמספר

שמ"ר:

ומבקש מהבינה **פְּתוּזִי לִי** את הבינה, את הפתח לאבא, אנא פתחי פתח לאבא שהוא אות י' ולכן פתחי לי היינו תני פתח ל י' והוא נקרא ראשית כמ"ש "ראשית חכמה" ונרמז כאן **אֲזוּזִי רְעִיזִי יוֹנְתִי תַמָּזִי שְׂרָאשִׁי** א'יחתי ר'עיתי י'ונתי ת'ימתי ש'ראשי ר'ית ראשית. עוד אומר ז"א לבינה שכתר דאבא מלא במוחין עליונים **נְמוֹלָא טַל** טל אלו ג' אותיות יהו של הכתר כשהן מלאים כזה: יוד הא ואו גימ' טל (תיקו"ז דף י"ז): ונותן חיים לאימא שיש בה שם אהיה שהוא גימ' יה"ו וגם היא נקרא בינה גימ' ע"ה חיים **קְוֻצוֹתִי רְסִיסי לִלְכָה**: והרמז בזה: "קוצותי רסיסי לילה" גימ' בינה חיים תבונה (ג) כעת או"א מתייחדים ובזה נותנים כח לייחוד זו"ן. אומר ז"א לנוק' **פְּשִׁטְתִּי אֶת כְּתֻנָּתִי** פשטתי את הכינויים שהתאחזו בי בעת הגלות 38 לצורך הייחוד איתך את הנוק'. אולם הנוק' עדיין לא נתקנה כראוי במוחין. שואל ז"א **אֵיכָכָה אֶלְבָּשְׁנָה** וכי אחזור ואתלבש בכינויים ואסתתר ממך? **רְוֹצָתִי אֶת רִגְלִי מְטִינוֹף ע"ז** **אֵיכָכָה אֶטְנַפֵּם**: וכי אחזור למצב כותנת? (ד) ואז **דְּוָדִי שְׁלֹז יָדוֹ חֶסֶד דו"א בֵּין הַזֹּזֵר** והסיט את הגבורה מלהשפיע וזה הוא שמאלו תחת ראשי וימינו תחבקני. רמז: החר גימ' ע"א גבורה. **וּבִיעִי** נו"ה דנוק' **הָבוּ עִלְיוֹ**: עלו למקום חו"ג כדי שפע ז"א (ה) כאמור הנוק' עדיין לא הייתה ראויה לייחוד וכעת כשראתה שז"א מתעורר אליה, היא מתעוררת אליו **קְבִיזִי אֲנִי** השכינה נקראת אני והיא הנוק' והיא בנויה ב' ספירות וכעת נוספה לה הנשמה כי קומה גימ' קנ"א והפירוש קמתי אני כלומר אני שזו השכינה קבלה קומה של נשמה ובזה רוצה היא **לְפַתּוֹז לְדוּדִי** לפתוח פתח לדוד שהוא ז"א **וְיָדִי חו"ג דנוק' נְטַפֵּי בּוֹר**

38 הנה לשון זהר חדש (מרגליות) מדרש הנעלם דף ד': "בשעתא דקב"ה זמין לגבה וישראל לאו אינון זכאין דאינון [יהוה] פתילה לאנהרא. מה כתיב פשטתי את כתנתי איככה אלבשנה רחצתי את רגלי איככה אטנפם. פשטתי את כתנתי אליו אינון כינויין דקאמרן דכלהו כד מתחברן אינון כתנתא דקב"ה וכד איהו זמין לגבה איהו אשתליל מכולהו לאתחברא בהדא וע"ד פשטתי וגר' לאתתקנא ולמהוי זמין לאוטבא לך ואת לא מתתקנא כדקא יאות השתא איככה אלבשנה ואתהדר ואסתלק מינה (נ"א מינד). רחצתי את רגלי איככה אטנפם הא אסחית רגלי מההוא טינופא ומאי איהו בגין דכד אתתקנית ואזדמנית לגבך אעברית ההוא סטרא אחרא מסאבא מקמי רגלי השתא איככה אהדר לשוויא ההוא טינופא לחפייא על מקדשא הואיל ואת לא זמינת בתיקונך לאתתקנא לגבאי, הכא אוליפנא דכד רוח מסאבא אתעבר מעלמא כדין אתרבי [נ"א אתדכי] כלא עילא ותתא [וכד כ"י זמינא לגבי קב"ה כדין זוהמא לא שלטא בעלמא וכולא אתרבי עילא ותתא] ועל דא רחצתי את רגלי איככה אטנפם כמלקדמין:

קבלו חסד דז"א ואצבעתי³⁹ הם י"ס שבדעת הנוק' דעתן קליה. קלה גימ' ע"ב ס"ג קבלו שפע של **מור עבר** אלו חסדי אבא כמ"ש ויעבור מרדכי והם יוצאים ונמשכים **על כפות המנעול⁴⁰** החוצה לבי"ע (ו) **פתוחתי אני לדודי** אומרת השכינה פתחתי אני לקבל את דודי אולם **ידודי זומק עבר** שהוא הסתלק מן היחוד והקו"ל נפרד מהדיבור (זוהר שמות פ וארא כו ע"א) **נפשי** נפש זה אור השכינה ואמרה השכינה הקדושה הנפש שלי שזו מהותי שלי **יצאה** אל דודי **בדברו** להתחבר אליו ויהיה חיבור דיבור עם ו' שזה ייחוד זו"ן שזה בדברו **בקשתי** ביקשתי חיבור של ה' עם ו' וזה הוא ביקשתי **ולא מצאתיה** ולא מצאתי חיבור של ה' עם ו' **קראתי** קראתי איה אתה ו' **ולא ענני** (ז) במקום למצוא את הדוד פוגשת השכינה את כחות הדין הסובבים בעיר העליונה **מצאתי השמרים הסובבים בעיר הכוני פצעוני** הם דין והיא ממותקת עם

39 כתב בספר "קהלת יעקב" אצבע הוא סוד אהו"ה במילוי אל"ף ה"י וי"ו ה"י גימטריא אצבע (נעשרה מאמרות מאמר אם כל חי חלק א' סימן ו'):

40 כתב בספר פרי עץ חיים - שער ר"ח חנוכה ופורים - פרק ה' : "והנה בהיותן הנה"י אמא נכנסין תוך רחל, בהיותה באחור הז"א, היה גם הנה"י דאבא נכנסין בה ג"כ, נמצא כי כמו שבזמן היות המוחין תוך ז"א, היו יוצאין ב' האורות, א' של רחל מאחוריו של ז"א, וא' מלפניו לשל יעקב, גם עתה יוצאין מן רחל ב' הארת אלו. אמנם יש עתה בחי' אחרת חדשה לגמרי, אשר לא נמצאת בהיותן המוחין תוך ז"א, כי כבר נתבאר, כי בהיותן המוחין תוך ז"א, היה מסתיים יסוד אבא תוך ז"א ממש, בסיום יסוד ז"א, ומתלבש בתוכו. אמנם עתה אשר המוחין הם ברחל, הנה היסוד שלה הוא קצר, ואינו ארוך ומתפשט כמו היסוד של הזכר, נמצא כי כשנכנסין נה"י דאבא בתוכה, הנה היסוד דאבא יוצא ומתפשט חוץ מן היסוד שלה, ואינו מתלבש תוך היסוד שלה, והיה מתגלה למטה לגמרי. אמנם בחי' הארה זו לא נמצא בז"א כלל בשום זמן, לטעם הנ"ל שיסודו ארוך, אמנם זאת בבחי' של יסוד דאבא, שמתגלה לחוץ מיסוד דרחל, ודאי שהיא הארה גדולה מאוד, שמתגלת הארת אבא אשר הוא טמיר וגניז מכולהו. והנה בחינת מרדכי, הוא סוד הארת יסוד אבא המתגלה בהיותו ברחל, כי מרדכי בא מאותו הבחינה, ומשם יונק שורש נשמתו, וזה סוד מרדכי, מרא דכיא, מר טהור, שהוא זך ונקי וב"ר, (ס"א - שלא נשברו מעולם בעולם התוהו, ונשאר זך ונקי) מצד אשר הוא היסוד דאבא. וזה סוד ואצבעותי מור עובר, והמבין יבין בסוד אצבעות שהוא מר עובר, (שהם חב"ד דאבא ואמא, אח"כ מתלבשים בנה"י שלהם בנוקבא) כי הם עוברים ויוצאים לחוץ, על כפות המנעול, והבן זה. (ס"א ובראשי הוא היסוד אמא, ס"א ובראשי אצבעות, כי שם פרקין עליונים דא"א, אשר שם חב"ד דאבא ואמא, ושם היסוד דעתיק, וגם נתגלה במצח).

רחמים ויש ביטוש בין השומרים והשכינה **נִשְׂאוּ אֶת רִדְיָהּ** זה שם קדוש (זוהר לך לך פא ע"ב) **בְּעֵלֵי שְׂמֵרֵי הַזְּמוּת⁴¹**: נראה ששומרי החומות אינם השומרים הסובבים בעיר. האחרונים במלכות והראשונים בבינה שיש בה שם אהיה שג' שמותיו קמ"ג קנ"א קס"א גימ' "חומת" ע"ה והם מרחיקים את היניקה מרגלי השכינה וכאן הם נטלו את השמירה ממנה כי הדוד התרחק ממנה ואינה מתייחדת עמו. (ח) **הִשְׁפַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם** פונה השכינה לקבל עזר וסיוע מנשמות הצדיקים אלו דעיילי בלא בר **אִם תִּמְצְאוּ אֶת דֹּדֵי בַּה תַּעֲזְרוּ לוֹ שְׂזוּזֹלֶת אֶהְיֶה אֲנִי**: משתוקקת אני אל הייחוד וז"ס דיג (יסוד) לחולה (מלכות) הנזכר בגמ' (סנהדרין צח ע"א) (ט) שואלות נשמות הצדיקים **בַּה דֹּדְךָ בְּדוֹד הִיפָּה בְּנֵשִׁים בַּה דֹּדְךָ בְּדוֹד שְׂפָכָה הִשְׁפַּעְתָּנוּ**: (י) כעת מתארת המלכות את הדוד שהוא ז"א והוא בחינת עולם היצירה **דֹּדִי צוֹז וְאֶדוֹם** יש בו ה"ח וה"ג **דָּגוּל מִרְבָּבָה**: (יא) **רֵאשִׁי** רישא דז"א נבנה ממוחין דאימא שמשפרם תנ"ה ועם ג' שמות וב' כוללין עולה למנין **כְּתָם** ומילת **פָּז** פז תרמוז לשם אלקים שהוא באימא וב' י"ס כמנין תלת"ל. מאימא נמשכות הגבורות לגבורה ולמלכות הנקראים ג"כ אלקים על שם שורשן **קִיצוֹתָיו** וזה הוא קוצותיו גימ' יב"ק מלכות באופן שיב"ק גימ' אהיה אלקים וזו המשכה מהבינה לגבורה וכן יב"ק גימ' אהיה הו"ה אדני וזו המשכה מהבינה אל הת"ת והמל' **תִּלְתְּלִים** ואלו י"ס דאימא המתפשטות כנ"ל והנה רמז: תלתלים גימ' 910 שהם כמנין "אימא, גבורה דזעיר אנפין נוקבא" 909 וע"ה הם 910 וזה הוא **שְׂזוּזֹרוֹת** מילת שחרת ע"ה גימ' 909 **כְּעוֹרֵב**: גימ' רחמים הרומז לגבורה דז"א כי הגבורה היא קצה אחד משש קצוות דז"א. אי נמי, קוצותיו נוטריקון ו' קצוות שאלו ו"ק דז"א וראשו ירמוז על כתר דז"א הנקרא "רישא דז"א". רמז: מילת פז תרמוז לסוד גדול כי היא גימ' "ואל מיי" שהם ר"ת של פסוק וידבר יי א'ל מ'שה לי'אמר שפסוק זה עם ח"י אותיותיו עולה למנין אימא גבורה דזעיר אנפין נוקבא עם ה' תיבותיו. (יב) **עֵינָיו** חכמה דז"א **כְּיֻנִּים**

41 כתב בספר עמק המלך (שער י"ד פרק ג) "ומה שאמר 'נשאו את רדידי' שהוא התכלת שיש לה על רגליה, והוא התכלת שהיו פורסין על המשכן, והוא סוד הז' מרגלאין הנזכרים בספר הזוהר פרשת יתרו עמוד קס"ד זוהר קטן, כאשר יתבאר במאמר התוספתא של יתרו בחלק שני של הספר הזה בעזרת קב"ה ושכינתיה, הוא הנקרא גן המלך ובחלק זה במקומו הראוי לו בשער המרגלא. והז' שמות עולים כמנין 'תכלת' שהם עצמם המרגלא הנזכרת, והשמות הללו נקראים שומרי החומות, שהם שומרים באיזה מקום יכנסו וידבקו עמה, גם המלאכים שבמשכן נקראים שומרי מבואות המרכבה לבל יקרבו אליהם הקליפות, וזהו שאמר הפסוק 'על חומתיך ירושלים הפקדתי שומרים' [ישעיהו ס"ב ו']:

עַל אֶפִיקֵי מַיִם רְחוֹצוֹת בְּזֶזְלָב מֵלֹאֹת בַּחֲסָדִים⁴². יִשְׁבּוֹת עַל מִלֵּאת
 : (יג) לְזִזְיוֹ שׁוֹרְשֵׁי חוּיִג פְּעֻרוֹנָת הַבְּשָׁם מִגְדְּלוֹת מְרֻקְזִים שְׁפִתוֹתָיו
 שׁוֹרְשֵׁי נוּיָה שׁוֹשְׁנִים נְטָפּוֹת מוֹר עֵבֶר : חֲסָדֵי אָבָא (יד) יִזְיֹ חוּיִג דְּזִיָּא
 גְּלִילִי זָהָב בְּמִלָּאִים בְּתִרְשִׁישׁ וּבֵהֶם שִׁישָׁה פִּרְקִים מְעִיֹ נוּיָה הַפְּנִימִים
 עֲשִׂית שֵׁן מִשְׁפִּיעִים לְנוֹק' דְּבִיָּע מְעַלְפָּת סְפִירִים : וּבִגְמַר הַהִשְׁפָּעָה הֵם
 מִסְתַּקְלִים וְעוֹלִים כֵּאלִלוֹ הֵם נִסּוּגִים וְזֶה הוּא הָעִילּוֹף⁴³ (טו) שׁוֹקִיֹ נוּיָה דְּזִיָּא
 עֲמוּדֵי יֵשׁ יֵשׁ בֵּהֶם ו' פִּרְקִים וְהִשְׁפָּע שְׁבָהֶם נִמְשַׁךְ מִיִּסְדִּים לִיסוּד דְּזִיָּא וּמִשֵּׁם
 לְמִלְכוּת שִׁישׁ בֵּה שֵׁם עַל אֲדִנִי אֲדֹנּוֹת פֹּה מְרִאָהוּ כֹּאֲשֶׁר זִיָּא מִתִּיחַד עֲמִי וְזֶה
 הוּא "מִרְאָהוּ" מִרְאָה שֶׁל ה' עִם ו' בֹּא מִכַּח הַמוֹחִין דְּגִיָּר שֶׁהֵם כָּל־בְּנוֹן כִּלְבָּנוֹן הֵינּוּ
 כְּתֵר, ל"ב נְתִיבוֹת חֲכָמָה וְנוּיִן שְׁעָרֵי בֵּינָה וְכֵן יֵשׁ בּוֹ בְּזֹזֹר גְּבוּרָה הַבָּאָה לוֹ מֵאוּר
 מוּיָס שֶׁהִיא שׁוֹרֵשׁ הַגְּבוּרוֹת. בַּחוּר גִּימ' גְּבוּרָה וְכֵן יֵשׁ בּוֹ בְּזִיָּא אֶת אֹר הַדַּעַת וְזֶה נִרְמָז
 בְּמִילַת כָּאֲרִיָּים : אֲרִיָּ⁴⁴ (טז) לֵאחֹר שְׁתֹּאֲרָה אֶת זִיָּא נִיגְשֵׁת לְתֹאֲרָה אֶת הַיִּיחּוּד עֲמוּ
 וְכֵבֶר יִדְעַת שִׁיחּוּד נְשִׁיקִים קוּדֵם לִיחּוּד יִסּוּדוֹת וְלִכֵּן אִמְרָה זִכּוֹ וְזֶה רּוֹמָז לִיחּוּד
 נְשִׁיקִים דְּחִיד (זְכֹר) וּגְרוּן (נִקְבָּה) וְאִמְרָה בְּמִתְקִים וְלֹא אִמְרָה מִתּוֹקִים אֲלֵא מִמִּתְקִים
 שְׁמִמְתִּיק דִּינֵי הַנוֹק'⁴⁵. רְמָז : מִמִּתְקִים גִּימ' י"פ ס"ג שֶׁהֵם ל' פְּעָמִים אֲהִיָּה וְהֵם ט"ו
 מ"ב וְכֹל זֶה רּוֹמָז לֵאמֹר דֹּאֲרִיד שֶׁהִיא בְּגִירוֹנוֹ כִּידּוּעַ. יחּוּד נְשִׁיקִים הוּא שׁוֹרֵשׁ לִיחּוּד
 דִּיסּוּדוֹת וְזֶה הוּא וְכָלֹ כֹּל הוּא הִיסּוּד הַנִּקְרָא "זֶה" וְלִכֵּן וְכָלֹ גִימ' זִיָּה יִסּוּד וְאִמְרָה
 עֲלֵיו מִזְזִמְדִּים שֶׁהוּא עֶץ נַחֲמָד וְהִיא חוֹמַדָּת אוֹתוֹ. רֵאָה שְׁבִמִּילַת "נַחֲמָד" רְמָז
 לִיסּוּד הַנִּקְרָא "נַח" וְאוֹתִיוֹת מ"ד הֵם הַמוֹחִין שֶׁל אָב אִם גִּימ' מ"ד. מִסְכַּמַּת הַנוֹק' אֶת
 הַתֹּאֲוָרָה עַל זִיָּא וְאוֹמֶרֶת זֶה דְּוִדִּי כֵּבֶר יִדְעַת שְׁזִיָּה הוּא הִיסּוּד וּבִהֲתַחֲבְרוֹ אֵלֶיהָ
 נִקְרָא דוּדִי כִּי מִתַּחֲבֵר אֵלֶיהָ בְּכָל כ"ד צִירוּפֵי שֵׁם אֲדֹנּוֹת שֶׁהֵם גִּימ' דוּדִי וְזֶה רְעִי
 וְזֶה הוּא יִסּוּד הַנִּכְנָס בֵּה וְאִזְ נִקְרָאת עֵיִר הַקּוּדֵשׁ אוֹתִיוֹת רְעִי. עוֹד, "וְזֶה" הֵינּוּ הוּיָק

42 כתב הרב בספר הליקוטִים - פרשת בראשית - פרק ג' "בזמן הגאולה יהיו (שה"ש ו' י"ב) עיניו כיונים על אפיקי מים

רוחצות בחלב, שכולם חסדים".

43 עיין מאמר "קו המידה" זו"ח ואתחנן ע"ב.

44 עיין זוהר ויקרא ט"ז ע"א.

45 אד"ז דף רצ"ה ע"ב.

כשהם משפיעים ליסוד הנקי ז"ה. כך אומרת השכינה ל- **בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם** הם נשמות הצדיקים. יש בנות ציון ויש בנות ירושלים והאחרון חיצוני לראשון.

פרק ו

(א) לאחר שהרעיה סיימה לתאר את דודה, מתעוררות בנות ירושלים לחפש את הדוד ואומרות לה **אָנָּה הֵלֵךְ דָּוִדֶךָ הַיָּפָה בַּנָּשִׁים** וישראל קוראים לקב"ה בתפלה ובתחנונים ומבקשים מהשכינה שהיא הרעיה להעלות את תפלתם אל הדוד **אָנָּה פָּנָה דָּוִדֶךָ** ושוב פונות בנות ירושלים שוב בבקשה לרעיה שתקשר אותם אל הדוד. רמז: אנה גימ' נ"ו שזו גבורה אחת מה"ג מנצפ"ך וכאשר הזכירו ב"פ אנה זה מחזק אותה ומיד הדוד מתבקש לה **וַיַּבְקֶשְׁנוּ עִמָּךְ: (ב) דָּוִדִי ז"א יֵרֵד לָנֶנּוּ נוק' לַעֲרוּגוֹת** לאחר שהנוק' ערגה כאיל לדודה **הַבָּשִׁים** והעלתה לו מ"ן, כי ריח זו עליית מ"ן **לַרְעוֹת בַּגָּנִים** והדוד יורד אל מקום הרעיה הנקראת גן ובא אליה **וּלְלֶקֶט שְׁשׁוּשָׁנִים**: ללקוט ייחודים. כתב הרב בשער הפסוקים (שיר השירים) לירעות ב'גנים ויללקוט ש'ושנים ר"ת לבוש וזה כינויי שלה כי היא מלבישה עליו מחזה שלו ולמטה. כבר ידעת שז"א מתייחד עם נוק' מכח מוחין דאימא וזו אות ל' של לרעות שהיא מגדל הפורח באויר. שאר האותיות "רעות" הם כ"ו פעמים כ"ו ובא לרמוז על התכללות ו"ק דז"א עם ו"ק דנוק' הנרמזות במילת שושנים (ג) מיד הרעיה מתעוררת אליו ואמרת **אֲנִי לְדָוִדִי וְדָוִדִי לִי** ר"ת אלול גימ' בינה היא המשפיעה מוחין בזו"ן **הָרָעָה הַרוּצָה בַּשְּׁשׁוּשָׁנִים**: בייחוד ו"ק דזו"ן(ד) **יָפָה אֶת רַעֲיָתִי כְּתָרָצָה** ר"ת ארי"ך לרמוז שגם אריך נותן שפע לאו"א ומכח זה ז"א חפץ להתייחד עם הנוק' והרמז **נְאוֹה כִּירוּשָׁלַם אֵימָה כַּנְדָּלּוֹת**: ר"ת גימ' צ"א שזה יחוד הוי"ה אדנו"ת. גם נזכרו צ"א פעמים בתורה רצף המילים "וידבר יהוה אל משה" שהדיבור רומז לנוק' ומשה הוא ז"א החתן. (ה) אולם ז"א רואה שהנוק' עדיין בקטנות וחסרים לה מוחין דג"ר והוא מתקן לה מוחין דג"ר ואומר לה **הִסְבִּי עֵינֶיךָ**

בְּמִנְגְדִי אני רואה שיש בך דינים⁴⁶ ונרמזו במילת עיניך גימ' ע"ה קס"א⁴⁷ **שִׁיָּהֶם**
הֶרְהִיבֵנִי דינים אלו שורפים את לבי אליך אבל את עדיין בקטנות ויש להסיר ממך
את הדינים שזו הנסירה. והנה הקטניות והמתקתם **שִׁיעָרָךְ כְּעֶדֶר הָעֵינִים**
השערות שלך הן שורשי הדין⁴⁸ והמתקתן מ"יג תיקו"ד דאריך. רמז: עד"ר גימ' רב
חסד **שִׁעָלְשׁוּ בִּין הַגְּלֵעָד**⁴⁹ שגלשו מן הגלעד גימ' 841 "לא לפים ונושא עוון

46 ספר לקוטי תורה - מגילת שיר השירים - "וסוד העניין הוא כי הלא כשכנסת ישראל היא גדולה וראוי אל הזווג אז יש חיבוק ונישוק וסוד חיבוק הוא לשום שמאלו תחת ראשה וכו' וענין שמאל דוחה הוא בסוד חיבוק השמאל והאו כי בעת נסירת המ"ל אז כל הדינים נשארו בה לכן כשבא אל הזווג צריך להרחיקם ממנה וכמעט שע"ז נאמר הסבי עיניך מנגדי שהם הרהבני כמ"ש בזוהר דאינון מוקדין לי מתוקף הדינים שלהם. והנה ידעת כי קודם כל זווג מתחיל מימין אל השמאל ואח"כ השמאל מחבק ואח"כ נשלים בימין נמצא כי תחלה וסוף הוא ע"י ימין והנה השמאל שלו נתבסס ומועיל עתה לבסס הגבורות ולאכפא לון ואז כשמחבק אותה הנה משים השמאל באחורי המלכות כנודע, וידעת כי שם מקום הנסירה ושם כל כחות הדינים הנקרא אלהים, והנה ע"י השמאל המחבק אותה שם הנה הדינים נידחין משם וזהו שמאל דוחה ואחר שנדחו אז ימין מקרבת לזווג' אמנם זו להיותה קטנה אין לה שמאל דוחה כי עדיין אינה ראויה לזווג לכן הדינים מתרבים בה:

ספר פרי עץ חיים - שער חג הסוכות - פרק א "אמנם נבאר עתה, ענין ה"ג אלו, אימתי נכנסין. והענין, כי כבר נת"ל, כי החסדים שבמלכות שבה, הם נכנסין בבחי' י"ט עצמו, ובבחי' הסוכה כמ"ש בע"ה, אך בחי' ה"ג נכנסין ע"י הערבה של ה"ד, חוץ מאותו שבלולב. ובד' ימים שבין יה"כ לסוכות היא מקבלת ה"ח ממטה למעלה, כי עד עתה היתה התיקון דרחל כולו לבנותה, אם מן הנסירה שנטלה ממנו, ואם מן הגבורות ממנו ומאמא כאמור, ולכן היה בסוד שמאלו תחת לראשי, ומעתה מתחיל וימינו תחבקני, ליתן לה החסדים, מפני שהוא אומר לה הסבי עיניך מנגדי שהם הרהבוני, לדבוי הדינים שבה, ולכן להמתיק אותה כדי שתהא ראוייה אל הזיוג ביום ש"ע, לכן ניתנין אליה החסדים כאשר נפרש.

47 שם קס"א בבינה שהיא שורש הדינים. גם ידוע שמרע"ה זכה למ"ט שערי בינה ולכן נרמז כאן פעמיים מ'נגדי ש'הם ה'רהבוני. ש'גלשו מ'ן ה'גלעד. וכן שה'ם אותיות משה. (מתוך שער הפסוקים על שיה"ש).

48 כמ"ש באד"ר ובאד"ז והם נק' מארי דיבבה ויללה.

49 ספר עשרת ישובה על מועדים - ליום ב' דחול המועד פסח - שערך כעדר העזים שגלשו מהר גלעד [שיר השירים ד א]. ידוע אשר השערות מרמזים לדינים כמ"ש קווצותיו תלתלים שחורות כעורב [שיר השירים ה יא] (עיין זוהר ח"ג דף מח. ודף קמ.). והנה צריך להמתיקם לרחמים, וזהו ע"י ב' מדות אלו ר"ב חס"ד עם אר"ך אפי"ם כמבואר בספרים [עיין בעץ חיים שער יג פרק ט, ובברית כהונת עולם מאמר אילו של יצחק פרק לב]. וזהו 'שערך', היינו, אם ח"ו יורדים דינים, אזי תיקונם הוא ע"י 'עד"ר' העולה ר"ב חס"ד. גם מה"ר גלעד גימטריא אר"ך אפי"ם. ועי"ז נמתקו הדינים ונתגלו החסדים:

ונקה⁵⁰: (ו) **שִׁנִּיךְ** אלו שכ"ה⁵¹ דינים שבך **כְּעֶדֶר הָרְזִזִים** מתמתקים מן הכתר וזה הוא כ' עדר שאות כ מורה על הכתר עדר=רחל לאה שאלו ב' פרצופי הנוק' הרמוזים גם במילת "הרחלים" באופן שמילת רחל כתובה במפורש, שהרי רחל זו בחינת עלמא דאתגליא, ולא רמוזה באותיות מ"ה שהם גימ' לאה חוה כי כבר ידעת שחוה זו הנוק' הראשונה ורחל ולאה הם פרצופיה. ואומר שדינים אלו **שְׁעָלוּ** דהיינו התמתקו כי עליה מורה על התמעטות הדין ועליה זו באה **בֵּין הָרְזִזִים** מן הבינה שהרי שיעלו מין ה'רחצה ר"ת משה שזכה למ"ט שערי בינה (שער הפסוקים שיה"ש). אי נמי, מובא באד"ר (קל"ז ע"א) שרחצה זו העין של אריך הלבנה הממתיקה את הדינים וזה הוא **שִׁכְלָם** קרי ביה שכ לס ש"ך אלו ש"ך דינים שבנוק' המתמתקות בכח ל"ם גימ' ע' שזו עינא פיקחא דאריך וזה הוא **בֵּית־אֵימֹת** באופן שאותיות מ"ת דמילת מתאימות זו הנוק' עם דיניה הקשים שגורמים לה להחשב כמתה, אותיות אמית זה ז"א שהוא אות ו' והוא הנותן לה מוחין בכח י' ספירות דא"א **וְשִׁכְלָה** **אֵין בָּהֶם**: ומיד ושכלה הם שכ"ה דינים ואות ל' רומזת לאימא הממתיקה, "אין בהם" אותיות "אינם בה" (ז) כעת ז"א בא להעביר הדינים מפאות הראש שהם הרקות הנקראות בגמרא (ב"ב ס' ע"ב) צדעא ואמר שהם **כְּפָלֹז הָרְמוֹן רִקְתָּךְ** דהיינו ב' פאות דנוק' מתמתקות מב' פאות דא"א וכן מנש"ב הנקראות כאן "פלח הרמון" כי פלח הרמון ע"ה גימ' ש"ע⁵² נ'. ואמר שהם שב' רקות אלו מאירות **בְּכַדְרֵךְ לְצַמֶּתֶךָ**: צמה גימ' ע"ב ס"ג שהם כאן חו"ב דנוק' לאחר ההמתקה כנ"ל. (ח) כעת לאחר שהתמתקו כל דיני הנוק' מגיע שלב השבת, שהרי הייחוד מתחיל בשבת, פיוס, נטילת רשות, נישוק, חיבוק וייחוד. הנה משבח הדוד את הרעיה שהיא מעולה מכל מלכויות בי"ע **שִׁשִּׁים הֵבִיחַ מִלְכּוֹת בְּעוֹלַם הַבְּרִיאָה וְשִׁבְעִים פִּילִגְנִישִׁים** בעולם היצירה **וְעֶלְמוֹת** בעולם העשיה שהוא על מות כלומר על הקלי' הנק' מות **אֵין בְּסִפְרָךְ**: (ט) אולם **אֵזוֹת הֵינִי בְּעוֹלַם הַצִּלּוֹת יוֹנְתִי תַבּוּתִי** את תאומתי **אֵזוֹת הֵינִי לְאִמָּה** את מאוּחָה איתי בי"ס עד קצה השמיים הנק' אימא ונק' לא"ה עד התבונה שהיא מ' וזה הוא "לאמה" **בָּרָה הִיא לְיוֹלָדָתָה** ברורה כלומר נבררה כמו אוכל מתוך פסולת את למולידך שזה ז"א. רמז: ברה גימ' אור. ב'רה היא

50 פסוק זה פסוק ה' גימ' 2828 כמנין י"א תיקו"ד הבאים: (כתובים כפי שכתובים בתורה) אל רחום וחנן אפים ורב חסד ואמת נצר חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטאה. כעת אין לי הסבר לכך.

51 שכ"ה דינים רמוזים במילת שינך כך: ש"ך מפורשים. הוסף עליהם ד' אותיות והכולל הרי שכ"ה נותרו אותיות נ"י שהם ס'

גבורים סביב מיטת שלמ'ה.

52 ש"ע אלו ב' פאות הראש דא"א שהם ב' פעמים א"ל מלא כזה: אלף למד גימ' קפ"ה. ב"פ קפ"ה גימ' ש"ע.

ליולדתה ר"ת הביל שהוא מילוי ס"ג. **רְאוּהָ בָנוֹת וַיֵּאֱשְׁרוּהָ** הבנות הן היכלות דבריא **בְּמַלְכוּת** היכלות דיצירה **וּפְיֻלָּתָנִים** היכלות דעשיה **וַיֵּהַלְלוּהָ**: (וי) **בְּמִי זֹאת** כעת אימא משאילה כליה לבת כהכנה וחיזוק לייחוד וזה הוא מילת **הַנִּשְׁקָפָה** אותיות שפה קנה באופן ששפה גימ' שכינה וקנה שם אהי"ה במילוי ההין כזה: אלף הה יוד הה ע"א גימ' קנה. במצב זה אימא היא **כְּמוֹ שִׁזְזָר** כמו המלכות הנקראת גין ויש בה הארת הבינה קמ"ג קנ"א קס"א שהם תנ"ה. תנה+גין = שחר. כעת המלכות מושלמת באורות נר"ן וזה הוא **יָפָה כְּלָבָנָה** נפש **בְּרָה כְּזֻמָּה** רוח **אֵימָה כְּנֶדְעָלוֹת**: נשמה. (יא) כעת יורד ז"א אליה **אֶל גִּנָּת אֶגְזוֹ יִרְדֶּה** **לְרֹאוֹת בְּאֵבִי הַנְּזוֹל** אבי הנחל הם אורות אימא המאירים במלכות **לְרֹאוֹת הַפְּרוֹזָה הַגֶּפֶן הַנִּצּוֹ הָרְמָנִים**: אלו ספירות הנוק' שז"א בא לראות אם הם התכללו (יב) כעת הנוק' מושלמת ב"ס ובג' אורות נר"ן ועדיין חסרה מן הדעת וזה הוא **לֹא יָדַעְתִּי נַפְשִׁי** נפשי זו המלי לא מאירה בה עדיין הדעת כראוי **שִׁבְחִתִּי מִרְכָּבוֹת עַבְדִּי נָדִיב** והיא רוכבת על ד' חיות שסימנם נדיב: נ"שר אד"ם ארי"ה כרוב (שהיה שור לפני חטא העגל).

פרק ז'

(א) אומר ז"א לנוק' **שׁוּבִי שׁוּבִי הַשׁוֹלְמִית** דהיינו שובי ועלי אלי להיות איתי בייחוד שלם ב"ס עד ליחוד כתר שלי בכתר שלך בבית המקדש השלישי (עץ חיים שער לו) והרמז: ר"ת וס"ת של שׁוּבִי שׁוּבִי גימ' כתר. מדוע קורא לה שולמית וכי היכן מצאנו שנקראה כך? אלא רמז לה את ה' אחרונה עלי ליסוד שלי הנק' שלום והיי שלימה ב" ספירות ותקבלי את אור החכמה הנקרא קדש דרכי שאני נקרא קדוש ותהיי קדושה וזה הוא "השולמית" גימ' שלום קדושה שזה ייחוד זו"ן. ואמר לה **שׁוּבִי שׁוּבִי** ב"פ שובי שהם ד' שובי כדי לחבר ד' אותיות אדנ"י עם ד' אותיות הוי"ה (תיקו"ז דף קמ"ד ע"א תיקון ו' בתיקו"ח) ובכך נעמוד פב"פ **וְנִזְוָה** אות ו' עם אות ה' בכח אימא שיש בה שם ס"ג הרמוזים באותיות "נחז" גימ' ס"ג ואז את הנוק' שיש בד' כ"ב אותיות כמנין **בְּךָ** תתחברי אתי שיש בי שם **בְּמִה** מ"ה ויהיה חיבור מ"ה וב"ן שהם גימ' זמן וזה זמן הגאולה. הנה "מה ובן" גימ' מחנה וייחוד מ"ה וב"ן דז"א עם מ"ה וב"ן דנוק' יקרא מחנים וזה אומרו שכעת **הַנְּזוֹל בַּשׁוֹלְמִית כְּמוֹזָלָה** **הַמְּזוּנִים**: עוד, מילת המחנים תרמוז לייחוד מ"ה וב"ן באופן הבא: המ של המ'חנים זה שם מ"ה, ח'ן הוא היסוד המקשר, י"ם זו הנוק' הנק' י"ם בסוד כ"ל הנחלים הולכים אל הים. כעת ז"א משבח את הנוק' מלמטה למעלה בסוד אור חוזר שהוא דין שהוא

בחינת שמאלו תחת לראשי שהוא קודם לייחוד (ב) אומר ז"א לנוק' אני נקרא **בַּיָּמָה** כי יש בי שם מ"ה כזה: יוד הא ואו הא ומכחי את נקראת אלקים כי מילוי מ"ה כזה: מם הא גימ' אלקים **יָפִי** וגם מאיר בד שם א'ל אדניי שהוא בעולם העשיה והוא גימ' יפיו וגם יש ס' גבורים סביבך וזה הוא יפו נוט' י' פעמים ו' שהם ס'. עוד יש בד הארת אימא שהרי **פְּעַמַּיִן** גימ' י"פ אהיה **בְּנִעְלָיִם** וזה נרמז במילת נעיל שהיא ע"ה גימ' קנ"א שהוא שם אהיה כזה: אלף הה יוד הה שאר אותיות בים גימ' ב"ן לרמוז על הארת אימא בנוק' ואז את נקראת **בֵּית נָדִיב** ב'ת אברה'ם אבינו שגם נוסף לך הארת החג"ת וגם **זְאֵמוּקֵי יֶרֶכֶךָ** נו"ה הנסתרים שבך והם נבנים מנו"ה דאימא (זוהר בראשית היכלות דף מ"ב ע"א) **כְּמוֹ זֵלְאִים** "כמו חלאים" גימ' קנ"ה שזה שם אהיה כזה: אלף הה יוד הה עם ד' אותיות אהיה גימ' קנה בסוד "קנה בינה" **בַּעֲשֵׂה יְדֵי אָמֶן**: וכך את הנוק' נבנית לייס ואת מעשה ידיה של הבינה וכעת יש בד ג' אורות: אהיה הוי"ה ואדניי גימ' יב"ק עם ג' שמות גימ' יידי אמנ". (ג) כעת משבח את הטבור והבטן של הנוק' **שִׁירָךְ** טבורך שזו הפרסא המבדילה בין מים עליונים למים תחתונים שבמלכות והיא מסיימת את הבטן והיא עגולה כמו **אֵזֶן הַסֵּהָר** הירח שהיא עגולה ובא לומר שהעיגול זו בחינת דין והיא נקראת מידת הדין וכבר ידעת שעולם העיגולים הוא מצד הנהגת הטבע והטבע גימ' אלקים **אֵל יִזְסֵר** **הַמִּזֶּג** ובך יש מזיגה של חסדים וגבורות. רמז: א'ל יחסיר המז'ג ס"ת רל"ג גימ' ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ע"ה גימ' רל"ג וכבר ידעת שע"ב ומ"ה הם חסדים וס"ג וב"ן גבורות. **בְּטֶנֶךָ עֶרְמַת זֹטִים** בטנך זו התפארת שבך (שהרי יש בד שם ב"ן וט' אותיות של השם הרי בטן) הנבנית מן התפארת של ז"א שנבנה מן הת"ת של אימא בסוד מבטן מ"י יצא הקרח ואמר שיש בה ערמת חטים שהם כ"ב אותיות התורה כמנין חט"ה ואת **סוּגָה** **בַּעֲשֵׂשִׁים** מוקפת ס' גבורים להרחיק את היניקה של הקל"י שהם כמו שושנה המלאה קוצים. עוד, מילת סוג'ה מורה על הארת אימא שיש בה שם ס"ג המאירה לז"א שהוא סוד אות ו' והוא מאיר לנוק' שהיא סוד אות ה': (ד) כעת בא לשבח את חו"ג שבה (כמבואר בהקדמת תיקוני דף י"ד ע"א) שהם **שְׁנֵי שְׂדֵיךָ** שהם ליד ב' הזרועות שהם נבנות **כְּשְׁנֵי עֶפְרַיִם** מחו"ג דז"א **תְּאֵמִי צְבִיָּה** הנבנים מנו"ה דאימא: (ה) **צִוְאָרְךָ** צואר זו הבינה של המלכות כמו שבינה של אריך הנמצאת בצואר ואמרו חכמים שזה בית המקדש שהוא בית חיינו והבינה נקראת בית לחכמה ששם החיים ובינה שלך היא כמו **כְּמִנְדֹּל הַשֶּׁן** הבינה של החכמה שיש בה ל"ב נתיבות וכנגדן ל"ב שיניים בפה האדם. מכאן מתחיל לשבח את ספירות הראש שהן שורשי הספירות והן ראשך=כתר, עיניך=חכמה, צואר=בינה, אפך=תפארת, מה יפית

אלו השפתיים שבפה=מלכות. **עֵינֶיךָ** חכמה שבך **בְּרָכוֹת בְּזוּשְׁבוֹן** כי כל החשבונות של המספרים הם במלכות (זוהר פנחס רל"ו ע"ב) **עַל שֵׁעַר בֵּית רַבִּים** כמו חכמי העיבור היודעים לחשב חשבון תקופות ומולדות והם עיני העדה ויושבים בשער המקדש בלשכת הגזית (זוהר שם ר"כ ע"ב) **אַפֶּךָ** היינו החוטם שזו בחינת התפארת נבנית **כְּמוֹגֵדֵל הַלְבָנוֹן** ממלכויות של חו"ב שהן ישסו"ת כי מילת מגדל זו המלכות כמ"ש מגדל דוד ומילת לבנון נדרשת ל"ב נתיבות חכמה ונון שערי בינה. ואמר שבינה שבך **צוּפָה פָּנֵי דְמִשְׁקָה** : מקבלת את אורה מהבינה שיש בה ד' שמות אהי"ה וד' אלפין שבהן גימ' דמשיק (כלומר ד"פ אלף גימ' מדת שהוא גימ' דמשיק) (ו) כעת בא לשבח את הנוק' ואמר **רֹאשֶׁךָ עָלֶיךָ כְּכַרְמֶל** זו אימא שהיא בראש ז"א ואלו תפילין של ראש שנמצא מעליה (תיקו"ז דף כ"ז ע"ב) **וְדָלַת רֹאשֶׁךָ כְּאַרְגָּמָן** זו הנוק' שהיא דלה ולית לה מדילה מדעם לבר מה דיהיב לה בעלה ושיער ראשה אדום לוחט כארגמן (רזין גניזין סוף תיקון ס"ט) ואלו תפילין של יד **בְּמֶלֶךְ אָסוּר בְּרֶהֱטִים** : ואמר שהמלך שהוא ז"א אסור וקשור בנוק' בד' בתים של התפילין והם ד' אותיות הו"יה קשורות ומיוחדות בד' אותיות אדנות מכח ד' אותיות אהי"ה (ז) וכשאימא חופפת על זו"ן מופיעה הארת אבא ששם נמצאת "אהבה בתענוגים" כי ז"א זו "אהבה" סתם והנוק' "יראה" סתם ואימא "יראת הרוממות ושיעור הכתוב : **בְּמֶלֶךְ יִפְתִּית** את הנוק' יפית דהיינו מחוברת אל ז"א ע"י היסוד וידוע שביסוד יש שם שדי ומילוי שדי עולה ת"ק כמניין יפית. ז"א נקרא מ"ה ונקרא ו' של שם ה' וכעת הוא מחובר לאימא ששם נמצא הנועם, עלמא דאתי וזה הוא **וּבְמֶלֶךְ זֵעָבִית** אימא **אַהֲבָה בַּתְּעֻנּוּגִים** : אבא. (ח) כעת הנוק' עומדת ביי"ס שלה מול יי"ס שלו ואור אימא חופף עליהם, ולכן ז"א אומר לה את הנקראת **זֵאת** כמ"ש (בראשית ב, כג) לזאת יקרא אישה **קִוְיָתָךְ** דע קורא יקר כי הקומה באה מן הבינה שיש בה שם אהי"ה וכשהוא במילוי ההין כזה : אלף הה יוד הה גימ' קומה **דְּבִמְתָּה לְתַבּוּר** שאינה מובדלת מבעלה ז"א (זוהר ח"א דף קכ"ו ע"א) **וְשִׁדְיָךְ לְאַשְׁכְּלוֹת** : ואת משפיעה שפע רב בעולמות ביי"ע, דרך נה"י שבך לחב"ד דבריאה. ענין השדיים התבאר לעיל שהם חו"ג אולם בהיותם משפיעים למטה הם נה"י (קה"י) למעלה במקומם הם משפיעים חלב ולמטה יין ובזה נבא אל הביאור (ט) **אֲמַרְתִּי אֶעֱלֶה בְּתַבּוּר** התמר הוא הלולב והוא היסוד העולה ממקומו לת"ת ומשם לדעת והוא מאגד ד' המינים שהם ו"ק והעטרה וסימנם אע"ל"ה : איתרוג עירבה לילוב ה'דס. כאן זה התמר שהוא היסוד מתעורר לייחוד ויי"ס דידיה מתאחדים עם יי"ס דידיה **אֲזֻזָּה בְּסִסְגִּי**

נו"ה שלה כאילו כתוב סנסניך והם ב' בדי ערבה וְיִהְיוּ נָא שְׂדֵיךָ חֲגִית הדס
כְּאִשְׁכּוֹת הַגֶּפֶן כמו החב"ד שלי כי אשכל הכיל בו וְרִיזוּ אִפְּךָ בינה דנוק'
כְּתַפּוּזִים : כמו הדעת שלי כמו התפוח שיש בו ג' גוונים כן בדעת יש חו"ג וב' עיטרין
(ו) וְזֹכֶר חכמה דנוק' **כִּיִּין הַטּוֹב** כמו יסוד אריך שלי כי יין בבינה ויין הטוב
הוא יסוד אריך הנשפע ליסוד אבא הנשפע ליסוד אימא הנקרא חיד וזה הוא הוֹלֵךְ
שיסוד אריך הולך **לְדוֹדֵי** ליסוד אבא נוט' חיד מ'ה ומשם **לְבִינְשָׁרִים** יסודו אימא
והאור **דְּוֹכָב שְׁפָתַי** מעורר יסודות זו"ן שהם **יְשָׁנִים** : מן הייחוד בסוד
דורמיטא. והנה כאשר מגיע השפע לזו"ן אומרת הנוק' (יא) **אֲנִי** מעלה מ"ן מכח שפע
ג"ר **לְדוֹדֵי** והוא מוריד לי **וְעָלִי תִשְׁוֹקְתּוּ** : מ"ד (יב) והנה יש ייחוד וזה הוא
לָכָה זו הכלה המתייחדת עם **דוֹדֵי** ז"א ויש ייחוד הו"ה אדנות שהם גימ' צ"א
ועם אימא המאירה להם שיש בה נש"ב נקבל מילת **נִצָּא** אולם הייחוד הזה נמוך
בחינת מלון אורחים וזה הוא הַשְׁפָּדָה שהוא עולם הבריאה וכן **נְלִינָה בַּכְּפָרִים** :
עולמות יצירה ועשיה (יג) אולם לרעה אין מנוחה אלא בבית בעלה כמ"ש "ומצאנה
מנוחה אישה בית אישה" (רו"ר ב, טו) בעולם האצילות ולכן אומרת **נִשְׁכִּימָה**
לְכַרְמִים אני חפצה בד בביתך כי כר'ם י"פ הו"ה **נִרְאָה אִם** וכשנקבל אורות
או"א שהם ראיה ואורות הא"ס העליונה, אז **פָּרִזָּה הַגֶּפֶן** אני המשולה לגפן אפרח
כלומר אהיה מתוקנת באות ה' אחרונה של שם ה' ועם ה"ח וה"ג שעולים⁵³ רפ"ח
ניצוצין שלי וכן **פָּתְחוּ הַסְּמִדִּר** הכלים שלי יגדלו ליי"ס **הַנִּצּוֹ הַרְמוּזִים** וכן
חו"ג שלי יעלו לחו"ב כי רמון גימ' חסד גבורה ע"א (קהלת יעקב) והם יגדלו מכח
הבינה כי הנצו גימ' קנ"א, אז אני הרעה הנקראת **שָׁם** שם אני **אֶתֶּן אֶת דְּרִי**
לָךְ : (יד) **הַדּוֹדֵאִים** אלו י' כלים של הנוק' **נָתַנוּ רִיזוּ** העלו מ"ן **וְעַל פְּתוּזֵינוּ**
ומעלי נמצא היסוד הנקרא ז"ה והוא שער (פתח) השמיים והוא נקרא **כָּל** ויש בו
מִגְדִּים כל השפע של ה"ק, מגד תבואות שמי' וכן שפע של או"א שהם **זוֹדֵשִׁים**
וכן שפע עתיק ואריך שהם **גַּם יְשָׁנִים** עתיק כי (ויקרא כו, י) "ישן" תירגם אונקלוס
"עתיקא" ומילת "גם" באה לרבות אריך. כל אלו האורות **דוֹדֵי צְפִנְתִּי לָךְ**. דע

כי הצפון זו הבינה כמ"ש (איוב לו, כב, תיקו"ז קכ"ג ע"ב) "מצפון זהב יאתה" וזו הפתיחה לפרק הבא.

פרק ח'

(א) **בִּי** זו הבינה הנקי' מִי **יִתְנֶנָּה** מעלה וזוקפת קומתי בשווה אליך והרמוז: יתנד גימ' תניה כ"ה כלומר אורות אימא שהם תנ"ה מעלים את המל' הנקי' כ"ה לקומת ז"א ואז אתה **כְּאֶזֶז לִי** שווה אלי בקומה ואנו יחדיו י"ס א"ח גימ' ט' ל"י זו המל' שהיא הספירה העשירית בקומת ז"א ואתה שלם בט"ס ונקרא איש והרמוז **יוֹנֵק שִׁדִּי אָבִי** יונק ש"די אימי ר"ת איש. אנו (זו"ן) מקבלים אורות מאימא וכן הארת אבא וזה הוא **אֲמִצְאָה בְּזוּזִין אֶשְׁקֶה** אימצאך ב'חוץ א'שקך ר"ת אבא וגם ז"א שיש בו שם מ'ה מתמלא כך: יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא והוא גימ' ק"ל ורמוז בס"ת אמצאך בחוץ אשקך גימ' ק"ל. אי נמי, היסוד המקבל שפע ה' ספירות חגתנ"ה שבכל אחד מהם הוי"ה אחת עולים למנין ק"ל (על פי זוהר וישב קפ"ד ע"א) וכשאקבל את השפע שלך **גַּם לֹא יִבְזֹז לִי**: אהיה חשובה ויקרה ואתה תתחבר עמי וזו הגאולה כי גואל+ה' זו גאולה דהיינו חיבור יסוד ומלכות והגאולה העתידה תתחיל מן הגליל⁵⁴ והרמוז בר"ת ג'ם ל"א יבזוז ל"י ר"ת גליל (ב) עוד אומרת הרעיה שהיא השכינה **אֲנֶהְיָה** אני אגרום לך ז"א לקבל מוחין דאז"א **אָבִיָּה אֶל בֵּית אָבִי** נעלה אל התבונה שהיא בית של אמי **תִּלְבְּדֵנִי** משם נעלה אל הבינה עצמה שהיא סוד אות למ"ד הנקרא מגדל הפורח באויר **אֶשְׁקֶה בְּיֵין הָרְקִיז** ויחד נקבל אורות אימא והרמוז "מִיֵּין הָרְקִח" גימ' "זיו הנשמה" ועוד נקבל אור החיה מאבא **בְּמַעֲסִיס רְבִנִי**: והרמוז בזה "מעסיס רמני" גימ' ח"ה פעמים ח"ה + ז"ה שהוא היסוד הממשיך את השפע לזו"ן (ג) וכעת מגיע הייחוד **שְׂבֹאֲלוֹ תִזְזֹת רֵאשִׁי** המתקת ה"ג ויבמינו **תִּזְבְּקֵנִי**: השפעת ה"ח (ד) פונה השכינה לנשמות הצדיקים **הַשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם** בבקשה **בֵּה תַעֲרִירוּ וּבֵה תַעֲרְרוּ אֶת הָאֱהָבָה** לא לדחוק את הקץ **עַד שֶׁתִּזְכָּן**: עד שיעלה לפניו לגאול את השכינה (ה) והנה **בִּי** הבינה הנקראת מי מאירה למלכות הנקראת **זֹאת** והיא **עֲלָה מִן הַמִּדְבָּר** עולה ממקומה הקבוע **בְּתַרְפֻּקֶת עַל דֹּדָה** ועולה אליו לייחוד במקומו שהוא **תִּזְזֹת הַתְּפוּזִז** תחת יסוד אימא הנקרא תפוח (זוהר האזינו רפ"ז ע"א) **עֲרִירֶתִיךָ**

54 זוהר שמות ז' ע"ב. שמות ט' ע"א. ויקהל ר"כ ע"א.

לייחוד. הרעיה מזכירה לז"א שהוא נולד מיסוד אימא ואומרת **שְׁפָה** ביסוד אימא **זִבְלָתָהּ אִמָּהּ** וכן בפרצוף תבונה (יונת אלם ח"ד פ"ה) **שְׁפָה זִבְלָתָהּ יְלָדָתָהּ**: טעם הכפל אומר הרמ"ע מפאנו הם סוד החדר והעליה (נידה י"ז ע"ב) (ו) מבקשת הרעיה שמצב ייחוד זה לא ישכח במהרה ויעשה רושם (חותם) ואומרת **שְׁיִמְנֵי כִזְזוֹתָם עַל לִבָּהּ** מצב בו אני מאחרי גבך (מבו"ש חג הסוכות פ"ט) מול הלב או כאשר אני מתמעטת לנקודה **כִזְזוֹתָם עַל זְרוּעָהּ** ואני על זרועך **כִּי עֲזָה כַמְּוֹת אֶהְבֶּה** כי אני יכולה להפרד ממך ולכן כאשר אני מתמעטת תהיה לי הארה מן החותם הנז' (שעה"כ דרושי התפילין שער ה) ואיני חפצה להפרד ממך כי **קָשָׁה כְּשֶׁאוֹל קִנְאָה** הפרידה ממך קשה לי כמות וכירידה לשאול (זוהר משפטים קי"ד ע"א) **רְשָׁפִיהָ** העלאת מ"ן של הנוק' חזקים כמו **רְשָׁפִי אֵשׁ** ונמשכים לה מאימא ששם סוד **שְׁלֶהֶבְתִּיהָ**: השלהבת (זוהר ויחי רמ"ה ע"א) (ז) **בָּיִם רַבִּים** חסדים רבים (פרדס רמונים ועוד) ונראה לי בס"ד שאלו חסדי אבא (וברוך שכיוונתי לזוהר מצורע דף נ"ד ע"ב) **לֹא יוֹכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֶהָבָה** הבאה מגבורות השמאל ונִהְרֹת **לֹא יִשְׁטַפּוּהָ** וכן אור י"ג תיקו"ד שהם חסדים גדולים לא יוכלו להעביר את שלהבת אהבתנו (זוהר תרומה קמ"ו ע"ב) **אִם יִתֵּן אִישׁ** הוא הקב"ה שהוא ז"א **אֶת כָּל הֶזֶן בֵּיתוֹ** את כל השפע שנותן למלכות לחלק לעולמות בי"ע **בְּאֶהָבָה** והמחיר יהיה שלא יינקו מאהבת הקב"ה את השכינה **בְּזֶזֶן יָבוֹזוּ לוֹ**: עולמות בי"ע ומחנות השכינה לא יסכימו להמיר את נקודת החשק והשמחה שיש בין הקב"ה והשכינה בעת הייחוד (זוהר מצורע נ"ד ע"ב) (ח) לאחר הייחוד יורדת הרעיה ממקומה הגבוה שהיתה ומתמעטת לנקודה קטנה (ספר הליקוטים זכריה ד) ואז היא נקראת **אֶזְזוֹת לָנוּ קֶטְנָה** שחזרה לקטנותה והרמז במילת "לנו" גימ' אלקים המורה על קטנות ודין **וְשִׁדְרִים** אלו כלי השפעה לעולמות בי"ע וההיכלות שהם נה"י דידה **אֵין לָהּ** אם כך מה הפתרון? **בַּמָּה נַעֲשֶׂה לְאֶזְזוֹתֵנוּ** מ"ה נעשה למלכות, כלומר נבנה אותה מחדש שתגיע לקומת מ"ה שהוא ז"א. ומתי? **בַּיּוֹם שִׁינְדָּבָר בָּהּ**: בעת שתמצא להשפיע טרף לבי"ע וחוק לנערותיה. מעיר כאן בעל המגלה עמוקות (פרשת לך לך) ששרי היתה עקרה וכשקבלה אות ה' בשמה ילדה את יצחק וזה הוא ידובר ב'ה באות ה' אחרונה של שם הו"ה וכן רות שנאמר בה "ורות דבקה ב'ה" ואחר כך ילדה את עובד. כידוע בנין המלכות נעשה על ידי הצדיקים למטה ולזה אמר (ט) **אִם זִוּמָה הִיא** אם המלכות בצורה כעיר חומה מפאת ריבוי תורה

ומעייט (פירוש הרדב"ז על שיה"ש) וכן בני האדם מרבים בתשובה לפני המקום וזה הוא א'ם חומה הרי **נִבְנָה עָלֶיָּה טִירַת כָּסָף** יש להגביר בה את החסדים **וְאִם דָּלַת הִיא** ואם בני אדם מועטים בונים אותה והיא דלה **נִצּוֹר עָלֶיָּה לְוֹז אָרִי**: נחזק אותה מצד הגבורות כי ארץ גימ' יצחיק וזה ע"י לימוד תורת משה כי נצויר גימ' משיה ע"ה והתורה צריך שתהיה כתובה על לוח ליבם וזו תורה שבכתב שיש בה שם מ'ה גימ' לוח ע"ה (י) כעת לאחר שהמלכות קבלה חיזוק מצד הצדיקים היא אומרת **אֲנִי זֹזֻמָּה** אני חזקה ובצורה כחומה **וְשִׁדְי** וכלי ההשפעה שלי שהם נה"י **כְּמוֹגְדָלוֹת** ממשיכים שפע רב למלכות שבי והרמז כמגדלת גימ' מלכות ע"ה **אִזְ הָיִיתִי בְּעֵינָיו** של ז"א **כְּמוֹצֵאת שְׁלֹם**: שהיסוד שלו הנקרא שלום נמצא בי וזה הוא שלום בית וזה מכח תורה ותשובה של בני אדם למטה והרמז "כמוצאת" עם אותיות גימ' בינה מלכות והם גן עדן תחתון וגן עדן עליון. התחתון זו כנסת ישראל והיא של שלמה, מלך שהשלום שלו, וזה הוא (יא) **כָּרַם הָיָה לְשִׁלְמֹה** זה גן עדן התחתון (זו"ח נח דף כ"ב ע"א) **בְּבַעַל הַבּוֹן** הנתון בשמירת מלאכים המונים מעלה **נָתַן אֶת הַכָּרַם** מסר את גן העדן התחתון שהוא בחינת עולם העשיה **לְנֹטָרִים** לשומרי תורה ומצוות **אִישׁ** אין איש אלא א'דם י'רא ש'מים **יָבֵא בְּפָרִיו** יקבל שכר להתענג בגן עדן העליון שהיא בינה ובחינת עולם הבריאה **אֶלֶף כָּסָף**: תענוג של אלף עולמות של כיסופין. והטעם מסביר ה"מתוק מדבש" שבעולם הבריאה שולט של א'ל שד"י וכשהוא מלא כך: אלף למד שין דלת יוד ע"ה גימ' אלף (יב) אומרת השכינה היא הרעיה **כָּרָמִי** גן עדן התחתון הוא **שִׁכְלִי** ועומד **לְפָנַי** ואילו אותם **הָאֶלֶף** אלף עולמות של כיסופין (עיין עמק המלך שער יא פרק ה) **לָךְ** הם שלך ומיועדים לך **שִׁלְמֹה** ז"א ועוד **וּמֵאֲתָיִם** עולמות יהיו **לְנֹטָרִים** לשומרי התורה והמצוות **אֶת פָּרִיו**: שיירשו עולמות אלו מדין קרן הקיימת לעולם הבא. דע שאלף עולמות מן הכתר ומאתיים עולמות מחו"ב (יג) אומרת ז"א לנוק' את **הַיּוֹשֵׁבֶת בַּגְּנִים** בגן עדן התחתון שהוא עולם העשיה ובגן עדן הארץ שאלו בתי כנסיות ובתי מדרשות שבארץ ישראל בעולם השפל **זֹזְבָרִים** אלו מלאכי השרת **מִקְשִׁיבִים לְקוֹלָךְ** מקשיבים לקול לומדי התורה באשמורת הבקר (זו"ח אחרי מות דף נ"ח ע"ב) וגם רושמים חידושי תורה מפיהם **הַשְּׂבִימֵינִי**: משתוקק אני לשמוע שבחיי העולמים מפיהם (יד) ואם יגרום החטא והקב"ה יתרחק מן השכינה מבקשת היא ממנו **בְּרִזֹּז הָיִדְי וְדִמָּה לָךְ לְעַבְדִּי** שאינו מניח מלהביט אל

מקומו הראשון שזה סוד הנאמר בכוס הקידוש נותן עיניו בו **או לְעֹפֶר הָאֵילִים**
עַל הָיָי בְּשִׁבּוּיָם : בגמר התיקון ביום שכולו שבת ומנוחה הוא השבת הגדול.

תם ונשלם שבח לאל בורא עולם וברוך רזומנא דסייענא עד כען

פירוש מלוקט מהאר"י הקדוש

בסד

הקדמה

הביאור שלפניכם בנוי על ספר עץ חיים. (שער כ"ט פרק ב' מ"ב) שם דיבר הרב על ענין הזיווגים שהרי ידוע שיש זיווגים בין ז"א לנוק' וכן בין או"א והם נחלקים לשנים שהם ארבע, כלומר זיווג חיצון ופנימי, זיווג דג"ר ודישסו"ת.

והנה לשון הרש"ש הכותב שיש שמונה דרגות בזיווגים: הנה בספר נהר שלום (דף יד עמוד ב) כתב וז"ל: "והנה נודע כי שני מיני זווגים יש באו"א וכן בכל הפרצופים והם זיווג דחיצוניותם וזווג דפנימיותם. וזיווג דחיצוניותם להמשיך שפע ומזון וחיות לכל העולמות וממנו נמשכים מוחין דעיבור ויניקה לזו"ן בערך הכולל וזווג דפנימיותם הוא להוציא נשמות חדשות ולחדש הנשמות הישנות וכללות שניהם נקרא זיווגא שלים. וזיווגא דלא שלים כי זווג דפנים נקרא שלים והוא זווג דג"ר שהוא פרצוף הפנימי והוא נק' זווג דאו"א כי או"א נקרא ג"ר בערך ישסו"ת. וזווג דחיצוניות נקרא דלא שלים והוא זווג דו"ק שהוא פרצוף החיצון והוא זווג דישסו"ת כי ישסו"ת נק' ו"ק בערך או"א הנקראים ג"ר וכל זווג כלול משניהם שלים ולא שלים כי או"א עילאין הנקראים בכללות שלים כלולים משניהם כי זווג דג"ר שלהם נקרא שלים וזווג דו"ק שלהם נקרא דלא שלים ושניהם נקרא שלים דפנימיות. וכן הוא בישסו"ת הנק' בכללות דלא שלים כלולים משניהם זווג דג"ר שלהם נקרא שלים וזווג דו"ק שלהם נקרא דלא שלים ושניהם נקראים בכללות דלא שלים."

והנה מזווג שלים דג"ר דאו"א נמשכים מוחין דגדלות לג"ר דזו"ן ומזדווגים זווג שלים להוציא נשמות חדשות דצדיקים ומזווג דלא שלים דו"ק דאו"א נמשכים מוחין דגדלות לו"ק דזו"ן ומזדווגים לחדש הנשמות הישנות. והנה זווג שלים דאו"א נפסק מהחרבן ומזווג דלא שלים דאו"א נמשכים מוחין דגדלות לזו"ן ומשני מיני הזווגים דישסו"ת נמשכים מוחין דעיבור ויניקה לזו"ן וכל אלו הזיווגים הם באבי"ע דחיצוניות ובאבי"ע דפנימיות. גם כל זווג מארבעה זווגים הנז"ל נחלק לב' זווגים זווג דג"ר וזווג דו"ק שלים ודלא שלים והרי הם ח' זווגים:

והנה הזווג העליון דג"ר דג"ר דאו"א הוא שנפסק מהחרבן ומזווג דו"ק דג"ר נמשך מוחין דגדלות לו"ק דג"ר דג"ר דזו"ן להוציא נשמות חדשות אותם אשר כבר נבראו ועדיין לא יצאו לעולם ומזווג דג"ר דו"ק דאו"א נמשך מוחין דגדלות לג"ר דו"ק דג"ר (דנ"ר) דזו"ן לחדש הנשמות הישנות ומזווג דו"ק דו"ק דאו"א נמשך מוחין דגדלות לו"ק דו"ק דג"ר (דנ"ר) דזו"ן ומזווג נמשך הארה ושפע וחיות ומזון והם בחי' שאר וכסות לאו"א דיצירה להזדוג לתת מוחין דיניקה לזו"ן דיצירה והם מוחין שלמים אלא שנק' דיניקה יען מוחין דיצירה נקראים כן. ומשני זווגים דג"ר דישסו"ת נמשך מוחין דעיבור ויניקה לג"ר וו"ק דג"ר דזו"ן ומזווג זה דו"ק דזו"ן נמשך הארה ושפע וחיות והוא בחי' כסות לאו"א דעשיה להזדוג להמשיך מוחין דעיבור לזו"ן דעשיה והם מוחין שלמים אלא שמוחין דעשיה נק' כן ומשני זווגים דו"ק דישסו"ת והוא בהתלבשם בזו"ן נמשך מוחין לג"ר וו"ק דו"ק דזו"ן והוא נק' זווג דמקרה ומהם

עצמם ולא ע"י זו"ן נמשכים מוחין והם שאר כסות ועונה לאו"א דבריא להזדווג לתת מוחין לזו"ן דבריא להזדווג להוליד נשמות מלאכים ליצירה כי עד מקום שמגיע התפשטות עצמות אור המוחין דג"ר דאצילות שהם או"א וישסו"ת עד שם יש יכולת להוציא נשמות ולפיכך היה יכולת בזו"ן דבריא להוציא נשמות אלא שהם דמלאכים לבד לפי שהמוחין שקבלו הם מישסו"ת עצמם הנק' ו"ק דג"ר ולא ע"י או"א הנקרא ו"ק גמורים דאצילות :

עוד כתב הרב (דף טו ע"א) "והנה הזווג העליון דג"ר דג"ר דאו"א הוא שנפסק מהחרבן ומזווג דו"ק דג"ר נמשך מוחין דגדלות לו"ק דג"ר דג"ר דזו"ן להוציא נשמות חדשות אותם אשר כבר נבראו ועדיין לא יצאו לעולם ומזווג דג"ר דו"ק דאו"א נמשך מוחין דגדלות לג"ר דו"ק דג"ר (דנ"ר) דזו"ן לחדש הנשמות הישנות ומזווג דו"ק דו"ק דאו"א נמשך מוחין דגדלות לו"ק דו"ק דג"ר (דנ"ר) דזו"ן ומזווגם נמשך הארה ושפע וחיות ומזון והם בחי' שאר וכסות לאו"א דיצירה להזדווג לתת מוחין דיניקה לזו"ן דיצירה והם מוחין שלימים אלא שנק' דיניקה יען מוחין דיצירה נקראים כן. ומשני זווגים דג"ר דישסו"ת נמשך מוחין דעיבור ויניקה לג"ר וו"ק דג"ר דו"ק דזו"ן ומזווג זה דו"ק דזו"ן נמשך הארה ושפע וחיות והוא בחי' כסות לאו"א דעשיה להזדווג להמשיך מוחין דעיבור לזו"ן דעשיה והם מוחין שלמים אלא שמוחין דעשיה נק' כן ומשני זווגים דו"ק דישסו"ת והוא בהתלבשם בזו"ן נמשך מוחין לג"ר וו"ק דו"ק דזו"ן והוא נק' זווג דמקרה ומהם עצמם ולא ע"י זו"ן נמשכים מוחין והם שאר כסות ועונה לאו"א דבריא להזדווג לתת מוחין לזו"ן דבריא להזדווג להוליד נשמות מלאכים ליצירה כי עד מקום שמגיע התפשטות עצמות אור המוחין דג"ר דאצילות שהם או"א וישסו"ת עד שם יש יכולת להוציא נשמות ולפיכך היה יכולת בזו"ן דבריא להוציא נשמות אלא שהם דמלאכים לבד לפי שהמוחין שקבלו הם מישסו"ת עצמם הנק' ו"ק דג"ר ולא ע"י או"א הנקרא ו"ק גמורים דאצילות :

לפני כל זיווג יש עליית מ"ן מהתחתון אל העליון, מהבנים אל האבות. כתב הרב בספר עץ חיים - שער כט פרק ג מ"ב "הנה כל עליית מ"ן צריך שתעלה מלמטה למעלה ממדרגה למדרגה וזה יעורר לזה וזה לזה עד רום המעלות. דע כי נשמות הצדיקים מעלות מ"ן בכל לילה אל יסוד נוק' ומעוררות הזיווג שם. והנה לך לשון הרב: (עץ חיים - שער כט פרק ג מ"ב) "והנה הצדיקים מעלים בנשמותיהן מ"ן אל המלכות והם בניה. והטעם כי סתם נשמה הוא מהבריא והנה עולם הבריא הם בני מלכים דאצילות לכן שמת הצדיקים הבאים מבריא הם מעלין מ"ן אל המלכות דאצילות אמנם זו"ן שהם בני או"א הם מעלין מ"ן ז"א לאבא ונקבה לאמא כנודע וכמו שנשמת הצדיקים מעלין מ"ן בכל לילה בעת השינה אל המל' והיא מחדשת אותן בסוד חדשים לבקרים". ע"כ.

לפי ב' הקדמות אלו של סוגי הזיווגים ועליית מ"ן הקודמת להם נבנה בס"ד את הביאור הנפלא על מגילת שיר השירים קדש קדשים ועי"ז תתעורר חבצלת השרון להתייחד עם דודה ויתעוררו או"א למעלה ועוד יתייחדו חיד וגרון דא"א ועוד יתייחדו מו"ס ואוירא דע"י עד רום המעלות ומשם יושפע לנו בני חיי ומזוני רוויחי עד בלי די.

(ידים פרק ג, ה) "אמר רבי עקיבא... אין כל העולם פלו פדאי פיום שנתן בו שיר השירים ליש"אל, שכל הכתובים פדש, ושיר השירים פדש קדשים. לפי מימרא זו של רבי עקיבא נבאר את שיר השירים לפי זיווג שלים דשלים שהוא ג"ר עם ג"ר מצד הפנימיות שבו ואנו נחלק אותו לד' רמות טנת"א דהיינו זיווג ראשון יהיה מצד אותיות דאותיות והשני תגין בתגין והשלישי נקודות בנקודות והרביעי טעמים עם טעמים.

פרק א

(א) **שִׁיר** שיר זו ספירת המלכות של עולם האצילות לאחר שנאצלה מז"א הנקרא שלמה, מלך שהשלים שלו. המלכות נקראת בשם אלקים כאשר פועלת דין בעולם. בשם אלקים יש פנים ואחור. פנים זה שם אלקים כזה: אלף למד הי יוד מס והוא גימ' שי'. אחור נראה כך: א אל אלה אלהי אלהים והוא גימ' ר'. בשני שמות אלו יש י אותיות וזו מילת "שיר". והיא בכח המוחין עולה ליסוד שבו ואז היא נקראת **הַשִּׁירִים** כי כעת היסוד שלו ביסוד שלה וכעת כשהיא ביחוד עם ז"א היא מקבלת מוחין מן הבינה הנקראת **אֵשֶׁר** ואז הם נשפעים לז"א וזה הוא **לְשִׁכְמוֹהָ**: (ב)

מבקשת השכינה להיות ביחוד תדירי עם ז"א ולקבל מהחכמה שבו וזה הוא **יְשִׁקֵנִי** גימ' י"פ א"ל הו"ה ששם זה מאיר בחכמה שה"ס הנקודות כי הטעמים בכתר (כמ"ש הרמ"ז בחומש ויקרא והפנה לעיין בספר פע"ח פי"ב ובשה"כ דרוש ב לא, א) **בְּמִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ** וכבר ידעת שהפה רומז לאותיות וזו בחינה ראשונה של ייחוד שהד' בחינות הן: נישוק חיבוק ייחוד התבטלות. שאלו המפרשים או תשקני מנשיקות פיך או ישקני מנשיקות פיו אבל פיהו לא מובן ותרצו שמילת "פיהו" מרכבת ממילת פיו וממילת פיה וכאשר תשליך פיו על פיה תקבל פיהו וכאילו אמרה אני חפצה בנשיקה תדירית **כִּי טוֹבִים הָיְדִיךָ מִיֵּינִי** כי טובים ד'דיך מ'יין ר"ת כדט"ס וע"ה אכדט"ס והוא שם קדוש חילוף אלקים ונרמז כאן להורות שהמלכות עדיין אינה פב"פ עם ז"א ויש כאן רק חיבור אותיות באותיות שהם מצד המלכות הנקראת אלקים. ידוע שיש ק"כ צירופים לשם אלקים ונרמז כאן כי טובים ד'דיך מ'יין ס"ת גימ' ק"כ. עוד, ידוע שאין ז"א מתייחד עם הנוק' אא"כ קיבל מוחין מאימא וזה הוא "מ"יין" אלו מוחי אימא (זו"ח חקת דף ס"ד ע"א) והנה "מ"יין" גימ' 110 ועם ב' אותיות י' גימ' יב"ק הידוע. גם "כי טובים ד'דיך מ'יין" גימ' 245 כמו "זה הוא יחוד י"ה בו"ה ז"א נוק' ע"ה. כעת הנוק' רוצה להתייחד עם ז"א והיא משבחת אותו ואומרת: (ג) **לְרִיזוֹ** "ריח" טבעו לעלות מלמטה למעלה ואלו מ"ן שמעלה נוק' לז"א וז"א לאימא וזו לאבא. אי נמי, לריח גימ' רמ"ח ואלו רמ"ח איברים שבו. **שְׂמִינִיךָ** שמן זו החכמה.

אמרה לו כעת יש בדך ג"ר ואתה ראוי לייחוד **טוֹבִים** טובים גימ' בינה **שְׂמִינִי** גימ' י"פ ט"ל וזה ט"ל שמ"ס ושמ"ס גימ' שמן. טל זה הוא שם יהו מלא כזה: יוד הא ואו וזה רומז לכתר. גם ירמוז לט"ל אותיות עסמ"ב. אמרה לו כשאתה כעת מעלה מ"ן זה מוריד מ"ד משובח וזה הוא **הַתּוֹרָה** שמן המורק ממדרגה למדרגה. אי נמי, תורק גימ' "רל"ב ותנ"ה אחד" להורות על ייחוד והתלהטות המוחין **שְׂמִינִי** גימ' ש"ס שהוא גימ' ש"ן שהוא גימ' אלהים מלא כזה: "אלף למד הי יוד מס" וזו מלכות דאצילות בעת

שיורדת לכתר דבריהא היא נקראת אלקים והיא משפיעה מוחין ושפע טוב ליי"ס דבריהא ואלו ליצירה וכו' וזה הוא **על כן** על כן גימ' י"פ טו"ב. עוד השפע כאן זה אור נשמה הבא מן הבינה הנקראת נעמי. נעמי גימ' י"על כן". **עלמות** מי הן העלמות? פירש הרשב"י שהם עולמות ביי"ע (זוהר אחרי נ"ט ע"א) המקבלים שפע מהמלכות דאצילות. פירוש אחר (שם) אלו מלאכים משבע היכלות הבריהא הנקראים "נערות אסתר". **אהבוך** אהבוך כי הם מקבלים שפע מ"ד: (ד) **מישכני** אני, אומרת השכינה, נקראת "משכן" וכעת נקראת "משכני" כמ"ש (ויקרא כו, יא) "ונתתי משכני בתוכם" וזה כאשר מקבל י"ס מן היסוד הקדוש כי "קדוש" גימ' "משכן" והוא משווה צורה אליה בעת הייחוד הגם שזה ייחוד לא שלים בחינת **אזריה** אחוריים ייחוד של כלי בכלי וזה הוא **נרוצה** נרוצה ע"א גימ' ספירה ע"ה ובכל זאת יש למלי עליה אל ז"א וזה הוא **הביאני המלך** ז"א חדריו חו"ב שלו ואז **נגילה** מצד החכמה כי אברהם יגל **ונשמוזה** מצד הבינה כי א'ים הבנים שמחה וכן היא מקבלת שפע ממנו של **כך** כ"ב אותיות בסוד וישכ"ב יש כ"ב (עין זוהר ויצא קניו ע"ב) והשפע מגיע דרך **נזכירה** היסוד הנקרא זכר אליה היא הנקראת ארץ. ארץ ע"ה גימ' נזכירה ועוד עם השפע הבא מן היסוד נמשך לה שפע מחגי'ת כמ"ש (שיהש"ר א, יט) כי טובים דודיך אלו האבות וזה הוא **דדיך** ועוד מקבלת שפע מן הבינה הנקראת יין דרך תבונה שניה שבה הרמוזה כאן באות מ' של מיין **מישרים** מי הם המישרים? אלו נו"ה דאבא הבונים את נו"ה דאימא הבונה את יסוד אימא שמספרו 600 כמו "מישרים" וממנו יוצא שם **אהבוך** והוא גימ' בוכו⁵⁵ כאמור עדיין אינה פב"פ עימו: (ה) אומרת השכינה הנקראת בכל מקום אני **שזורה** אני כלומר אין לי אור עצמי ולכן אני נקראת "אספקלריא שאינה מאירה" אולם יש בי הארת הבינה משם בוכו שהוא חילוף אהיה ולכן אני נקראת **נאנה** נאנה גימ' ע"ה ס"ג, כך אומרת השכינה ל- **בנות ירושלים** אלו נשמות הצדיקים העולים אליה. עוד אומרת להם דעו שיש לי ג' כלים: חיצון, תיכון ופנימי מצד החיצון אני **כאהלי קדר** ואף על פי שכלפי חוץ אני נראית דלה וחשוכה עם כל זאת יש בי ש"ע נהורין דא"א כי "כאהלי קדר" גימ' ש"ע ועוד מצד הכלים הפנימיים אני נקראת **כיריעות שלמה**

55 כתב בספר "קהלת יעקב" על שם בוכו: השם הזה הוא אותיות שאחר אהיה והוא בבינה (פרי עץ חיים שער הקדישים פרק ו' ועוד), וכולל חסד גבורה תפארת מלכות הכלולים בה, שכן בוכו ראשי תיבות: ב'רכה ו'חסד כ"ח ו'משפט. ברכה מלכות, חסד כפשוטו, כח גבורה, משפט תפארת (זוהר פקודי דף רס"א ע"א וכמו שכתב במקדש מלך שם). ושם זה הוא אחוריים דבינה, ושם זה מאיר במלכות כשהיא אחורי זעיר, ולכן אנו מכוונים בו בעת נתינת צדקה דויברך דוד (פרי עץ חיים שער הזמירות פרק ו'), כדי להעלות מיין נוקבין, ושתבוא פנים בפנים (רמ"ז פרשת נשא).

וזו תפארתי שאני לבוש לז"א מלך שהשלוים שלו ולכן "כיריעות שלמה" גימ' "תפארתי": (ו) **אֶל תִּרְאוּנִי שְׂאֲנִי שְׂוֹרְזוֹרֶת** נכון שאין לי אור עצמי אבל יש לי בעל הוא ז"א הנקרא שמש **שְׂשִׁיזְפָּתִי** ת'ראוני שיאני שיחרחרת שישזפנני ר"ת גימ' נ' פעמים שם כ"ו וזה רומז על היסוד הנקרא כ"ל (50) המתיחד עמה והיא ז"א נקרא **הַשְּׂכִינָה** כמ"ש ביעקב "ויזרח לו השמש" וכבר ידעת ששמש זו מידת ז"א. אומרת השכינה **בְּנִי אֲבִי** אלו ספירות הבינה הנקראת אמי ו"בני" ע"ה גימ' ס"ג **נִזְוָרוּ** הם מעוררים עלי את הדין **בִּי** בכל י"ב פרצופים שבי ובכל פרצוף כ"ב אותיות. ראה כ"ב פעמים י"ב עולה "נחרו". ומה זה "נחרו" **שְׂמִנִי נְטָרָה** שמו אותי שומרת בסוף כל הפרצופים (פירוש הרמחל על הכתובים) כי השמירה בנקבה. ראה נחרו=נטרה. עוד, נחרו היינו שמו אותי בסוף כל הספירות במלכות דמלכות שם הדין גובר ויש חרון אף והנה "חרן" גימ' ג"פ אלקים (ליקוטי תורה פ' ויצא) **אֶת הַכְּרָמִים** אבל **כְּרָמִי שְׁלִי** הקרוב ביותר לקלי הנקרא ש"ם גימ' שלי **לֹא נְטָרָתִי**: (ז) כעת מבקשת השכינה מוחין דפנים וזה הוא **הַגִּידָה** אנא המשך לי מלשון נגיד ונפיק, **לִי** אני הספירה העשירית כלומר ל' **שְׂאֵהָבָה נִפְשִׁי** אלו מוחין דפנים, איני יכולה להמשיך לקבל מוחין דאחוריים כי יש בהם דין וזה הוא **אִיכָה** גימ' לאה שורש הדינים והם נמשכים לי במלואי וזה הוא **תְּרַעָה** גימ' אלף דלת נון יוד עם ד' אותיות אדנ"י. לא אוכל להמשיך עוד לקבל מוחין אלו של **אִיכָה** לא"ה **תְּרַבִּיץ** ולהקרא ב"ן גימ' 702 כמו תרביץ כי **בְּצִהָרִים** אלו דיני לא"ה המגיעים אלי דרך היסוד הנקרא **שְׁלֵמָה** שלום. שלמה ע"ה גימ' שלום. והם באים מהבינה שיש בה שם **אֱהִיָּה** וכך נוצר חיבור בין הבינה התפארת ואני המלכות ואלו ג' שמות: אהי"ה הוי"ה ואדנות שהם גימ' יב"ק וזה הוא **כְּעֻטִּיהָ** גימ' ביב"ק והמוחין האלו מעלים אותי **עַל עֲדָרִי** עד"ר גימ' רחל+לאה והן **זֹאבָרִיָּה**: כאמור השכינה מתרעמת שאין לה ייחוד פב"פ עם ז"א והוא משיב לה (ח) **אִם לֹא תִדְעִי** זה שאין ייחוד פב"פ זה בגלל שאין הדעת מתוקנת ולכן לא נשפעים מוחין כראוי אל היסוד הנקרא **כָּף**: כל ועכ"ז יש בד' י"ס ובכל אחד מהם י"ס סה"כ 100 ספירות כמנין **הַיִּפָּה** ואת מלכות דאצילות המעולה ש**בְּנִשִּׁים** יותר ממלכות דבי"ע. עכ"ז כיון שאת רוצה להתיחד עימי פב"פ עליך לקבל כח מהבינה שיש בה שם קנ"א כמנין **צֵאִי כָף** ושם זה הוא **בְּעֶקְבֵי הַצֵּאֵן** הנמוך מג' שמות קמ"ג קנ"א קס"א ולכן נקרא עקב. עוד

אמר לה עליך ליחד הויה אדנות העולים למנין צ"א וכך עליך ליחד זאת בכל ד' עולמות אבי"ע וזה הוא "בעקבי" ב' פעמים עקבי העולים ד"פ צ"א ורעי את גְּדִיתְךָ עַל מִשְׁכְּנוֹת הָרָעִים: הרועים אלו האבות ו"על משכנות הרועים" אלו נה"י דבינה ואז שלושת עדרי הצאן יהיו ממתוקים ותוכלי להתייחד עימי פב"פ. אבל בנתיים(ט) לְסִסְתִּי יש בד' גבורות המונעות את הייחוד וזה הוא "לססתי" גימ' ב' פעמים מנצפ"ך וזה בְּרִכְבִּי קרי ביה ב' רכבי כלומר כל מנצפ"ך שמספרו פ"ר היה ברכב אחד וכבר ידעת שרכב רומז למוחין קטנות⁵⁶ פְּרָעָה וזה הוא פ"ר העולה מנצפ"ך ע"ה ר"ת עולמות ה'דין דְּמִיתִיךָ אז באותה עת הייתי דומם כי הסתלקו ממני אותיות י"ה ונותרתי עם אותיות אלם כי אמר ז"א לנוק' רַעֲיָתִי: גימ' "עיר קודש" שאלו מוחי אבא הנמשכים למל' וכעת גם נמשכים לה גם מוחי אימא וזה הוא (ו) נָאוּ גימ' ס"ג שהם גימ' ג"פ אהיה והם נמשכים לג' הוויות שבד' וזה הוא לְוָיִךָ גימ' ג"פ הויה בְּתָרִים ואז היא נקראת ב"ת ויש בה י' שמות אדנות וזה הוא ב' תריס' ב' היינו ב"ת ותריס' גימ' י"פ אדנות וגם דעת דנוק' הנקרא צוֹאֲרָךְ צואר נבנה מחסדים וגבורות בְּזֻרִיזִים בחרוזים גימ' רי"ו א"ל הויה שהם חו"ג: (יא) וגם הב' עיטרין בחו"ג נבנים וזה הוא תוֹרִי זָהָב עיטרא דגבורה נַעֲשֶׂה לָךְ עִם נִקְדוּת הַכֶּסֶף: עיטרא דחסד (יב) עַד שֶׁהַמֶּלֶךְ ז"א בְּמִסְבּוֹ נִרְדִּי זה יסוד הנוק' הנקרא ירדן וכן נרד ע"ה גימ' "זה יסוד דנוקבא" נָתַן רִיזוֹ: העלה מ"ן לז"א. כעת כשיש במלכות דעת והיא מעלה לו מ"ן היא נקראת (יג) צָרוֹר גימ' מלכות וגם ז"א נקרא "צרוֹר הַבּוֹר" גימ' "ישראל יעקב חי" והוא מתייחד עם הנוק' וזה הוא דוֹרִי ז"א לִי לִנוק' בֵּין שְׁנֵי בדי הארון שהם נו"ה דנוק' והם שני בתי המקדש

56 כתב בספר "קהלת יעקב" ערך רכב: רכב רומז על מוחין דקטנות, כשאוחזין בהם החיצונים נסתלק אותיות י"ה מאלהים ונשאר אל"ם, והנה ג' מוחין הן אזי נשאר ג' פעמים אלם גימטריא רי"ג ועם ט' אותיותיהן גימטריא רכב, וזה סוד רכב' אלהים, שמבחינת אלהים נעשה רכב, כאשר "רבותים" סוד ג' יודין שרומזים על חכמה, והן נמנים בבחינת רבבות כמו שכתבתי בערך חשבון, "אלפי" סוד ג' אלפין שהם סוד ההין שבבינה שהן בחינת אלף כמו שכתבתי שם, "שנאן" דרשו רז"ל (עבודה זרה ג' ע"ב) שאינן. כך נדרוש לפי ענינו: "רכב אלהים" שמבחינת ג' אלהים דמוחין דקטנות נעשה חשבון, כאשר "רבותים אלפי שאינן" כאשר נסתלקו היודין וההין דאלהים אז הוא גימטריא רכב, וזה שאמר "ויקח שש מאות רכב בחור", העניין כי פרעה מאחורי העורף יונק ממוחין דקטנות, כאשר אסר את רכבו מרכבתו הטמאה ורצה לינק ממוחין, אז ויקח הוא יתברך שמו שש מאות רכב בחור, רצה לומר שש אותיות מג' מוחין מאותיות אלהים ואז תשאר רכב, מאות ראשי תיבות מאותיות אלהים ואז תשאר רכב כי הוא גימטריא אלם וט' אותיות, וכאשר לא תחשוב ט' אותיות רק תחשוב ג' פעמים אלם וג' כוללים הוא גימטריא בחור, וזה שאמר ויקח שש כאשר לקח ששה אותיות דהיינו מג' אלהים ג' י"ה:

הנקראים שדיים ואז המלכות נבנית לייס וזה הוא ילן: גימ' ק' שהם יייס דייס (יד) **אֲשַׁכֵּל הַכֹּפֶר דוּדִי כִי** בדודי שהוא ז"א יש ט' ספירות ודרשו אשכל איש שהכל בו והוא מכפר לי על עוון העגל בְּכַרְמִי עֵין גְּדִי: (טו) וכעת כשהיא נקיה מחטא אומר לה ז"א הִנֵּה יָפָה רַעֲיָתִי הִנֵּה יָפָה עַיִנֶיהָ יוֹנִים: (טז) הִנֵּה יָפָה דוּדִי אֶף זָעִים אֶף עֲרִשְׁנוּ זה בית המקדש רַעֲנָנָה: יש בו ש"ע נהורין כמנין רענן והם ב' איל מלאים: אלף למד העולים קפ"ה וב' קפ"ה הם ש"ע ואות ה' רומז על בית המקדש שהיא בחינת ה' תתאה וכעת יש יחוד יסוד ז"א ביסוד נוק' ונרמז כאן ב' פעמים אביר (יז) קָרוֹת מילת קרות גימ' 706 כמו "זה יסוד ז"א חזק יחד עם אבר ציון" והנה רמז לב' פעמים אביר: בְּתֵינוּ אֲרָזִים רַהֲיִטְנוּ בִּיתֵנוּ אֲרָזִים רַהֲיִטְנוּ בְּרוֹתֵינוּ: אֲרָזִים רַהֲיִטְנוּ בִּירוֹתֵינוּ ר"ת אביר.

פרק ב

(א) אֲנִי כִּד נקראת השכינה, מקבלת מהיסוד חו"ג והם וְזַבְצָלָה הַשָּׂרוֹן חסדים שצבעם לבן שוֹשְׁנֵת הָעֵמֶקִים: וגבורות שצבעם אדום (ב) והקב"ה משבח אותה ואומר כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין הַזֹּזִים שהיא נדקרת מהקוצים ריחה נודף, כלומר הצרות מעוררים את העם לתשובה ואז הם מעלים מ"ן כֵּן רַעֲיָתִי השכינה היא מעולה בֵּין הַבָּנוֹת: יחסית להיכלות (ג) וגם השכינה משבחת להקב"ה ואומרת כְּתַפּוּזָה בְּעֵצֵי הַיַּעַר שהוא מקדים פירותיו לעליו, נאה בגווני אדום זהוב ולבן וריחו נודף כֵּן דוּדִי הקב"ה, ז"א בֵּין הַבָּנִים יחסי לשרי אומות העולם שאינם כלום כלפיו בְּצֻלּוֹ זִמְרָתִי וַיִּשְׁבְּתִי אני משתוקקת לצלו, כלומר צל ו' זה צל ז"א, וממנו ק"כ צירופי שם אלקים שהם גימ' צ"ל. ב'צלו ח'מדתי ויִשְׁבְּתִי ר"ת שם קדוש חב"ו וּפְרִיֹו אלו ה"ג שהמל' מקבלת מז"א והם שמות אלקים הרמוזים במילה "ופריו" קרי ביה ו"פ רי"ו באופן שפ"ו גימ' אלקים רי"ו גימ' גבורה וכך כתוב בזוהר (בראשית פה עא) ופריו מתוק לחכי דא יצח"ק. בְּתוֹקָה לְזֹכֵרִי: פרי ז"א הוא היסוד וכך כתוב שם "דא יוסף" ורמוז כאן ופריו מ'תוק ליחכי גימ' יוסף (ד) הִבִּיאֲנִי אֶל בֵּית הַיֵּיזֵן אמרו חכמים (במדב"ר ב, ג) זה הר סיני שם קבלנו את התורה ושם שמענו זכור ושמור בדיבור אחד ועל זה אמרו "אחת דיבר אלקים שנים זו שמעתי" ורמוז במילה אהב"ה, איחת ה' ב' העם, ואלו ר"ת ה'ביאני איל ב'ית היין וזה היה מ"ט יום אחרי יציאת מצרים. מ"ט גימ' ודגלו וְדָגְלוּ עָלַי אֶהְבָּה: עוד, לפני מעמד הר סיני התורה פותחת ואומרת (שמות כ, ב) "וידבר אלקים" דיבור זה גבורה כי דיבר גימ' גבורה,

אלקים זו גבורה וב' אלקים אלו גימ' קע"ב כמנין "ודגלו עלי אהבה". אי נמי, ידוע שהקב"ה ירד על הר סיני באש שאלו שבעה רקיעים שירדו לראש הר סיני והרמז ויידבר אלקים כלומר ו פעמים ידבר אלו ו' גבורות כי ידבר גימ' גבורה ועוד אלקים אחד זו המידה השביעית. כעת מבקשת השכינה המלאה גבורות מיתוק מצד החסדים וזה הוא (ה) **סִמְכוּנִי** תנו לי סמיכה מצד אות ס' הרומזת לתבונה שהיא א'ש חלשה

והיא תתחבר בי שאני א'ש חזקה ואז נהיה ביחד **בְּאִישֵׁי שׁוֹת** ב' אש. ועוד מבקשת המשכה מצד החג"ת שהם גווני לבן אדום זהוב ואלו גווני התפוח והיא אומרת: **רְפוּנִי** יש בי ה"ג מנצפ"ך העולים פ"ר ועוד יש בי שם אדני שהוא גימ' ס"ה ועם ד' אותיות והכולל עולה ע' כמנין "דוני". כיון שיש בי הרבה גבורות מבקשת אני מיתוק מצד **בְּתַפּוּזִים** התפארת שיש בה את החג"ת וזה הוא ב' תפוחים כי ב' פעמים "תפוחים" עולה תפארת ע"ה ועם ו"ק ואז כשאקבל שפע מן התפארת אקרא "כנסת ישראל" שזה גימ' ע"א וע"ה "תפארת" וזה הוא **כִּי** ר"ת כ'נסת ישראל. גם אני זקוקה לשפע הבינה שיש בה שם אהיה ושם יש ד' אלפין העולים מד'ית והם גימ' **זוּלָּת** וכן **אֶהְיֶה אֲנִי**: גימ' ס"ג עם י' אותיות וע"ה (ו) כעת לאחר כל הבקשות

הללו מתעורר החשק העליון להוריד שפע והנה התהליך **שְׂמֹאלוֹ תַּזְזֶה לְרֹאשִׁי** ש'מאלו ת'זחת ל'ראשי ר"ת גימ' י"פ חכמה וכן הם י"פ ס"ג עם י' שמות ס"ג. האר"י הקדוש (דרושי התפילין דרוש ה) מדייק כאן שלא נאמר "שמאלו תחת ראשי" אלא "לראשי" באותו מקום שנמצא ראשי אך גופי עדיין במלכות כי יש כאן הגדלת הראש למקום החזה אך הגוף עדיין לא נתקן. עוד, השפע נמשך לה מן התפארת הנקרא ישראל וזה הוא "לראשי" אותיות ישראל וכך כתוב בספר רזיאל המלאך "דא יעקב". ועדיין חסרים לה החסדים והנה באה ההשלמה של החסדים **וַיְמִינֻ** ואז גוף המלכות

נתקן ועולה אל התפארת ויש **תְּזַבְּקֵנִי**: חיבוק בינו לבינה. כבר ידעת שחיבוק זה חג"ת שלו עם חג"ת שלה וזה הוא "תחבקני" שעולה בגימ' י"פ הוי"ה וי"פ א"ל, כי היא נקראת א"ל הכבוד והוא הוי"ה. כעת מגיע יחוד דיסודות אולם צריך להרחיק את היניקה וזה הוא (ז) **הִשְׁפַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם** אלו נשמות הצדיקים

שזוכות להיות בגן עדן התחתון והן מעלות מ"ן לייחוד השכינה עם בעלה **בְּצַבָּאוֹת**

בנו"ה או **בְּאִילֹת הַשָּׁדָה יסוד אִם תְּעִירוּ וְאִם תְּעוֹרְרוּ אֶת הָאֱהָבָה**

שלא תעלו מ"ן טרם הזמן הראוי **עַד שֶׁתִּזְכָּקְךָ**: עד שיתעורר החפץ מאליו. והנה

הוא מתעורר (ח) **קוֹל דְּוָדִי** דודי שהוא ז"א ונקרא "קול" **הִנֵּה יְהִי** מקבל שפע ומוחין מהבינה. "הנה זה" גימ' י' בינה, כלומר מוחין דאבא הנכנסין לבינה ונשפעים

לז"א **בָּא מִדְּלָג עַל הָהָרִים** חג"ת **מִקְפֵּץ עַל הַגְּבָעוֹת**: נה"י(ט) **דְּוִמָה**

דְּוָדִי וכעת ז"א מקבל שפע מיסוד אימא ולכן "דומה דודי" גימ' "ז'ה בינה" גם

"דומה דודי" ע"ה גימ' יסוד **לְצַבִּי** ליסוד אימא כי צבי הוא ביסוד כמ"ש בזוהר אחרי מות (דף סח) **אִוְ לְעֶפֶר הָאֵלִים** מלכות כי לעפר ע"א והכולל גימ' שכינה וגם היא נקראת אילה **הַיָּהּ** וְהַ הנה היסוד דז"א הנקרא ז"ה **עוֹמֵד אֲזֹר כְּתִלְנוּ** עומד סמוך למלכות ורוצה להתייחד עימה "כותלנו" אותיות כו תל נ כלומר נ' זו הבינה הנותנת מוחין לכ"ו זה ז"א ו"תל" זו המל' הבנויה מה"ג שיש בכ"א מהם שם אלקים סה"כ ת"ל. והוא **בִּישְׁתִּיזֹ** לתת לה כל צרכיה **בֵּין דְּרַךְ הַזִּכְּרוֹת** היכתר ח'כמה ל' בינה שבה. "נות" אלו תנ"ה אורות וכללותם שלו שנותנם ל"ס שלה וזה הוא **בִּיצִיץ** מאיר לה דרך הציץ שלו (חכמה דז"א) ונותן לה מוחין דעסמ"ב העולים רל"ב כמנין מציץ ע"ה וכד"כ **בֵּין הַזִּכְּרוֹת**: הם היכתר ח'כמה ר' זו הבינה כי ר' מתחלפת בא"ת ב"ש בג' שזו הבינה ספירה ג', כ"ס גימ' ע' אלו הז"ת שלה (ו) **עֵנָה דוֹדִי וְאָמַר לִי** בקול רם כי כל מקום שנאמר "וענו ואמרו" היינו בקול רם. והענין קו"ל זה ז"א ואומר לה (רם) להאמיר אליו **לָךְ רַעֲיָתִי יָפְתִי** ממצב ישוס"ת **וּלְכִי לָךְ**: למצב ג"ר (יא) **כִּי הַיָּהּ הִסְתָּו** {הִסְתָּו} **עָבַר** הקרי והכתיב רומזים על ב' מיני הזיווג כי תוספת אות י' מורה על זיווג ג"ר ב' ספירות פב"פ. הנה הכתיב "הסתו" רומז על המל' שיש בה שם אדנות כמנין ה"ס. "תו" רומז על ז"א הנקרא תורה שבכתב וסודו אות ו' שבשם. אם תמלא "תו" כזה: תו וו ותוסיף לו את היסוד הנקרא "כל" שהוא המחבר בין ז"א לנוק' תקבל תכ"ח כמנין "זעיר אנפין". נמצא שמילת "הסתו" מורה על ייחוד זו"ן דישוס"ת ומילת "הסתיו" מורה על ייחוד דג"ר וכל זה בחיצוניות העולמות כי **הַיָּשִׁים** שהוא יסוד אבא הנקרא שביל והוא גימ' ע"ה גש'ם **זֶלְזֶלְךָ הַלָּךְ לֹא** ועדיין לא נכנס ליסוד אימא. עוד, ח'לף ה'לך ל'ו ר"ת גימ' ג'ס כמנין אמא ע"ה. אי נמי, יש כאן רמז על שבעת מלכי אדום שמתו: בלע, יבב, חשם, הדד, שמלה, שאול, בעל חנן ששםם גימ' ע"ה 1400 כמנין הפסוק "כי הנה הסתיו עבר הגשם חלף הלך ל'ו" וכעת יש עולם התיקון בו הו"ק נכללים בו"ק והם מחוברים למלכות וזה הוא (יב) **הַנְּצָנִים** אלו הו"ק **נִרְאוּ בְּאֶרֶץ** במלכות **עַתָּה הַזְּמִיר הַיָּעֵ** ועת זמיר עריצים הגיע ואלו בירורי הרפ"ח הנעשים על ידי **וְקוֹל הַתּוֹרָה** קול התורה ש- **נִשְׁמָע בְּאֶרְצָנוּ**: בבית המדרש. (יג) מלבד התכללות הו"ק גם הבינה משפעת אורותיה לזו"ן וזה הוא **הַתְּאֵנָה** אלו אורות "קמ"ג קנ"א וקס"א" העולים גימ' "התאנה" ואלו אורות חו"ג, כנגד החסדים אמר **זֶזְנָטָה** גימ' חסד והם נשפעים דרך יסוד אימא וזה הוא **פְּנִיָּה** גימ' ח'ץ שזה היסוד. אורות החסדים נמשכים לז"א ואורות הגבורות ממשיכות לרדת לנוק' רחל ולאה שהם נמשלו

וְהַגִּפְתָּיִם לגפן כמ"ש אשתך כגפן פוריה וכו' וכן יש בהם ה' מראות דמים הדומים
ליין והם ב' נקבות רחל ולאה וכבר ידעת שכתר רחל הוא עקב לאה ולכן סָמַדְר גימ'
"רחל ללאה" נָתַנוּ רִיזוֹ והן העלו מ"ן לז"א אל היסוד שבו הנקרא יוסף קוֹבִי קומי
גימ' יוסף לָכִי וְ{לָכִי} והוא הנקרא "כל" אותיות לך. לפי הכתיב גם יש רמז ליסוד
כי הוא ששי בו"ק ומנין כולם ס' כמנין "לכ"י". גם ס"ת רעיתי יפתי ולכ"י ל'ך גימ'
"כל" שהוא היסוד רַעֲיָתִי יַפְתִּי וְלָכִי לָךְ : עוד, כאן רמז ז"א לנוק' להעלות לו
את הגבורות שלה במילים רַעֲיָתִי יַפְתִּי וְלָכִי ר"ת גימ' רי"ו. (יד) יוֹנָתִי יונה זו הנוק'
כמ"ש בספר "פרדס רימונים" בשם הרשב"י והיא מבקשת לעלות אל התפארת וכעת
היא בּוֹזְגִי הַסֵּלַע ביסוד ז"א הנקרא חגוי (קהלת יעקב) ויסוד ז"א מסתתר ביסוד
נוק' וזה הוא בְּסִתֵּר הַבּוֹדֵרָה אולם זה רק זיווג יסודות כעת מבקש ז"א זיווג
בכל הקומה וזה הוא הֶרְאִינִי אֶת מֶרְאִיךָ יחוד חכמה דז"א בחכמה דנוק' וכן
הַשְׁמִיעֵנִי זיווג בינה דז"א עם בינה דנוק' וכן אֶת קוֹלְךָ זיווג תפארת דז"א עם
תפארת דנוק' כִּי קוֹלְךָ עָרַב לי כמ"ש טובים השנים מן האחד, כלומר כאשר יש
קול אחד אין הוא ערב כמו שני קולות שהיו בסיני זכור ושמור וב"פ קול גימ' ערב. גם
רמז יש כאן "קול" של קולך ועוד ערב שהוא ב"פ קול גימ' 408 כמנין "זאת" שזו הנוק'
וּמֶרְאִיךָ זו חכמה שבך נאה היא עם הבינה שיש בה שם ס"ג וזה הוא נְאֻמָּה : נאום
ע"ה גימ' ס"ג (טו) וכעת ז"א מקבל תנ"ה מוחין דאימא והם אֲזוּזוֹ נשפעים לחו"ב
שבו כי אחזו עניינו ראיה וזו החכמה לָנוּ זו הבינה הנק' אלקים גימ' לנו שְׁוֹעָלִים
גימ' תנ"ה ע"ה והם ג' שמות אהיה מוחי אימא הנשפעים לג"ר דז"א והם נקראים
שְׁוֹעָלִים קְטָנִים יחסית לתנ"ה דאימא ומוחין אלו בּוֹזְבָלִים מולידים לשון
"חבלתך אימד" כְּרָבִיִּם י"ס בז"א והם י' הויות כמנין כר"ם וּכְרָבִינִי סָמַדְר :
והם מתאספים ביסוד שיש בו שם שדי וכן "סמדר" ע"א גימ' מטטלן וכשהוא נכתב
מלא ו' גימ' שדי. כעת כשז"א מלא מוחין מאימא יש ייחוד(טז) דִּוְרִי ז"א נותן לי
שפע לי ספירות שבי וזה הוא לִי וכן וְאֲנִי אני עולה ונכללת בו וזה הוא "ואני" ו' הוא
ז"א אני זו המל' ואני מלאה אורות וחשובה כמו לאה וזה הוא לָךְ גימ' לאה. אני
חזקה ותקיפה כי כעת יש בי ה' גבורות מנצפ"ך הָרַעָה גימ' מנצפ"ך והם קבועים בי
כמו תושבים וזה הוא בְּשׁוֹשָׁנִים : גימ' תושב (יז) עַד שְׁיִפּוּזוֹ עוד בטרם שיתחמם
היום מלשון פחים ומריבוי החום של הַיּוֹם וזה סילוק הדעת וזה "עד שיפוח" גימ'

דעית ע"א וע"ה וְנָסוּ הַצִּלְלִים יסתלקו מוחין דצללים יש לשוב ולהתחזק ממוחי אימא שיש בה שם ס"ג וזה הוא ס"ב ע"ה גימ' ס"ג ואז כל הז"ת יתכללו זב"ז ויהיו מ"ט ספירות כמנין דְּבִמָּה גימ' מ"ט ויהיה יחוד זו"ן ע"י היסוד הנקרא כָּל כ"ל דוֹדִי ויתחבר דודי שהוא ז"א לְצָבִי ע"י היסוד אִו עם המלכות לְעֹפָר הָאֵילִים הנקראת אילה במקום הקבוע בעולם האצילות שהוא עַל הָרִי בְּתֵר על עולמות בי"ע הרמוזים במילת בת"ר שהם מבותרים עלמא דפירודא והרמז: ב'ריאה ת'פארת ר'אשית כלומר ספירת הת'פארת רומזת לעולם היצירה ועולם העשיה נקרא ראשית לעולמות מלמטה למעלה.

פרק ג

(א) יושבת השכינה וחושבת עַל מִשְׁכְּבִי בְּלִילוֹת על יחודה עם זעיר דהיינו בְּקִשְׁתִּי אֵת המלכות הנקראת א'ת מבקשת את דודה האהוב וזה הוא שְׁאֵהָבָה נִפְשִׁי בְּקִשְׁתִּי וְלֹא מִצָּאתִיו: (ב) ולכן אָקוּמָה זָא מעולם הבריאה וְאֶסוּבָּה בְּעִיר ואלך לי לעולם האצילות הנקרא עיר בְּשׁוּקִים ואחפש את דודי בוו"ק. שו"ק ר"ת שים ו' קצוות. וּבְרִזְזוּבוֹת וכן בבינה הנקראת רחובות הנהר. אי נמי, ב'שווקים הם ב' שווקים ו"ק דידה וו"ק דידה, ב'רחובות בינה דבינה ובינה דחכמה אֶבְקֶשָׁה אֵת שְׁאֵהָבָה נִפְשִׁי בכתר בְּקִשְׁתִּי וְלֹא מִצָּאתִיו: (ג) מִצָּאוֹנִי הַשְּׂמֵרִים אלו כחות דין הַסְּבָבִים בְּעִיר הסובבים את מלכות דאצילות והם ששים גבורים וקרי ביה הסובבים הס=אדניי ובבים גימ' 60 (מותר לדרוש מילת סובבים עם ו' לפי הקריאה כמ"ש יש אם למקרא) והם שומרים את המלי הנקראת אֵת א'ת שְׁאֵהָבָה נִפְשִׁי רֵאִיתָם: (ד) כְּמוֹעַט שְׁעַבְרָתִי בִּוְהָם עַד שְׁמִצָּאתִי אֵת שְׁאֵהָבָה נִפְשִׁי מצאתיו בהסח הדעת אֲזוּזָתִי וְלֹא אֶרְפוּ עַד שֶׁהִבֵּיאתִי אֶל בֵּית אֲמִי בינה דמלכות הנקראת א'ים וְאֶל זֹרֵר הוֹרָתִי: תפארת דמלכות שממנו נאצלה המלכות(ה) וכעת המלי מבקשת להתייחד עם דודה אבל כבר למדנו שיש להרחיק את האחיזה ולהסתיר את הייחוד ולכן אומרת הַשִּׁבְעָתִי אֲתֹכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם לנשמות הצדיקים המעלים מ"ן לייחוד קוב"ה ושכינתיה ללא הרף ואומרת להם אני משביעה אתכם לא להפעיל את כלי הייחוד בְּצִבְאוֹת נו"ה שהם הרגלים (וזהר שמות רנ"ח ע"א. עד דמטו רגליו ברגליו) או בְּאֵילוֹת הַשְּׂדֵה המלי אִם תַּעֲרִירוּ וְאִם תַּעֲזִירוּ אֵת הָאֵהָבָה עַד שֶׁתִּזְוָפֶן: עד שיתעורר החפץ מאיליו. והנה הוא מתעורר ומתחיל

לרדת מן הבינה הנקראת (ו) **בלי** ומתפשט אל המלכות הנקראת **זאת** ואז היא **עלה**
מן המדבר ממקומה הנקרא דיבור **כתיבורות עשן** המיתמר ועולה לו ואלו
המ"ן שהעלו הצדיקים. והמ"ן עולה מן המלי אל **בנקטרת מור** החסד, מור ע"א
גימ' 249 כמו אברהם ע"ה ו**לבונה** והגבורה, לבנה גימ' אלקיים ע"ה **מוכל**
אבקת רוכל: והיסוד הנקרא כל ונקרא רוכלוז) כעת המלכות מוקפת 60 גיבורים
כמנין **הנה** והיא נקראת **מטתו של שלמה** מטת שלמה כי שלמה שהוא ז"א
שוכב עליה **עשים גברים סביב לה** והם מקבלים גבורתם **בגברי**
ישראל: מגבורת ישראל שזו ספירת הגבורה. כי ידעת שישראל הוא ז"א(ח) **כלם**
אחוזים בשם הוי"ה שהוא גימ' **אזוי** וכן מקבלים גבורתם מהבינה שהיא שורש
הגבורות ויש בה שם אהיה וי"פ אהיה גימ' חריב **וזרב מלכדי מלזמה איש**
וזרבו על ירכו מפוזר בלילות: מחשש לאחיזת הקלי (ט) את המלכות
הנקראת **אפריון עשה לו המלך שלמה ז"א מעצי הלכנון**: מהו"ק
שבאו מחו"ב לב נון ל"ב נתיבות חכמה ונו"ן שערי בינה (י) **עמודיו** את תפארת
דמלכות הנקרא קול גימ' עמודיו **עשה כסף חסד רפידתו** מלכות דמלכות עשה
זהב מה' גבורות רפידתו גימ' פ"ר ש"כ דין לא'ה שאלו ג' סוגי הגבורות: כנגד
הבינה=לאה, כנגד הגבורה=דין וכנגד המלי פ"ר ש"ך **מרכבו** נו"ה רגלי המלי
ארגמן כל מיני גווני אדום **תוכו רצוף אהבה** אלו אורות נרנח"י שאותם בנו
מבנות ירושלים: נשמות הצדיקים בתפלתם ולימוד תורתם תוך מילת תוכו גימ'
ב' פעמים אהבה(יא) **צאינה וראינה בנות ציון** נשמות הצדיקים הנסתרים
במלך שלמה ז"א בעטרה שעטרה לו אמו הבינה ביום וזתנתו
מעמד הר סיני ו**ביום שמונת לבו**: יום הקמת המשכן. (זוהר ויחי רט"ו ע"א)
והענין שבמעמד הר סיני התבסס העולם (מלכות) והיא קבלה ה"ח מז"א שבכ"א מהם
הוי"ה והי"פ הוי"ה גימ' סיני. "ביום שמחת לבו" זה הקמת המשכן שהוא מכוון נגד
המשכן העליון (בינה) ששם יש את המוחין והשמחה (תיקו"ז תיקון כ"א דף נ"ו ע"ב)
וביום גימ' עם ג' אותיות יום – גימ' בינה שהיא מקור השמחה כמ"ש א"ס הבנים
שמחה, והיא משמחת את המלי הנקראת לב כמ"ש ויתעצב יי"י אל לבו שזו השכינה.
לאחר קבלת התורה והקמת המשכן היה העולם בשמחה והמלכות נבנתה ל"י ספירות
אולם לא עמדה פב"פ עם ז"א כי עדיין בנ"י לא נכנסו לארץ. עדיין הזיווגים בחיצוניות
העולמות. כאן המקום להזכיר שהאר"י הקדוש מבאר את חטא הכאת הסלע וחטא

בני נדב ואביהו בכך שהם רצו לזווג את זו"ן בזיווג פנימי לפי הזמן. והנה ז"א משבח את הנוק' ואומר:

פרק ד

חכמים למדו אותנו שלפני זיווג יש פיוס ונטילת רשות. והנה הפיוס (א) **הַנָּךְ יָפָה** **רַעֲיָתִי** מילת "הנד" מורה על ייחוד היסוד הנקרא "כל" עם המלכות הנקראת "כה". כל=נ של הנד ושאר האותיות הן "כה". **הַנָּךְ יָפָה** כאשר את מחוברת ליסוד הנקרא כל את יפה, כי יפה נוטי י"פ ה' שהם "כל" **עֵינֶיךָ** השבח של הנוקבא הוא מלמעלה למטה והיא משבחת אותו ג"כ מלמעלה למטה. וז"א מתחיל מחו"ב ואומר חו"ב שבך יונקים מאו"א "עניך" ע"ה גימ' קס"א שם זה הוא בחו"ב דבינה ובהם גנוזים חו"ב דאבא וזה רמוז במילת **יוֹנִים** אותיות יונים הן אותיות מ"ו ויין מ"ו זה מילוי ע"ב דאבא ויין אלו ה"ג דאימא והן נשפעות לז"א שלוקח לעצמו את ה' החסדים ומעביר את ה' הגבורות למלכ' וכן נרמז הענין במילת **מִבְעַד** מבעד אותיות ע"ב מ"ד ע"ב גימ' חסד דאבא ומ"ד אלו גבורות אימא שהרי "א אה אהי אהי-ה" גימ' מ"ד וכן זה רמוז במילת **לְצַמְחָתְךָ** לצמתך יש כאן רמז לה' חסדים שכל אחת היא הו"ה והן בסך הכל גימ' ק"ל ואלו אותיות צ"מ וכן ה' גבורות שכל אחת היא שם אלהים ובסך הכל ת"ל. נותרה אות כ' הרמז ליסוד הנקרא כ"ל והוא מחבר בין החסדים והגבורות. אי נמי, יש כאן במילה זו מבנה שלם של כ"ל צמ"א⁵⁷ כי לצמתך אלו ר"ת: ליבושים צ'למים מ'יוחין אורו'ת כ'לים, רק שהאורות רמוזים בסוף התיבה כי עדיין אינם מתוקנים דיים. חכמים במדרש שיה"ש רבה דרשו זאת על הסנהדרין שבלשכת הגזית שישבו מצומתים והענין שהם ע"א (וכללותם ע"ב גימ' חסד) והם דנים דין (גבורה). בנוסף לאורות או"א מקבלת המל' אורות הכתר הנקרא אריך אנפין ויש בו ש"ע אורות וזה הוא **שְׁעָרָךְ** ש"ע אריך ואלו אורות רחמים כמנין **פְּעֻדָּךְ** כעדיר ע"א והם נשפעים לאו"א הרמוזים באותיות י"ה ומשם לז"א הנקרא **הָעֵינִים** קול שהוא גימ' העזיים עם ד' אותיות עזיים. כאמור יש באורות הללו ה' חסדים וה' גבורות וזה נרמז במילת **שֶׁנֶּלְשָׁיו** שגלשו ע"ה גימ' 640 כמו "חסד גבורה דין רחמים" וכל אורות הללו היו **בְּיָהֳרָה גְלָעָד** מהר גלעד גימ' "אצל אריך": (ב) כעת ז"א משבח את ל"ב נתיבות החכמה שבנוקבא המגיעים אליה מן החכמה העליונה וזה הוא **שִׁנְיָךְ** יש ל"ב שיניים לאדם וכאשר יש במלכות ל"ב אורות אלו היא נקראת שכינה כי שניך ע"ה וע"א גימ' שכינה. אורות אלו של ל"ב נתיבות חכמה, שהם כ"ב אותיות התורה וי' מאמרות בהם נברא העולם, נמשכים מיסוד אבא שהוא רחמים וזה **פְּעֻדָּךְ** גימ' ע"א רחמים ומשם

57 כ"ל צמ"א הן ר"ת: כ'לים ל'בושין צ'למים מ'יוחין א'ורות והבאור בזה: כל דבר בעולם בני ממלכות שעליה יש תפארת ועליה בינה ועליה חכמה ועליה כתר והם ה' פרצופים המוכרים לנו: נוקבא, ד"א, או"א וא"א.

לבינה שהיא נותנת קצבה לאורות הנמשכים ממנה לז"א ונוק' וזה הוא **הַקְצוּבוֹת** רמז כאן לה' קצוות והיסוד הכוללס ורמז במילת הקצובות למלכות הנקראת אלהים שיש בה ק"כ צירופים כי במילת הקצובות יש אותיות תצ"ו שהם גימ' מלכות ושאר האותיות ע"א גימ' ק"כ. כל אורות אלו לבנים מהחסדים של אבא **שֵׁעֵלָו בִּין**

הַרְוֵצָה מילת הרחצה רומזת לאבא שהוא רחמים. האר"י הקדוש בשער הפסוקים אומר שיעלו מ'ן ה'רחצה ר"ת משיה ומשה הוא אחורי אבא ופני אימא שהם קפ"ד וקס"א וביחד הם משיה וזה מה שאמרנו שיש כאן רמז לאבא שהוא אות י' שבשם הוי"ה ולכן רח"צ גימ' רחמים וב' ההין הן י' והן נמשכים מאבא עד המלכות הנקראת שם **שֵׁכָלָם** וזה הוא שכלים אותיות ש"ם כ"ל כלומר מיסוד אבא הנקרא כ"ל עד המלכות הנקראת ש"ם וזה הוא מ"ש אבא יסד ברתא. אמר על השיניים שהם כחות

הדין שבמלכות שהן **מֵתְאִימוֹת** שוות ואין אחת מתנשאת על חברתה. והענין כבר ידעת שהמלכות נקראת "את" והיא נבנית מן הגבורות הבאות מאו"א דרך התפארת הנקרא "אמת" אליה. וכל זה רמזו במילת "מתאימות" יש כאן מילת "את" ומילת "אם". אותיות "תי" גימ' קודש שהוא כינוי לאבא. התפארת רמזו באותיות "אמת" הנה לך הרמז כיצד ל"ב נתיבי החכמה נשפעים מן החכמה אל הבינה ומשם אל הת"ת עד המל' ולכן המל' נקראת "עבוד" שהוא גימ' ל"ב וכן המל' נק' חכמה תתאה מהסיבה הזו. עוד משבח ז"א את הנוק' ואומר שכל אחד מן הל"ב נתיבות שלם ולא

חסר מן השפע והאורות הנחוצים לו ועל זה אמר **וְשֵׁכָלָהּ** גם במילה "ושכלה" נרמז ענין השתלשלות מן החכמה אל המל' וכיצד? אות ו' מורה על יסוד אבא שממנו נמשכים ל"ב הנתיבות, ש' זו הבינה שהיא ספירה שילישית, כ"ל זה היסוד וה' זו המל'.

אֵין בָּהֶם: (ג) מכאן עובר ז"א לשבח את נו"ה שבמל' ואומר **כְּזוֹט הַשָּׁנִי**

שִׁפְתֵיךָ: בדרך כלל נו"ה הם הרגליים אולם גם בראש יש נו"ה והם שורש לנו"ה דגוף ואמר שהשפתיים הם לוחטות כחוט השני מריבוי הדין שבהם (דע שהלשון יסוד החוטם תפארת עיניים חכמה. יש גם חו"ב במוחין שהם מח ימין ושמאל שבראש

שהוא הכתר) **וּמִדְּבָרֶיךָ נְאוּהָ** והדיבור שלך נאה. וכבר ידעת שדיבור הוא במלכות, קול בתפארת והבל בבינה. ואמר כאן שהמלכות הנקראת דיבור בנויה מגבורות הבינה כי "נאוה" ע"ה גימ' ס"ג. **כְּכֹלֹז הָרְמוֹן** שצבעו אדום **רִקְתָּךְ**

כלים חיצוניים דחו"ב ומשם נמשך שפע מוחין דע"ב ודס"ג שהם בחו"ב **מִבְּעַד**

לְצַמֶּתֶךָ: צמה גימ' ע"ב ס"ג ומילת מבעד אותיות ע"ב מ"ד שאלו פנים דאדא ואחוריים דאימא כי שם אהי"ה דאחוריים הנראה כזה: א אה אהי אהי-ה עולה מ"ד

(ד) **כְּמִגְדֵּל דָּוִיד צוּאֵרֶךְ** מה הוא צוואר? הנה האר"י הקדוש (ליקוטי תורה פי' עקב) אומר שצואר אינו ספירה אלא מחבר בין הג"ר והז"ת וזה בעצם בית המקדש שמחבר את הארץ עם השמים וכבר ידעת שסוד בית המקדש זו השכינה כמ"ש ושכנתי

בתוכם ואמר שהשכינה נקראת "מגדל דויד"⁵⁸ **בְּנוֹי לְתַלְפִּיּוֹת** ואת בנויה יפה מה' גבורות שכל אחת היא שם אלקים ביחד גימ' ת"ל ואת נקראת "פה". פיות גימ' מלכות. **אֶלֶף הַמִּנִּין** וגם חסדי אבא יש בד' כמו (תענית ט עב) "ברזא סומקא לסוסיא חיוורא" והענין שכבר ידעת סוד מילת סוס שזו המלכות לפני הזיווג שהיא דין ואחוריים כזה: א אד אדנ אדנ-י ורמזו לנו חכמים מושכות אדומים וסוס לבן היינו חו"ג וזה רמזו כאן כי מילת מגין גימ' ג"פ שם א"ל שהוא חסדים. מספר אלף רומז לאבא כי יחידות במל' וכו'. ואמר שגם הגבורות נמשכות מאבא וזה **תְּלֹוֹי** גימ' ה"פ אלקים וה"פ א"ב ע"ה גימ' תלוי והם מתנוצצים מאבא ורק זיום נמשך למלכות וזה הוא מילת **עָלִיו** שהאור שורה על המלכות מלמעלה והרמז עליו גימ' ה"פ זיו ע"ה. שפע זה יוצא מיסוד אבא הנקרא **כָּל** כ"ל ומשם אלא הבינה והו"ק שהם שבע ספירות וזה הוא **שְׁלִטִי** שלטי ע"ה גימ' ה"פ ע' ומשם אל המלכות גבורה תתאה **הַגְּבוּרִים**: ויש בד' ה' גבורות וזה הוא ה' גבורים. ים של הגבורים אומר לנו שבכל גבורה יש י' ספירות פרטיות. (ה) מכאן עובר ז"א לשבח את נצח והוד שבגוף **שְׁנֵי שְׁדֵיךְ** כאן המקום לבאר שנצח והוד בגוף האדם הם הרבה פרטים כגון: כליות, אשכים, ריסים וכו'. כן הענין כאן השדיים הן נצח והוד שבגוף והשבח שלהם שהם בנויים מנח והוד של התפארת הנקרא תורה **כְּשֵׁנִי עֶפְרַיִם** מי הם העופרים? י"א שהם אברהם ויצחק (תרין עוזאלין) וי"א שהם לוחות הברית הראשונות (שיהש"ר שהם נשברו בעפר) והכל אחד שתפארת כולל חו"ג ואמר שנצח והוד דת"ת נבנה מנו"ה דבינה וזה הוא **תְּאֹמִי** והם תאומים כלומר לא נצח גובר על הוד וההפך **צְבִיָּה** זו הבינה כי צביה ע"ה גימ' 108 כמנין "בינה אס" ואמר שנצח והוד דבינה **הָרוּעִים** מנהיגים את זו"ן **בְּשִׁשְׁשֵׁינִים** בחו"ג כי יש ב' שושנים אדומה ולבנה: (ו) ז"א מזרז את הנוק' להתייחד עימו ואומר **עַד שִׁיפּוּזֵי הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים** מוחין דצל"ם

58 הנה הפליא כאן הרמ"ז בדבריו הנפלאים בפירושו לזוהר בראשית: "מזל"ן שידוע (פע"ח שער הברכות פ"א) שירושלים הוא מלכות רחל. והנה כלי האמצעי שלה הוא אדנ"י והפנימי הוא א"ד מלא, והנה ס"ה עם י"ב אותיות המילוי הוא מגד"ל, והרי שרומז לשני כלים שלה. ועוד מ"ם גימ' דל"ת למ"ד הוא תרע"א והוא ממש כלי הפנימי שבו דש ורץ הצדיק שהוא יסוד ז"א, ובזה נשגב מגדל זה, כי אין לו שום אחיזה בז"א כשאר מדות המלכות אבל עכשיו היא מקבלת ה' החסדים. וידוע שסוד ע"ב דמ"ה הוא ע"א דהיינו מ"ה וכ"ו, וה' פעמים ע"א הרי נשג"ב. ונודע שכל יסוד הוא סוד (זוהר ויצא קנט ע"ב) מז"ל, ומגד"ל גי' מז"ל. וכן עת, דהיינו שהמגדל הנזכר יש לו כח ביסוד דזעיר והיינו מגד"ל ע"ז. וגם ס"ת מגד"ל ע"ז שם' הם אותיות מז"ל. והרי ג' פעמים מז"ל רל"א, ואולי שהוא סוד (ע"ח שער ט"ז פ"ב ושער ט"ל דרוש יד) אין טפה יורדת מלמעלה שאין טפיים עולות מלמטה, ולכן מז"ל מלא מ"ם זי"ן למ"ד הוא רל"א, וכן ג' פעמים מז"ל. והנה ש"ס בגי' ה' שד"י, וכן ה' ב"ו ירו"ן עולה גם כן בסוד חיבור שני היסודות, ועיין לעיל דף ל"ז ב' וצ"ב. ועוד מגד"ל דו"ד גי' יאהדונה"י שהוא (ע"ח שער מ"ו פרק ו) הפנימי דיסוד ז"א ותרע"א הנ"ל הוא פנימי דיסוד דידה:

אֶלְךָ לִי אֵל הַר הַמּוֹר חֲסֵד שְׁבַךְ וְאֶל גְּבֻעַת הַלְּבוּנָה: גבורה שבך דהיינו חיבוק ויש כאן בקשה לחיבוק ועדיין אין חיבוק(ז) ממשיך ז"א לעורר את הנוק' ומשבח אותה ואומר לה **כָּלְךָ** יסוד שבך הנקרא כ"ל מקבל שפע מיסוד דכתר כל'ך: כ"ל כ'תר **יָפָה** ואני רוצה להתייחד איתך וכך יהיה שם הוי"ה אדנות מלא וזה יפ"ה גימ' צ"א עם ד' אותיות של השמות **רַעֲיָתִי** וגם מוחין דבינה ודכתר גוברים בי כי כ'תר כ' דכתר גימ' 20 וי"פ בינה גימ' "רעיתי" ואני רוצה שתקראי "עיר קודש" גימ' רעיתי וגם הרי את מקודשת לי **וּבְמוֹם אֵין בָּךְ:** וגם כעת אין בך אחיזה מצד הקלי הנקרא בעל מוס(ח) אומר ז"א לנוק' הנקראת "את" בואי ותהיי איתי בקומה שלמה בכל י' ספירות וזה הוא **אֶתִי** ויאירו בנו אבא ואימא הרמוזים במילת **מְלִכְנוֹן** לבנון שהם ל"ב נתיבות חכמה ונון שערי בינה. היכן הכתר? יסוד הכתר רמוז באות "מ" של מלכנון כי "מס" גימ' 80 כמו "יסוד" ואז תהיי **כָּלָה** כלה שלי. כבר ידעת שמילת כלה מורה על ה' אחרונה שבשם ויסוד ז"א הנקרא "כל" הנמצא אתה ותקראי "בית" שהוא גימ' **אֶתִי** ע"ה. אי נמי, את נקראת "את" וכשיש לך י' ספירות⁵⁹ את נקראת "אתי" וזה רמוז במילים **מְלִכְנוֹן** שאלו יסוד כתר, חו"ב **תְּבוּאֵי** נוט' ת'פארת ושאר אותיות "בואי" גימ' חוה שזו המלכות. כידוע חוה זו המלכות בקטנות במצב אח' באח' ולכן אומר ז"א שהמצב כעת שונה, יש בך עשר ספירות ואת **תְּשׁוּרֵי מֵרָאשׁ אֲמָנָה** מתבוננת ומקושרת לראש המאמינים הוא אאע"ה וזו ספירת החסד והיא מייצגת את כל השש קצוות בסוד "יומם יצווה" וכן **מֵרָאשׁ שְׁנִיר** מקושרת לבינה שורש ה' גבורות וב"פ מנצפ"ך גימ' שניר. כמו כן את מקושרת לחכמה שיש בה פרצוף אבא וזה **וְזֶה רְבוֹן וְחֶרְמוֹן** גימ' ש"י שאלו חצי מאורות הכתר. שהרי בכתר יש 620 אורות כמנין כתר ורק מחציתם נשפעים לחכמה. כמו כן את מקושרת לב' פרצופי הכתר אריך ועתיק והם **בְּמַעֲנוֹת אֲרִיּוֹת** פרצוף אריך אנפין שהוא חסדים מרובים ומעט גבורות ולכן "ממענות אריות" ע"ה גימ' גבורה וי"ד פעמים חסד **מֵהֲרָרִי נְמָרִים:** זה פרצוף עתיק יומין כי הוא חומר ראשון שנוצר בעולם התיקון וכן "מהררי נמרים" ע"ה גימ' "חמר ראשון".(ט) ועדיין ז"א ממשיך לשבח את הנוק'

59 בזה יובנו היטב דברי המדרש: אמר רבי שמואל בר נחמני, בעשרה מקומות נקראו ישראל כלה, שש בשיר השירים, אתי מלכנון כלה, לבבתני אחותי כלה, מה יפו דודיך אחותי כלה, נפת תסופנה שפתותיך כלה. גן נעול אחותי כלה, באתי לגני אחותי כלה, וארבעה בנביאים, קול חתן וקול כלה (ירמיה ל"ג) <ק"ז> וככלה תעדה כליה (ישעיה ס"א) ותקשרים ככלה (שם מ"ט) ומשוש חתן על כלה (שם ס"ב) וכנגדן לבש הקב"ה עשרה לבושים, גאות לבש, לבש ה' עוז התאזר <ק"ח> (תהלים צ"ג), וילבש צדקה, וילבש בגדי נקם, תלבושת, ויעט כמעיל קנאה (ישעיה נ"ט), הדור בלבשו, אדום ללבושיך (שם ס"ג) הוד והדר לבשת (תהלים ק"ד), נוכל כך למה, כדי להפרע מאוה"ע שבטלו מישראל עשרת הדברות שהיו מצמצמים עליהם ככלה <ק"ט> נשם:

ואומר לה כל מעייני בד **לִבְּתִנִּי** וזה הוא "לבבתני" גימ' "כל לבי בת" ואומר לה שהוא זוכר את הרגע שהם נאצלו בראשית עולם התיקון וזה הוא "לבבתני אחתי" גימ' בראשית, והיא היתה דבוקה ומאוחדת בו וזה הוא **אֲזֻזְתִּי** ואת משלימה אותי לעשר ספירות וזה הוא אחת י'. ואז את בקטנות נקודה אחת בסוף ט' ספירות שלי. אולם מאז תגדלת ליי ספירות פרטיות ואת נקראת **כָּלָה** כלומר ה' אחרונה המקבלת את היסוד שבי הנקרא "כל" וזה הוא **לִבְּתִנִּי** והפעם עם י' לאחר אות ת' להורות שיש בד כעת י' ספירות ואת עומד מולי עם ל"ב נתיבות חכמה, אולם עדיין לא בקומה שלימה של כתר בכתר אלא כתר שלך בחכמה שלי וזה הוא **בְּאֲזֹדַר \{בְּאֲזֹת\}** **מַעֲיִנִי**: עין זה כינוי לספירת החכמה וכתב בספר "אמת ליעקב" שקודם הזיווג יש לה רק עין אחת שהם ה' גבורות דכל אחת היא שם הויה בסך הכל גימ' עין **בְּאֲזֹדַר** **עֵנֶק מִצִּירְנִי**: הצוואר מסמל את הדעת המחברת בין הגי' והזי' ואינו ספירה וכעת לפני הזיווג מתעורר הדעת שבה וכבר ידעת שנשים דעתן קליה כלומר יש להן ה' גבורות הנ"ל שעולים עין כאמור שמספרן ק"ל ועם ה' הגבורות עצמן זה קליה. ענק אלו המוחין שהם עסמ"ב שעולים ע"ה רל"ג כמנין עניק ע"א (י) וכעת הנוקבא מתחילה להעלות מ"ן לז"א ועל זה הוא משבח אותה על ג' סוגי מ"ן שהיא מעלה מג' כלים שבה **מִה יָפוּ דִּדְיָ אֲזֻזְתִּי כָּלָה** אלו מ"ן העולים מהנה"י שבה מצב עיבור ולכן דדיך ב' פעמים חוה והן עולים עד הכלים החיצוניים של אבא והרמז בס"ת מ"ה יפיו דדיך אחתי כליה ס"ת גימ' מ"ו שאלו המוחין של מילוי ע"ב שהוא באבא **מִה טָבוּ דִּדְיָ בִּינִי** ועוד מעלה לו מ"ן מהחג"ת והן עולים לאימא והרמז באמצעי תיבות מ"ה ט"ב דדיך מייין גימ' א"ם **וְרִיזוּ שְׂמִינִי** ועוד מעלה מ"ן מכלים פנימיים והן עולים לז"א שיש בו שם הויה הרמוז בראשי תיבות וסופי תיבות של "ויריח שמניך" **מִכָּל בְּשָׂמִים**: (יא) וכעת ז"א משבח את המ"ן שעלו אליו **נִפְתַּח תַּטְפָּנָה שְׂפָתֶיךָ כָּלָה** אלו המ"ן שעלו מן החג"ת **דְּבַשׁ וְזָלַב תַּזְזוֹת לְשׁוֹנֶךָ** אלו המ"ן מהכח"ב **וְרִיזוּ שְׂלִבְתֶּיךָ כְּרִיזוּ לְבָנוֹן**: אלו המ"ן דנה"י (יב) ועד משבח ז"א את נוק' שאינה נותנת יניקה לקלי' וזה הוא **צֶן** את נקראת גין ואת שומרת פתחך רק ליסוד **נְעוּל** הנקרא יוסיף כמנין נעו"ל ואת שומרת עצמך להיות רק אתי בבחינת "אהל מועד" את נקראת אוהל ואני מתוועד איתך ולכן "נעול" גימ' "אהל מועד" **אֲזֻזְתִּי כָּלָה זָלַב נְעוּל מַעֲיִן זֹתוּם**: וגם אני שומר את מעייני רק לך והוא שמור מצד הבינה לבל תקרב אליו שפחה בישא וזה הוא "חתום" גימ' ע"ה תנ"ה כמנין "קמ"ג, קנ"א קס"א" (יג) ועוד מרבה לשבח אותה שאפילו **שְׁלֹזִיךְ**

הכלים החיצוניים שבה **פְּרִדָּס רְמוּנִים** נאים כפרדס רימונים **עִם פְּרִי**
מִגְדִּים והם מעלים מ"ן ומייחדים זו"ן כי מגדים גימ' צ"א כמנן הוי"ה אדנות ובכח
השפע הבא מחו"ב הם מתרקמים לה' פרצופים בכל שבע ספירות חגתנהי"ם וזה הוא
פְּרִדָּס גימ' 350 שאלו ה' פרצופין שבכל אחד מהם יש י' ספירות וזה בכל הז"ת
עִם נְרָדִים וכן ביסוד דנוק' הנקרא נרד: (יד) והנה מתחיל לרדת שפע מן הדיקנא
(עי' זוהר תרומה קלב ע"א) וזה הוא: **נְרָד** אל **וְכַרְכָּם** רחום **קָנָה** וחנון **וְקִנְמוֹן**
ארץ אפים **עִם** ורב **כָּל** חסד **עֲצִי** ואמת **לְבוֹנָה** נוצר חסד **בּוֹר** לאלפים
וְאֶהְלֹת נושא עון **עִם** ופשע **כָּל** וחטאה **רֵאשִׁי בְּשָׁמַיִם** ונקא: (טו) והנה יש
התעוררות מצד ז"א שבו נמצא **בְּמַעֲיָן** המעין והנוק' מתעוררת אליו והיא הנקראת
גְּנִים גן וגם אימא משפעת מוחין **בְּאֵר מַיִם זָוִיִּים** הנקראים באר מים חיים
וזאת יחד עם אבא **וְנִזְלִים מִן לְבָנוֹן**: שיש בו ל"ב נתיבות חכמה והוא בחיבור עם
אימא שיש בה נ' שערי בינה וזה הוא ל"ב נו"ן (טז) **עוֹרִי צָפוֹן** זו הושטת יד שמאל
תחת לראש המלכות **וּבֹאִי תִיבִין** זו הושטת יד ימין בחיבוק וכבר ידעת שיש זיווג
של חג"ת בחג"ת והוא הנק' חיבוק ואז **הַפִּיזוּזִי גְנִי** הנוק' הנקראת גן מעלה מ"ן
ממנה לז"א ולבינה ואלו ספירות אדנ"י הוי"ה אהי"ה שהם גימ' ע"ה קי"ג כמנן
"הפיח"י ומ"ן אלו עולים עוד לאו"א ולא"א ועי"י ומשם נמשך מ"ד וזה הוא **יִזְכֹּר** יש
כאן רמז לירידת שפע מז"ת דע"י באות ז' של יז"לו וכן מי' ספירות של א"א באות י',
מילוי ע"ב דאבא שהם מ"ו אלו יל"ו, מילוי ס"ג דאימא שהם ל"ז והמ"ד נקראים
בְּשָׁמַיִם בשמים והם נשפעים דרך היסוד הנקרא אב"ר ונקרא יוסיף למלכות. והנה
נתינת רשות **יָבֵא דוֹדִי לְגִנִּי** הנוק' בהשתוקקות גדולה לז"א מתייחדת עם ז"א
וכבר ידעת שהייחוד נקרא אכילה וזה הוא **וַיֹּאכֵל** והייחוד נעשה בין הנוק' הנקראת
פְּרִי והיא מעלה אליו את המ"ן (זוהר בא לו עב) הנקרא כאן **מִגְדִּיו**: אי נמי, יש
כאן ב' זיווגים בו זמנית: יעקב ורחל ישראל ולאה ומילת "מגדיו" עוררה אותי כי היא
גימ' ס"ג והנה מצאתי זאת מפורש בספר הזוהר (ויקרא ג ע"ב). הייחוד עם הבינה
רמוז גם בהמשך במילת "גני" העולה ג"כ ס"ג. לאחר הייחוד אומר ז"א:

פרק ה

(א) **בְּאַתִּי לְגִנִּי** את הנקראת גני ומקום גינוני (שיהש"ר ה, א) מקום שהייתי רגיל להיות שם וזו מלכות דעשיה ואלו ב' בתי מקדש **אַוֹזְתִּי** אחתי ע"ה גימ' ת"כ ו"אחת" ע"ה גימ' ת"י והוא הנקרא "ערשנו" והיסוד שלי הנקרא כ"ל התחברת איתך שאת ה' אחרונה וזה **כָּלָה** כלה כ"ל ה ועוד כל הו"ק שבי התחברו בעת הייחוד לאחד כמ"ש ויכלו השמיים שכל הו"ק השתכללו והתחברו עם היסוד הנק' כ"ל והנה פירוט הו"ק: (לפי זוהר ויקרא עמוד ג' ע"ב) **אַרְיֵתִי בּוֹרִי** חסד (זוהר ויקרא ד' ע"א) **עִם בְּשָׁמִי** נצח שהם קו ימין **אֶכְלָתִי יַעֲרִי** גבורה **עִם דְּבִשִּׁי** הוד שהם קו שמאל **שְׁתִּיתִי יַיִנִי** תפארת **עִם זֶלְבִי** יסוד וכאשר כל הו"ק באחדות אז גם **אֶכְלֹ רַעִים** או"א (כפי שפסק הרשב"י זוהר פנחס רכ"ו ע"ב) מתייחדים עם **שְׁתֹו וְשָׁכְרוּ דֹוְדִים**: זו"ן. עד כאן זיווג דישוסו"ת בכלים חיצוניים (ז"ת) ופנימיים (ג"ר). וכעת מתחיל ענין חדש והוא ייחוד ג"ר בג"ר בכלים חיצוניים ופנימיים. (ב) כבר ידעת שהמל' זו השכינה הקדושה פרצוף נוק' נקראת **אֲנִי יִשְׁנָה** אין בי מוחין ואני נקודה קטנה מתחת ז"א אבל כל זה בכלים חיצוניים ברם הכלים הפנימיים שבי הנקראים לב"י (זוהר אמור צה עא) **זֶלְבִי יַעֲרִי** בהם יש מוחין. ולבי גימ' מ"ח. **קֹוֹל דֹוְדִי** דודי שהוא ז"א נקרא קול כמ"ש (בראשית כז, כב) "הקל קול יעקב" **דּוֹפֵק** בי ומעורר אותי (כי אני עדיין לא בשלה לייחוד העליון הפנימי. ראה שמילת דופק היא י"פ חוה הרומזת לקנות. כמו כן דופק הם ב' פעמים ב"ן + אלקים וכל רומז לדין וקטנות) אל הייחוד הפנימי העליון ומבקש **פְּתִיחוּ לִי** את הנקראת פתח ואני רוצה שתהיי **אַוֹזְתִּי** מאוחה איתי כתר שלי בכתר שלך, וזה הוא אחת י' **רַעֲיָתִי** כבר ידעת מי הם תרין רעין דלא מתפרשין והכוונה (זוהר ויחי רמ ע"ב) שנתייחד או"א שבי עם או"א שבך וכן **יִנְתִּי** נתייחד גם ו"ק שבי עם ו"ק שבך (זוהר בשלח מו עא) **תַּמְוִתִּי** וכן מל' שבי שזו עטרת היסוד עם מלכות שבך (זוהר שם). תמתי הם י"פ פ"ה. וכל זה בגלל **שְׂרָאשִׁי** כתר ז"א **נְמֹלָא טָל** מלא שפע ומוחין של ג"ר והוא הטל העליון הנמשך ממנו"ס ומהתיקון השני דע"י והוא הנק' טלא דבדולחא (זוהר אמור צ"ה ע"א) ואת הנמצאת למרגלותיי **קְוִצוֹתִי** ממש בקצה התחתון שלי (זוהר שם) מעלה לי מ"ן והם נקראים⁶⁰ **רְסִיסי לִילָה**: (ג) עוד אומר ז"א לנוק' **פְּשִׁטָּתִי אֶת**

60 פירוש נוסף הובא בספר "קהלת יעקב" להרב יעקב צבי יאליש זצל - ערך קו - "קוצותי הן נצח הוד דבהן שש קצוות בסוד שוקיו עמודי שש, תיקונים (תיקון ס"ט ק"ו), וביארו הפרדס בסוד נצח נצחים הוד הודות דבכל אחד ג' פרקין, כמו שכתב הרב ז"ל גם כן, ולענ"ד נראה לפרש דנדע דנצח הוד יסוד דזעיר הוא המעמיד שש קצוות דמלכות, חסד דמלכות מעמיד ב' "

כְּתִנְתִּי פשטתי את הכתנת כדי להתייחד איתך והכוונה לכינויים (זו"ח בראשית ו ע"א) שהם לבוש לספירות שהם לבוש לאותיות הוי"ה⁶¹ **אֵיכָכָה אֶלְבָּשָׁנָה** כיצד אלבשנה שוב? **רְוַצְתִּי אֶת רַגְלִי** מן הטינוף וזו אחיזת הקלי (זוהר שם) **אֵיכָכָה אֶטְנֶפֶם** (ד) דוֹדִי ז"א מתקרב אל הנוק' ו **שָׁלֹז יָדוֹ** חסד לאחר שכפה מידת הדין כמ"ש עורי צפון ובאי תימן **בֵּין הַזֹּזֵר** מן הגבורה, כי החר ע"א גימ' גבורה, ומיד כל קומת הנוק' עמדה לנגד ז"א **וּבְמַעֲי** מעי אלו ג' שלבים שבנו את הנוק' לקומה שלימה ואלו עיבור יניקה מ'וחין וכן שם ב"ן מקנן בה וזה הוא **הָבוֹ** ע"ה גימ' ב"ן **עָלָיו**: והנוק' עומדת מול ז"א בנויה בכל י"ס במלכות יש שם אדניי בת"ת הוי"ה בבינה אהי"ה והם גימ' יב"ק ועם ג' שמות והכולל גימ' "עליו" (ה) **קָבִיתִי** אומרת המלכות הנקראת **אֲנִי לְפִתְחוֹ** ואני נקראת ג"כ פתח ונקראת א'ית כי יש כ"ב אותיות ונקראת מלכות. מלכות+כ"ב = לפתח **לְדוֹדִי** ז"א הנקרא ישראל. דודי+לפתח = ישראל ע"ה. **וַיֵּדִי** והנה חו"ג שבי קבלו שפע מחו"ג דז"א וזהו הנפת הנז' המגיע לפני הזיווג **נִטְפֹּף בּוֹר** אלו חסדי ז"א **וְאַצְבְּעֹתִי** והבינה שלי התמלאה **בּוֹר עֵבֶר** שפע מן החכמה של ז"א כמ"ש בספר פע"ח - שער ר"ח חנוכה ופורים - פרק ה: "וזה סוד "ואצבעותי מור עובר", והמבין יבין בסוד אצבעות שהוא מר עובר, (שהם חב"ד דאבא ואמא, אח"כ מתלבשים בנה"י שלהם בנוקבא) כי הם עוברים ויוצאים לחוץ". ע"כ. הם יוצאים לחוץ אל ספירות תפארת נה"י **עַל כְּפֹת** כפות אלו נו"ה הנק' צבאות וע"א וע"ה גימ' "כפות". "על" זו הת"ת שעליהם ומשם מגיע השפע אל **הַמִּנְעוֹל**: זה היסוד המשפיע לנוק' ג' אורות נה"י שכ"א מהן שם אדנות וע"ה הם גימ' "מנעול". אי נמי, היסוד נק' מנעול כי אומר למ"ן דנוק' עול

פרקין אמצע דנצח דידיה, נצח דמלכות ב' פרקין תתאין דנצח דידיה, וכן חכמה דמלכות מעמיד ב' פרקין עלאין דנצח דידיה, וכן על דרך זה בהוד, נמצא לפי זה מתפרש הפסוק בפשיטות שוקיו דזעיר הן עמודי שש ספירות דמלכות חסד תפארת נצח בינה גבורה הוד, שכל שש אלו הן עומדים על נצח הוד דזעיר, ונודע שנצח הוד הן השחקים המשפיעים אל המלכות בסוד ושחקים יזלו צדק, שבנצח הוד הוא כינוס כל השפע להשפיע למלכות, קוצותי קצוות הגוף שלי שהוא נצח הוד, דהן כנישו דברכאין והוא הנקרא רסיסי לילה, הרסיסי והרביבי מטרות השפע אל המלכות הנקרא לילה, וזה שאמר קוצותי רסיסי לילה, מבאר קוצותי הוא נצח הוד דזעיר:

61 ספר שערי אורה - השער העשירי - הספירה הראשונה "וצריך אתה להתבונן על כל שער ושער ולהעמיד הדברים על בורין ולדעת כיצד התורה נארגת על הכינויין, והכינויין על שלושה שמות הקודש, ושמות הקודש כולן נארגים על שם יהו"ה יתברך שהוא המייחד את כולן למעלה ולמטה ולצדדין, ומה שתצטרך לשמור בעניין הכינויין, לדעת מאיזה שם הוא אותו הכינוי, ולדעת על איזו ספירה רומז אותו השם, ולדעת כיצד הספירות מתאחדות עם שמות הקודש באותיות שם יהו"ה יתברך.

כלומר קורא למ"ן דנוקי לעלות אליו. (ו) לאחר שהמלי' נבנתה בכלים לבושין צלמים מוחין ואורות היא **פְּתוּחָתִי אֲנִי לְדוּדִי** פותחת פתחה לז"א אולם **וְדוּדִי זֶזְמָק עָבַר נִפְשִׁי יֵצְאָה בְּדַבָּרוֹ בְּקִשְׁתִּיהוּ וְלֹא מִצְאָתִיהוּ קָרָאתִיו וְלֹא עָנָנִי**: דודי דפק על פתחי אולם התמהמתי והוא נעלם. כאשר אין ייחוד בקדושה יש אחיזה לקלי' וזה (ז) **מִצְאָנִי הַשְּׂמֵרִים הַסִּבְבִּים בְּעִיר** אלו ששים גבורי שלמה והם סביב המטה זו המלכות הנקראת עיר **הַכּוֹנֵנִי** הפרידו מעלי את החשק להתייחד עם דודי וזה מילת "הכונני" כו+הני שהם הוי"ה אדני וגם סלקו מעלי אור אימא הנקראת אלקים וזה "הכונני" גימ' אלקים ע"א **פָּצְעוּנִי** פגמו ברגשותי שהם החג"ת שבכל אחד מהם יש ו"ק וזה הוא "פצעוני" ע"ה גימ' זה חסד וגבורה **נִשְׁאַו אֶת רִדִּידִי מֵעָלַי** אלו הלבושין בחינת הנ"י. אי נמי, אורות שקבלתי ממילת "ברוך" גימ' רדידי הסירו מעלי **שְׂמֵרִי הַזֹּזְמוֹת**: שומרי החומות אלו התבונות המלבישות על הבינה שיש בה ג' שמות קמ"ג קנ"א קס"א גימ' חמות ע"ה (ח) **הַשְּׁבַעְתִּי אֶתְכֶם** אומרת השכינה הנקראת שבועה ל- **בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם** נשמות הצדיקים המעלים לה מ"ן ללא הרף ומקשים בכל עת ליחדה עם דודה **אִם תִּמְצְאוּ אֶת דוּדִי מִזֶּה תַּגִּידוּ לוֹ שְׂזוּזֹלֶת אֶהְיֶה אֲנִי**: תאמרו לדודי ששבתי בתשובה והרמז אהבה+ חולה ע"ה=ס"ג שזו הבינה הנקראת תשובה (ט) **מִזֶּה דוּדִי בְּמִדּוֹר הַיָּסָף בְּנָשִׁים מִזֶּה דוּדִי בְּמִדּוֹר שְׂכָכָה הַשְּׁבַעְתִּנוּ**: (י) כעת מתארת השכינה את דודה והשבח מהכתר עד המלכות הנקראת אדני-י פ"ז והיא מתחילה **דוּדִי צוּז** מצד החסדים ויש בו שם הוי"ה והרמז: כ"ו+חסד=צח. **וְאָדוּם** מצד הגבורות והא מקור חיים ולכן "א אד אדו אדום" גימ' חיים **דָּגוּל** מצד אורות אמא. רמז: אמא ע"ה גימ' דגול. **מִרְבָּבָה**: מצד הכתר כי כבר ידעת שהיחידות במל', עשרות ת"ת, מאות בינה, אלפים חכמה וריבוא כתר. (יא) **רֵאשִׁי** כתר ז"א מקבל את שפע דיקנא דאריך המסתיים במזלות "נוצר+נקח" שהם גימ' ראש ונקרא ישראל וזה הוא **כְּתָם פָּז** "כתם פז" גימ' ישראל ע"א וע"ה **קִיצוֹתַי** קוצי הכתר (שהם לפחות ב') שזו בחינת מלכות דכתר דז"א. הרמז קוצותיו +ב=גימ' כתר **תִּלְתְּלִים** מלאות ב' שמות אלקים שהרי תלתל גימ' י"פ פ"ו **שְׂזוּזוֹת** בניגוד לשיער אריך הלבן כעמר נקא וזה בגלל הנהגת המשפט הנקראת הנהגת הרחמים **כְּעוֹרֵב**: כעורב גימ' רחמים(יב) **עֵינָיו** חו"ב דז"א מיוחדים ומאוחדים כזוג

כִּיּוֹנִים שאינם עוזבים בן זוגן והם **עַל אֶפְיֵקִי מַיִם** ח"ווג חכמה משפיע לחסד ובינה לגבורה מים זו ספירת החסד ומילת "אפיקי" ע"א גימ' גבורה **רְוָצוֹת בְּזֶלֶב** והשפע הנשפע לחו"ג מגיע דרך יסוד אימא בחלב היינו ב' פעמים חלב שהוא פ' גימ' יסוד ומילת "רחצות" רומז על אימא הרוחצת בנה. אי נמי, רחצות גימ' "מלכות יצחק" כלומר יצחק שהוא הגבורה מקבל שפעו מהבינה דרך מלכות שבה. אי נמי, רחצות אלו אותיות הגרון אהח"ע שהם ד"פ אהי"ה+כתר וזה מורה על בינה דאריך הנמצאת בגרון אריך והיא כתר הבינה כמ"ש אימא אחידא ותליא בגבורה. אורות אלו **יְשֻׁבוֹת עַל מַלְאָת**: ממלאים כל י"ס של חו"ג (יג) **לְוָזִיו** אלו תרין פרקין עליונים דנו"ה דספירות ראש דז"א **כְּעֲרוֹגַת הַבָּשִׂם מְגִדְלוֹת מְרֻקְזִים שְׂפִתוֹתָיו** אלו פרקין תתאין דנו"ה דספירות ראש דז"א **שׁוֹשְׁנִים נְטִפּוֹת מוֹר עֵבֶר**: (יד) **יָדָיו חו"ג דז"א גְּלִילִי זָהָב מִמַּלְאִים בְּתִרְשִׁישׁ מַעֲיוֹ** נו"ה דגוף הפנימיים **עֲשִׂית שֵׁן בְּעַלְפֶּת סְפִירִים**: (טו) **שׁוֹקִיו נו"ה** החיצוניים דז"א **עַמּוּדֵי יֶשַׁע מְיֻסָּדִים** זה היסוד דז"א הנמצא **עַל אֲדָנִי** המלכות שיש בה שם אדנות והיא נקראת אלקים-**פָּז** גימ' אלקים ע"ה ויש בה רנ"ב איברים כמנין **מֶרְאֵהוּ** מראהו גימ' רנ"ב. והמלכות מחוברת אל היסוד **כָּלִבְנוֹן** כלבנון גימ' "ביוסף" וכן אל **בְּזֹזוֹר** הגבורה כי בחור גימ' גבורה היונקת מן הבינה וזה הוא **כְּאֶרְזִים**: כארזים קרי ביה כא רז ים שהם אור אהי"ה נ' (טז) כעת עוברת לתאר את אורותיו **זֶכֶר** חכמה ובינה שהם אורות חיה ונשמה **בְּמִתְקִים** גימ' י"פ ס"ג הנשפעים מהבינה שיש בה שם **וְכָלֹו** וכלו ע"ה גימ' ס"ג וכן יש בה **מִזְמֻרִים** שם אהי"ה במילוי אלפין העולה קמ"ג ומילת מחמדים ע"ה גימ' קמ"ג **זֶה דוּדִי וְזֶה רַעִי** כבר הבאנו לעיל את פסק הרשב"י בענין דודים ורעים שאלו זו"ן ואו"א וכאן אומרת הנוק' "זה דודי" ז"ה הוא היסוד ודודי זה זו"ן שבו הבונים את המלכות שיש בה שם אדנות ובו כ"ד צירופים כמנין דודי. וכן או"א שבז"א בונים אותי להקרא עיר שאלו אותיות רעי. כך אומרת השכינה ל **בָּנוֹת יְרוּשָׁלַם**: נשמות הצדיקים.

פרק ו

המלכות נקראת עיר כי אלו ה"ג מנצפ"ך וכאשר נחלק פ"ר לה' חלקים נקבל נ"ו כמנין אניה. אומרות נשמות הצדיקים למלכות, אנו רואים שיש בד דין כי דודך ז"א לא מיוחד איתך וזה הוא (א) **אָנָּה הֶלֶךְ דוּדְךָ הֵיפָּה בְּנִשִּׁים אָנָּה פָּנָה דוּדְךָ**

וּנְבַקְשֵׁנוּ עִמָּךְ: (ב) והם מעלים מ"ן מג' כלים של המלכות חיצון תיכון ופנימי. וכאן הם ג' לשונות: אנה הלך אלו כלים חיצוניים בהם ז"א עזב את הכלה וזהו "הלך". "אנה פנה" אלו כלים תיכונים שהם ר"ת וס"ת צ"א כמנין הויה אדנות. "נבקשנו עמך" אלו כלים פנימיים נ'בקשנו ע"מך הם ה' שמות הויה שיש בה' פרצופים. והנה מתעורר היחוד לאחר שנשמות הצדיקים העלו מ"ן לזו"ן וזה הוא דו"ד' ז"א ירד ממקומו הקבוע בתפארת **לְנֵנוּ** זו המלכות **לְעֲרוּגוֹת הַבָּשִׁים** אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות בהם מעלים מ"ן לזו"ן וכן לומדי הסוד מעלים מ"ן לאו"א. "ערוגות הבשם" גימ' "מקרא משנה פוסקים". לערוגות השב"ס ס"ת גימ' י"פ אבא אמא. והמ"ן עולים לז"א שיש בו שם הויה **לְרַעוֹת** לרעות קרי ביה ל "רעות" שהם כ"ו פעמים כ"ו **בַּנְּנִים** הם ב' גנים המלכות והתפארת. המלכות נקראת ג'ן מפסוק "להשקות את הגן" וז"א נקרא ג'ן כי יש ג'ן פרשיות בתורה שבכתב **וּלְלֶקֶט שׁוֹשְׁנִים**: אלו ייחודים העולים מהמיוחדים והמכוונים והם מעלים מ"ן לאו"א (ג) **אֲנִי לְדוּדִי וְדוּדִי לִי** אני ל'דודי ו'דודי ל'י ר"ת אלול שהוא גימ' בינה הבונה אותי כאמור להקרא עיר וזה הוא **הָרָעָה** גימ' עיר **בְּשׁוֹשְׁנִים**: ב' שושנים. ב' פעמים "ששן" גימ' כ' פעמים אדנות. וז"א משבח את הנוק' ואלו דברי פיוס בג' לשונות כנגד כלים פנימיים תיכונים וחיצוניים והשבח נקרא מ"ד. ומתחיל בכלים הפנימיים ואומר **יָפָה אֶת רַעֲיָתִי כְּתָרְצָה** ר"ת ארי"ך דהיינו שיש בהם אור היחידה **נְאוּה כִּירוּשָׁלַם** כנגד הכלים האמצעיים אמר "נאוה" שהוא ע"ה גימ' ע"ה ס"ג שהוא בבינה ואור דנשמה **אֵימָה כְּנִדְגָלוֹת**: כנגד הכלים החיצוניים ו- "אימה כנדגלות" גימ' ע"ה ב' פעמים מנצפ"ך עם י' גבורות שבהם. המורס מכל השבח הזה הוא שהנוק' כעת בנויה עם י' ספירות ועם ה' אורות (ה) וכעת מתעורר ז"א באהבה לנוק' ואומר לה **הִסְבֵּי עֵינֶיךָ** עיניך שהם חכמה שבך יונקים מן החכמה העליונה שמספרה ע"ג ועם ד' אותיות הם גימ' "הסבי" והחכמה שבך כעת עומדת **בְּמִנְגְדִי** לנגדי כלומר הביטי אלי (זוהר קדושים פד עא. ויחי רמז עא) והבטה זו מלהטת אותי. והענין שכעת ז"א מבקש מהנוק' שתעלה אליו מ"ן מכלים פנימיים שהם החו"ב שבה ורמוזים כאן במילת עיניים ולכן נדרוש כאן מילת מנגדי מ"ן גדי גימ' טוב כלומר תעלי אלי מ"ן מיסוד אבא שלך הנק' טו"ב אל יסוד אבא שבי כדי שיעלה המ"ן הזה ליסודות או"א והם יעלו אותו ליסוד א"א וליסוד ע"י וכו' **שִׁיהֶם הָרְהִיבֵנִי** שהמ"ן העולה מכלים פנימיים מעורר ייחוד עליון של או"א פב"פ ביי"ס. "שהם הרהיבני" ע"א והניקוד גימ' 766 כמו "כתר חכמה ובינה". עוד מבקש ז"א מ"ן גם מכלים חיצוניים וזה הוא **שִׁעְרָךְ כְּעֶדֶר הָעוֹיִם** שערך אלו כלים חיצוניים ובהם חיות מועטת אבל המ"ן העולה מהן עולה לכלים חיצוניים דז"א ומהם נמשך

מזון וחיות לעולם. השבח כאן לנוק' שהשער שבה שאלו הגבורות מנצפ"ך שבה והרמז ב"פ מנצפ"ך עם י' אותיות גימ' "שער" ואמר שהם "כעדר העזים" כלומר מקבלות את הגבורות מן הגבורה. הרמז: "שערך כעדר העזים" עם הניקוד גימ' 1202 כמו: גבורה+שם אלקים (86) וג' שמות אלקים מלא אלפין (291) ההין (295) ויודין (301) ועוד י"ג אותיות שיש בשם אלקים מלא כזה: אלף למד הא יוד מס ומזכיר לה ז"א הנקרא שמי' שה"ג אלו באו לה ממנו וזה הוא **שֵׁנִי לְשֵׁנִי** גימ' שמי' וזו מידת יעקב

שנא' וזרח לו השמי' (ספר הליקוטים פ' וזאת הברכה) וה"ג אלו באו לו"א **בִּין** זו הבינה כי מן גימ' "אהיה וס"ג" שהם בבינה וה"ג אלו באו לבינה מיסוד אבא כי יסוד אבא גימ' פ"ד וכך נדרוש מילת **הַגְלָעָד**: ה"ג לעד כלומר ה"ג דאבא "לעד" ע"ה הם ה"פ אהיה שהם ה' שורשים של ה"ג והם נמשכים לאימא שיש בה שם אהיה ומשם לז"א שיש בו שם הוי"ה ומשם לנוק' שיש בה שם אדני-י והם גימ' יב"ק ומילת "הגלעד" גימ' יב"ק(ו) כעת מתאר את הה"ג שבמלכות ואמר **שֵׁנִי לְשֵׁנִי**: ידוע שיש ט"ז שיניים בלסת התחתונה וכנגדן ט"ז שיניים בלסת העליונה והם ל"ב והרמז בה לל"ב נתיבות החכמה הנמשכים מהחכמה העליונה שזו הלכה למשה מסיני אל המלכות התחתונה הנקראת תורה שבעל פה והם ל"ב מידות שהתורה נדרשת בהן כמו שמסר לנו רבי אליעזר בנו של רבי יוסי הגלילי. ל"ב נתיבות החכמה מוקפות בגבורות כדי להרחיק את האחיזה ובזמן שבית המקדש היה קים העלו ט"ז קרבנות תמיד בכל שבוע כמ"ש את הכבש האחד תעשה בבקר וכו' והם י"ב בששת ימי המעשה ובשבת הקריבו ב' כבשים בבקר וב' כבשים בערב הרי ט"ז ובזה מתקרבת הנוק' אל ז"א (מתוך השלה הקדוש פ' נשא). גם ידוע שבמלכות מקנן שם אלקים כשהיא מלאה גבורות וכשהיא פועלת דין בעולם. הרה"ג יצחק גינצבורג שליטא אומר שכאשר המלכות דאצילות יורדת לבריאה היא נקראת בשם אלקים. ונרמז ענין זה במילת שניך שזו אות ש' שבך ואות ש"ן תרמוז לשם אלקים כזה: אלף למד הי יוד מס גימ' ש' וש' נכתבת כך: "שין" הרי לך רמז נוסף במילת שניך. ואומר ז"א שכחות דין אלו באו לך מן הכתר ולמטה

וזה הוא **כְּעֶדֶר** כעדר כ'תר "עדר" = רחל+לאה שבכתר ומשם נמשכו לאבא וליסוד אבא ששם שורש מרדכי היהודי וכבר ידעת ש"מרדכי" גימ' "עדר" ומשם נמשכו ל **הַרְוֵזִים** ה"ר "חלים" גימ' אהיה בינה. **שֵׁעֲלוּ מִן הַרְוֵזָה** מסביר הרשב"י באד"ר נשא קל"ז ע"א שה"ג אלו באו ממקום גבוה מאד והוא עיני עתיק יומין ואנו נדרוש מילת "שעלו מן הרחצה" ועוד ל"ב נתיבות גימ' 836 כמנין "עיני עתיק יומין" **שִׁכְלָם בְּתַאֲבִימוֹת** ואומר שכל ל"ב הנתיבות כלולות זב"ז (אד"ר קלז ע"א).

פירוש נוסף שכולן תאומות. מכל מקום גם כאן ניתן לראות את ירידת ממקום גבוה רם ונישא מעין עתיק יומין שהרי ב' עיניו אתחזרו לחד ונראה כיצד הן יורדות: ש' של מילת שכלם תרמוז לנה"י דע"י המקנן ביסוד א"א הנקרא "כל" ונמשך ליסוד אבא ויסוד גימ' פ' ורמוז כאן באות ס של שכלם וכאשר נכתוב אותה מס תעלה יסוד. משם נמשך השפע לאימא שיש בה שם אהיה וכשהוא כלול אהיה פעמים אהיה נקבל אמת ואלו אותיות אמית' שבמילת מתאימות. משם יורדות הל"ב נתיבות אל התפארת הנקרא אמית' ומשם למלכות הנקראת מוית'. ראה מילת "מתאימות" שיש בה מילת "אמת" מכאן (ז"א) ומילת מות מכאן (נוק') וי' של יסוד מחברת ביניהם. ואמר

וְשִׁכְלָה אֵין בָּהֶם : כלומר כל הל"ב נתיבות הן מלאות ותמימות(ז) כעת משבח ז"א את הנוק' ואומר שה"ג שבה נמשו לה מה"ג דאימא ויש בכל פלח רימון שכי"ה גרגירים (זוהר בלק רט ע"א) והרמז כאן **כְּפָלֹז הָרִמּוֹן רָקֶתָךְ :** כ'פלח ה'רמון רק'יתך ר"ת גימ' שכי"ה והם נמשכים **מִבְּעַר לְצַמִּיתָךְ :** דרך התבונה (שזו מלכות דבינה) שזו היא בית דין של לשכת הגזית. רמז : כפלח הרמון רקתך גימ' ע"א ועם ג' תיבות 1175 כמו "לשכת הגזית". כבר ידעת שיש בבית המקדש ג' בתי דינים והם כנגד ג' שמות אלקיים : מלכות, גבורה, בינה. (ח) עדיין ז"א משבח את גבורות הנוק' ואומר **עֲשִׂים הַמָּה שִׁשִּׁים כחות דין נמצאים בך את הנקראת מְלָכוֹת מלכות והם וי"ק דמלכות (תיקוני זו"ח דף קי"ז ע"ב) וְשִׁבְמִזִּים פִּילִגְשִׁים** אלו הכלים של הסי' גבורים (זוהר שמות יד ע"ב) ואלו הם הצדיקים לומדי התלמוד שיש בו ס' מסכתות **וְעֲלָמוֹת אֵין מִסְפָּר :** אלו הן ההלכות היוצאות מהתלמוד. רמז : עלמות גימ' ז"ה התלמוד הבבלי". (ט) אומר ז"א **אֶזֶזֶת הִיא יוֹנָתִי** זו המלכות. רמז : "היא יונתי" עם ד' אותיות יונה גימ' מלכות **תַּבְּמֹתִי** תאומתי (אד"ז רצ"ו ע"א) שכעת את עומדת מולי ביי"ס וקומתך כקומתי **אֶזֶזֶת הִיא לְאִמָּה** לבינה הנקראת אמא (זוהר שמות יד ע"ב) כלומר את המלכות נאצלת מהבינה מנקודה אחת שבה וכעת את נקראת אהל ובית וזה הוא א'חת היא ל'אמא ר"ת אהל ואחת גימ' ע"א בית **בִּרְהָ הִיא לְיוֹלָדָתָה :** כלומר ברורה היא לבינה שילדה אותה והרמז : ב'רה היא ל'יולדתה ר"ת גימ' ל"ז שהוא מילוי ס"ג והוא השפע הבונה את ז"א ומילוי שם מ"ה הוא י"ט שהוא גימ' חוה שזו המל'. **רְאוּהָ בְנוֹת אֱלֹהִים הֵן הַהִיכֹלוֹת ויִאֲשִׁרוּהָ** והן מעידות שאת נבנית מהיבנה הנקראת אשיר וכן **מְלָכוֹת** ספירות מלכות של עולמות ביי"ע וכן **וּפִילִגְשִׁים** נשמות מלמדי הגמרא כאמור לעיל **וַיְהִלְלוּהָ :** והם בלימוד הגמרא גורמים למלכות הנקראת "הלל" גימ' אדנ"י לעלות לז"א הנקרא ו' ומשם לבינה שהיא ה' ראשונה ומשם ל'יסוד אבא ומשם לז"ק דא"א שאלו אותיות "וי" של מילת ויהללוה. (י) עוד אומר ז"א שכאשר הבינה הנקראת **בְּי** מתחברת עם המלכות הנקראת **זֹאת** אז יש חיבור בין הבינה שיש בה שם אהי"ה ובמילוי ההין הוא קנ"ה והמלכות היא הנקראת שכינה גימ' שפ"ה וזה הוא **הַנְּשִׁקָּפָה** אותיות שפ"ה קנ"ה אז המלכות שאין לה אור עצמי והיא שחרורית **כְּמוֹ שְׁזֹר** הנקרא כך מפני שבא מן השחור של הלילה וכאשר היא מקבלת אורות אימא היא נקראת **יָפָה** כלומר היא נדמית לבינה וזה הוא יפה י"פ ה כלומר נ שאלו נש"ב אבל עדיין היא במלכות וזה הוא **כְּלָבָנָה** אבל היא עולה בכח המוחין שקבלה מאימא אל ז"א הנקרא שמש וזה הוא

בְּרַחַת כְּזֻמָּה ועוד עולה עד הבינה וזה הוא **אֵימָה כְּנֶגְדְּזָלוֹת**: וזה כאשר יסוד אבא שבו שם שדי נמצא בבינה. כבר ידעת שמילוי שדי כזה: ין לית ויד עולה ת"ק והוא נשפע לבינה. והרמז: אימה כנגדלות גימ' 569 כמו ת"ק בבינה. (יא) לאחר שהנוק' קבלה שבח מרובה מז"א וקבלה מ"ד דאבא והיא בנויה בכל י"ס והיא עומדת מול ז"א בשווה אליו ואמר ז"א **אֶל גֵּנֶת אֶגֶזוּ יִרְדְּהִי** זו המלכות הנקראת "גנת אגוז" כי היא תורה שבעל פה ויש בה גיימטריות ניוטריקון ות'מורה והיא נקראת גנת אגוז (היכלות בראשית מד עב) והוא מתחברת עמה בזיווג עליון הנקרא ראייה שהוא גבוה יותר מזיווג דנשיקין **לְרֵאוֹת בְּאֵבִי הַנְּזֹל** אלו כלים אמצעיים כי נחל זו הבינה ואבי הנחל תפארת **לְרֵאוֹת הַפְּרוֹזָה הַנֶּפֶן** אלו כלים חיצוניים **הַנֶּצוּ הָרְמוֹנִים**: אלו כלים פנימיים ואמר בהם הנצו כי הם צפונים(יב) אולם לאחר כל ההכנות ואמר ז"א **לֹא יִדְעָתִי הַתְּחַבְּרָתִי עִם הַמַּלְכוֹת** שהיא **נִפְשִׁי** והיא **שְׂמוֹתַי** שמה **בְּמִרְכְּבוֹת** את מרכבתה **עַמִּי נְדִיב**: אלו חיות הקודש הנושאים אותה נ'שר אד'ים ארי'ה כרוב'. מיד פונה ז"א ומחזר אחרי הנוק' ואומר:

פרק ז

(א) **שׁוּבִי שׁוּבִי הַשׁוֹלָמִית** את ה' אחרונה ואת הכלי בו אני מפקיד את היסוד הקדוש הנקרא שלום וזה הוא ה שולמ ית ה=הא אחרונה שולמ=שלום תי=קדוש **שׁוּבִי שׁוּבִי** זכר כאן ד"פ שובי לרמוז על רצון ז"א להתייחד עם המלכות הנקראת כסא. בתיקו"ז (קמד ע"א) אמר שד"פ שובי הם כנגד ד' אותיות אדנות. הנה כאשר נחשב ד"פ שובי יהיה 1272 כמנין "יסוד תפארת לכסא" שזה ייחוד זו"ן. **וְנִזְוָה** ונחזה מורה על יחוד ז"א הנקרא חזון עם המל' הנק' ה' אחרונה ורצוני להתייחד **בָּךְ** עימד. פירוש נוסף (תיקו"ז שם) ד"פ שובי הם קריאה של הקב"ה לכנסת ישראל לחזור בתשובה ובכך יעוררו את הבינה שתשרה עליהם. ואכן בני ישראל המושרשים בשכינה שבים לאביהם שבשמים והבינה מוחלת להם והופכת זדונות לשגגות או לזכויות הכל לפי גודל התשובה וכך אומרת השכינה לאחר עשיית התשובה. אתה ז"א הנקרא אדם **בְּמָה** גימ' אדם וגימ' שם מ"ה **הַנְּזֹזוּ בַּשׁוֹלָמִית** יכול להתייחד עימי כי אני **כְּמוֹזָלָת** מחולת חטאים ודרה במלכות ובבינה כאחת וזה הוא **הַמְּזֻזָּנִים**: שהן ב' מחנות(ב) מיד שב ז"א לפייס את המלכות מתוך רצון לפקוד אותה. השבח כאן הוא מתתא לעילא ומן החיצון אל הפנימי **בְּמָה יָפוּ פְעֻמֶּיךָ** מה יפה מלכות שבך כאשר היא נשפעת מעטרת היסוד שבי הנשפעת מהתבונה הנקראת **בְּנִעָלִים** ב' נעלים. כבר ידעת ש"נעל" ע"ה גימ' קנ"א. **בֵּת נְדִיב** את היושבת על כסא של ד' חיות

הקודש שסימנם נדיב: נִשְׂר אֲדִים אֲרִיָּה יַעֲקֹב **זֶמְנוֹקֵי יִרְכֵּי**: נו"ה שבד נשפעים
מנו"ה שלי הנשפעים מנו"ה דבינה שיש בה שם קס"א עם ד' אותיות אהיה כמנין
חמוק"י ע"ה. מילת חמוקי באה לכלול נו"ה הפנימיים תרי ביעין. אמר על נו"ה שהן
כְּמוֹ זֶמְלָאִים תכשיטין והן **בְּעֵשֶׂה יְדֵי אָמֵן**: מעשה ידי היסוד הנקרא אמין,
כי הוא מיוחד הו"ה עם אדנות שהם גימ' צ"א כמנין אמון(ג) **יְשֻׁרָר**: יסוד שבד
(תיקו"ז לו עב) משפיע אל המלכות שבד הנקראת **אֵלֶּן הַסֵּהָר** והשפע הינו חו"ג
אֶל יִזְוֶסֶר הַבְּוֹג לא פוסק והגבורות כפויות ואת עומדת כעת מחזה שלי ולמטה
כי מן החזה ולמטה מתחילה הבטן ועד שם מאירה הבינה (תיקו"ז שם) ולכן את
נקראת **בְּטִנָּה** בטן ויש בד שם ב"ן שעם ט' אותיותיו עולה למנין בט"ן (מאורי אור)
עֲרֻמֹּת זֹטִים ויש בד כ"ב אותיות התורה כמנין חטה וסביבך ששים גבורי שלמה
והם השושנים המקבלים גבורתם מהבינה שיש בה שם ס"ג ומן הגבורה הרמוזה כאן
באות ו' וממך שאת גבורה תתאה והרמוזה כאן באות ה' וזה הוא **סִוְגָה** ס"ג ו' ה'
בְּשׁוֹשָׁנִים: בשושנים גימ' ע"ה 699 כמנין "ואלו ס' גבורי שלמה" (ד) **שְׁנֵי שְׂדֵיךְ**
חו"ג שבד (תיקו"ז קמ"ו ע"א) **כְּשְׁנֵי עֶפְרַיִם** זהים זל"ז כשתי לחות הברית והם
כמו **תְּאֵמִי תְּאֵמִים** של **צְבִלָה**: (ה) **צִוְאָרָה**: הדעת שבד נשפעת **כְּמִגְדֵּל הַשֵּׁן**
מדעת דאימא שהרי צוואר זו ההשקה בין הגוף והראש בין התפארת והבינה ולכן
צואר ע"ה גימ' רחמיים וצוואר גימ' "נצח הוד יסוד דאמא" ע"א. (קהלת יעקב) **עֵינֶיךָ**
חו"ב שבד נשפעות **בְּרִכּוֹת בּוֹשֶׁבֶן** מחכמה העליונה שם סוד העיבורים ומשם
עַל שֵׁעַר בֵּית רַבִּים נמשך השפע לבינה ומשם לחג"ת (תיקו"ז חדש דף קכ ע"א)
אֶפֶר חוטמא דילך שסודו תפארת דראש **כְּמִגְדֵּל הַלְבָנוֹן** נשפעת ונבנית
מחוטמא דא"א שמשם נמשך שפע לל"ב נתיבות חכמה ונון שערי בינה וזה הוא מגדל
הלב נון **צִוְפָה** שהם צופים לקבל שפעם מ- **פְּנֵי דְּבִשְׁקָה**: מלכות דע"י כי דמשק
הם ר"ת ד' מ'חנות ש'כינה ק'דושה (ו) **רֵאשִׁיךְ** כתר שבד נבנה מכתר שלי רישא דז"א
שהוא **עֲלִיךְ** נמצא עליך וממנו את מקבלת ה' חסדים ויש בהם ה' הויות כמנין
"עליך" והם נכנסים לתוך ה"ג מנצפ"ך וממתקים אותם וזה הוא **כְּפָרְמֶל** גימ'
למנצפ"ך. כל אלו ה' חסדים באים ממני אני יעקב איש תם **וְדַלְתָּ** ודלת גימ' תם
והשפע ממני בא אליך מן היסוד שבי לכתר שלך הנקרא **רֵאשִׁיךְ** והוא מלא דין ולכן
צבעו **כְּאַרְגָּמָן** וכל זה גורם לי להשתוקק אליך ודעי לך שהמוחין שלי באים לי

מאימא וזה הוא **מִלְכָּךְ** אני ז"א הנק' מלך **אָסוּר** קשור **בְּרֶהֱטִים** : הם נהי"ם דאימא (הקדמת ספר הזוהר יד ע"א) (ז) **בִּוּה יִפִּית** מצד החסדים שבך **וּבִוּה נַעֲמִוֶה** מצד הגבורות שבך וחשקי בך להיות **אֶהְבֶּה** אחד איתך כי אהבה גימ' אחיד וזה הוא חיבור שלי איתך ורמוז במילת **בִּתְעֻנּוּגִים** : ב' תענוגים. הנה אם תיקח ב' פעמים "תענוגים" יעלה למנין 1158 שהוא גימ' תפארת עז וכבר ידעת שהמלכות נקראת עז ממ"ש מגדל עז ש"ם הו"יה (ח) עוד משבח ז"א את המלכות ואומר לה **זֹאת** את נקראת זאת כמ"ש לזאת יקרא אישה ואת מקבלת שפע ממני ומן הבינה כי **קוֹמִיתֶךָ** קומה גימ' קנ"א שהוא שם אהי"ה במילוי ההין והוא בבינה. אות ד תרמוז לכתר הנעלם וכן אני הנקרא שמש רמוז כאן **דְּבִמְתָּה לְתַמָּר** תמר גימ' שמש **וְיִשְׁדִּיךְ** וחוי"ג שבך **לְאִשְׁכֹּלוֹת** : נשפעות מחוי"ג שבי הנשפעים מחוי"ג שבבינה. אשכל איש שהכל בו היינו ז"א הנקרא שמים זה אש מים אלו חוי"ג. פונה ז"א למלכות ואומר לה את הנקראת (ט) **אֶמְרָתִי** אמרה, ואת אמרה שלי, ולכן את אמרתי אנה **אֶעֱלֶה** עלי אלי למקומי **בְּתַמָּר** ביסוד שלי הנקרא צדיק והוא כתמר יפרח עוד עלי לחג"ת שלי וזה הוא **אֲזֻזָּה בְּסִסְנִי** אלו זכויות מעשה אבותינו שהם חג"ת והעלי לי מ"ן **וַיְהִי זָא שְׁדִיךְ כְּאִשְׁכֹּלוֹת הַגֶּפֶן** המלאים עסיס יין ואלו הם המ"ן הבאים מצד הגבורות ואלו הכלים החיצוניים **וְרִיזֹן אֶפֶר כְּתַפּוּזִים** : וכן מ"ן מצד החג"ת שזה התפוח ואלו כלים תיכוניים (י) **וְזֹכֶר כִּיִּין הַטּוֹב** וכן מ"ן מצד הכלים הפנימים שהם חיד וגרון כל אלו **הוֹלֵךְ לְדוּדִי** ז"א **לְמִישְׁרִים** לנו"ה של ז"א ואלו יעלו עוד למ"ן לגי"ר **דִּוְבֵּב** גימ' דוד זו המלכות **שִׁפְתִּי** אלו נו"ה **יִשְׁנִים** : רומז לעתיק כמ"ש ואכלתם ישן ותרגם אונקלוס ותיכלון עתיק(יא) כעת מתעוררת המלכות ואומרת **אֲנִי** העלתי מ"ן **לְדוּדִי** ז"א והוא הוריד לי מ"ד וזה הוא **וְעָלִי תִשׁוּקָתוֹ** : תשוקת ו' (יב) **לְכָה דוּדִי יֵצֵא הַשָּׂדֶה** אנה בא אלי למקומי, בחינת גחין ולחיש, כי שדה זו המלכות **נְלִינָה בְּכַפָּרִים** : שלא במקומנו הרגיל במלכות דאצילות הנקראת בית המקדש, אלא בעולם הבריאה הנקרא כפר (מדרש הנעלם פ' חיי שרה). י"א שזה זיווג נה"י בנה"י (ליקוטי תורה פ' וזאת הברכה פרק ז') ומזיווג זה נמשיך לזיווג עליון יותר והוא (יג) **נִשְׁכִּימָה לְכַרְבִּים** זיווג חג"ת בחג"ת ומשם נעלה לזיווג **נִרְאָה אִם פְּרוּזָה הַגֶּפֶן** כח"ב בכח"ב ומשם נעלה עוד **פְּתוּזָה הַסְּמִדָּר** לכתר דאו"א ומשם עוד **הַגִּצְוֹ**

הַרְמוּנִים נקבל הארת מצחא דע"ק למצחא דז"א ונוק' **שָׁם אֵתָן אֶת הַדִּי כָּלִי**: בזיווג עליון זה של יחידה ביחידה עינוגי דעינוגין מתיקין מדבש ונופת צופים (יד) והנה היחוד **הַדִּיךְ אֵים** זה חיבור של מילת "דודי" ומילת "דודה" ועוד נוספה כאן "אם" הנותנת מוחין ואות "יי" של אבא המחזק את האם **נָתַנוּ רִיזוֹן** העלו מ"ן מדברי תורה וחידושי תורה (זוהר בראשית דף רמ"ג ע"א) הנאמרים **וְעַל פְּתוּזֵינוּ** בבית מדרש של בני הישיבות **כָּל מוֹגְדִים** אלו חידושי התורה. מגדים: מ'דרש, ג'ימטריות, ד'ינים, י'חודים, מ'סורה. וכן יורד מ"ד מברכותיו של עתיק יומין השמח בחידושי התורה וזה הוא "מגדים" גימ' מ"ד ג'ן כל זה בזכות דברי תורה **וְזוֹדְשִׁים גַּם יְשָׁנִים** שעלו מבתי המדרש של בני הישיבות. והנה **הַדִּיךְ** שהוא ז"א מקבל את דברי התורה ושמח בהם ודבריהם נכתבים בספר הזכרון וזה הוא **צִפְנִיתִי כָּלִי**: לעתיד לבא.

פרק ח

בִּי זו הבינה כשהיא מאירה עלינו היא מגביהה קומתי ואני שווה אליך בגובה ואז אני אומרת **יִתְנֶךָ כְּאֶזוֹ לִי** ואנו כמו אחים (רקאנטי פ' בחוקותי) ובמצב זה אני יכולה לקבל מהבינה הנקראת "אם" וזה הוא **יוֹנֵךְ שְׂדֵי אֲבִי** אקבל ממנה רוח אלקים חיים **אֲמִצְאָךְ בְּזוּזִין** בגלות (זוהר וישב קפד עא) דהיינו בעולם הבריאה **אֲשֶׁךָ גַּם לֹא יָבוּזוּ לִי**: (ב) וכאשר אנו בבריאה **אֲנֶהְיָךְ** נעלה ליסוד דאצילות כמש נהג כצאן יוסף ומשם נעלה עוד **אֲבִיָּאךְ אֶל בֵּית אֲבִי** לבינה **תִּלְכְּדֵנִי אֲשֶׁךָ מִיַּין הָרֶקֶזוּ** שם יש יין המשומר וכן **מַעֲסִיס רְמוֹנֵי**: הארת נו"ה דבינה תמשך לנו"ה ומשם לחו"ב דנוק' (ג) וכאשר יש מוחין לזו"ן יש זיווג וכאן זה זיווג חג"ת בחג"ת דכלים תיכוניים **שְׂמֹאלוֹ תַּזְזֹת רֹאשִׁי וְיָמִינוֹ תַּזְזֹבְקֵנִי**: (ד) לפני זיווג יש להזהיר את נשמות הצדיקים הרוצות יחודים בכל עת ולפעמים יש מצב שנאמר עליו ואל יבא בכל עת אל הקדש ולכן אומרת השכינה **הַשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם** נשמות הצדיקים העולות למלכות דאצילות שהוא גן עדן התחתון **בֵּיהַ תַּעֲרִירוּ** וכי ברצונכם להעיר את מ"ה שהוא ז"א כמ"ש עורה למה תישן? **וּבֵיהַ תַּעֲרִירוּ** וכי ברצונכם לייחד אותנו טרם הזמן? לא כן בנותיי לכה שובנה והרי זה חטאו (לפי האר"י הקדוש) של מרע"ה בהכאת הסלע וחטא בני אהרן נדב ואביהו למה לכן?! אלא אני מייעצת לכן המתינו עם **אֶת הָאֱהָבָה** הייחודים **עַד שֶׁתּוֹפֵץ**:

עד שיתעורר החפץ מאליו(ה) והנה החפץ מתעורר. אמא מעוררת את ביתה השכינה להתייחד עם דודה: **בְּיָמֵינוּ** זו הבינה⁶² **זֹאת** זו המלכות (הקסה"ז י ע"ב. תיקו"ז עד ע"א) וכאשר אימא מאירה לבת היא **עֲלָה** ממקומה הקבוע שהוא **בֵּין הַמִּדְבָּר** הדיבור (תיקו"ז תיקון כא דף מה עא. ולפירוש הרמ"ז עולה מעולם הבריאה) לחג"ת דז"א והוא מקבלה בין זרועותיו וזהו **בְּתֵרֶפֶקֶת עַל דֹּדָה** בין פרקי החג"ת וכשהיא בין זרועותיו בחזה שלו היא אומרת כשהייתי **תַּנְוֹת הַתַּנְוֹת** תחת החג"ת שלך כלומר אחוזה בנה"י הנקראים "צבאות" שהוא גימ' "התפוח" (יונת אלם פרק סז) במלכות דאצילות או בעולם הבריאה **עוֹרְרֶתִי** על ידי מ"ן שהעלתי אליך ואתה העלית אותם ליסוד אימא וזה הוא **שְׁמָה זִבְלָתָךְ אִמָּךְ** אמך זו הבינה כמ"ש כי אם לבינה תקרא. "שמה חבלתך" גימ' י"פ יסוד ע"ה וע"א. כאשר אימא מקבלת את המ"ן של ז"א היא מעלה אותו לאבא וזה לא"א וזה לע"י עד רוס המעלות ומשם נמשך מ"ד כסדר שעלה עד הבינה וזו מורידה אותו לתבונה **שְׁמָה זִבְלָתָךְ יְלִדְתָּךְ**: זו התבונה שילדה את ז"א (ו) כעת המלכות מבקשת לקבל את המ"ד (זוהר ויחי רמד ע"ב) שירדו מהתבונה ואומרת **שִׁימֵנִי כְּזוֹתָם** "חותם" זה שם אה"ה בג' מילויים אלפין ההין ויודין שהם קמ"ג קנ"א קס"א שהם גימ' חותם ע"ה והם חומ"ת אש ומהם תחומים שבת כל זה כשאני **עַל לִבִּי** מקום החזה ולקבל אותם כאשר אני **כְּזוֹתָם עַל זְרֻעֶיךָ** במקום החג"ת **כִּי עֲזָה כְּמוֹת אֱהָבָה** אומרת השכינה להקב"ה איני יכולה להפרד ממך ולכן מבקשת אני את החותם שלך שאלו המוחין. עוד, אומרת השכינה להקב"ה דע לך שכל המ"ד שלך באו ממ"ן שהעלו הצדיקים מאהבתם אותך אהבה עזה. לכן אני מבקשת ממך את הארת המוחין של הבינה וכאשר אני רואה את אומות העולם יושבים בשלוח **קָשָׁה כְּשֶׂאוֹל קִנְיָא** אני מתקנאת בהם כיצד יש להם שפע ואני רחוקה מן השלוח. לכן תן לי את הארת המוחין של הבינה הנקראים **רְשָׁפִיָּה** שהם רשפים של ה' ראשונה ובי הם יהיו **רְשָׁפִי אֵשׁ** כי בי הגבורות חזקות יותר **שִׁלְהִבְתִּיהָ**: ואלו המוחין הבאים מאו"א בונים את הכתר שלי הנקרא "ראשי" ואלו ר"ת ר'שפי א'יש ש'ילהבת י"ה (עמק

62 כתב הרמ"ז בפירושו על זוהר דברים: "ועוד יש לפרש "מי זאת עולה" על נקודת רחל העולה מלמטה באור הבקר מן הבריאה (שער הכוונות ענין תפילין דרוש ה ט, ד), שודאי היא מְדַבֵּר לגבי אצילות. "מתרפקת על דודה" שכוונתה להתחבר אליו. והיא אומרת "תחת התפוח" וגר', דהיינו שהיא מושכת אליו אותו הרשימו שלה שנכנס בלילה בלב, ואז הוא מתעורר ומושך רשימו שלו שהיה מקיף על ראשו ומושכו למוחין שלו, וה"ס (שיה"ש ח, ו) "שימני כחותם על לבך" וכמבואר אצלנו בכוונות התפילין (סהכ"י עמ' לד. פ"ח פ"ז כא, ג. שה"כ דרוש ה ט, ג.). ועוד, "מתרפקת על דודה" וזה בזקיפה שאז מתחברת אל ת"ת שלו שהוא דודה האמיתי. ואז היא משיבה "תחת התפוח עוררתיך", שכן אחרי היותה שם בין חזוהי מיד באים לו מוחין דראשו שה"ס (פרי ע"ח שער העמידה פ"א. שער הכוונות דרוש ב ל, ג.) אלקי אברהם וכו'.

המלך שער י"ד פרק קי"ד). מילת "שלהבתיה" נדרשת (עמק המלך תיקוני השבת פ"ב) י"ה של הבת כלומר מוחין דאורי"א הם שלי שהרי אני נקראת "בת". (ז) **בַּיּוֹם רַבִּים** אלו אומות העולם **לֹא יוֹכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֱלֹהִים** שלנו **וַיִּנְהָרוּ לֹא יִשְׁטַפוּהָ אִם יִתֵּן אִישׁ** הוא הס"מ **אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ בָּאֱלֹהִים** כדי לבטל את אהבתנו **בּוֹז יִבּוֹזוּ לוֹ**: (ח) אומר ז"א לנוק' יש לך שאיפות עצומות להגיע לחזה שלי ולהקרא **אֲזוּזוֹת** כלומר שווה לי שאני נקרא "אח" ואני אות ו' שבשם ואני נקרא תפארת וזה הוא אחוית. אבל את עדיין בקטנות ויש בך דינים ושמות אלקים וזה הוא **לָנוּ** גימ' אלקים **קִטְנָה** ואת במצב עיבור כלומר יש לך רק כלים חיצוניים שהם נה"י ואילו **וְיִשְׁדִּים אֵין לָהּ** כלומר כלים תיכוניים שהם חג"ת אין בך **בִּמֶה נַעֲשֶׂה** ואת כבר רוצה להגיע לקומתי שאני נקרא אדם גימ' מה ויש בי שם מ"ה? **לְאֲזוּזֵינוּ** לא אחתנו, לא הגיע הזמן איני חפץ לגאול עם בטלנים מן התורה. צריך להמתין עד המצב בו תקבלי לפחות כלים אמצעיים הנקראים "יום" וזה הוא **בַּיּוֹם שִׁיֵּדְבַר בָּהּ**: (ט) אומר ז"א **אִם זֹזוּמָה הִיא** כלומר בנויה בג' כלים ויש בה שם ב"ן שעם ט' אותיותיו והכולל גימ' חומה ע"א (הגר"א בביאורו לשיר השירים וכפי שהפנה אליו בעל הלשם) **נִבְנְהָ עָלֶיהָ טִירַת כָּסֶף** ניתן לה חסדים המשולים לכסף בכתר שלה כי טירת ע"ה גימ' כתר **וְאִם דָּלָת הִיא** אבל אם היא דלה ויש לה רק כלים חיצוניים **נִצּוֹר עָלֶיהָ לוֹזֶז** ניתן לה אורות הקטנות של אימא תחילה שהם אחורי אהיה שהם נראים כך: א אה אהי אהי-ה והם גימ' "לוח" וכן מוצפנים בהם מוחי אבא הנקרא **אָרִז**: כי כבר ידעת שהארז בלב נון ישגא שהם ל"ב נתיבות חכמה הנמשכים לנון שערי בינה והם נכנסים להיות מוחין בז"א והוא נותנס לנוק' ומגדילה (י) טועה אתה בי אומרת הנוק' לז"א. דע לך שכעת אני נקראת **אֲנִי** כלומר יש שם ב"ן כזה: יוד הו הו הו ויש בו ט' אותיות. ב"ן + ט' = אני ולכן אני נקראת **זֹזוּמָה** מילת חומה עם ד' אותיות גימ' אני ע"ה וכל זה בזכות לומדי התורה בבתי המדרשות ולכן **וְיִשְׁדִּי כַּמְגַדְלוֹת** אני יכולה להשפיע לעולמות בי"ע (אד"ז רצו ע"א) מספירות חו"ג שבי שהם מקום הדדים והם נשפעות שפע רב מחו"ג הנמצאים בבניה הנקראת אשיר ולכן "כמגדלות" גימ' באשיר. עוד, השפע הרב שבי בא מלימוד התורה למטה ולכן "ושדי כמגדלות" גימ' "המקרא והמשנה וההלכה" וכאשר יש בי את כל אלה **אֲז** אני בנויה כראוי ומוכנה לזיווג כי כעת יש בי כל ה"ג שלמים והם ה"פ שם אלקים + ה' השמות עצמם וזה גימ' **הִיִּיתִי** תל"ה ולכן כיוון המשורר הרב אלקבץ

זצל ונבנתה עייר על תליה וכעת נושאת חן אני **בְּעֵינָיו** חו"ב דז"א **כְּמוֹצֵאת** **שְׁלֹם**: והוא מושיט לי את יסוד שלו הנקרא שלום והוא משים שלום בבית(יא) ואז אני מתמתקת מן הגבורות החזקות והן הופכות לשמות הוי"ה בניקוד אלקים וכן מקבל ה' חסדים שהם ה' הויות ובסך הכל יש בי **כָּרָם** אורות שהם י"פ שם הוי"ה ב"ה. אורות אלו הבאים אלי **הָיָה לְשִׁלְמוֹה** היו בתחילה בז"א הנק' שלמה והם ניתנו לו כי העליתי לו מ"ן וזה הוא **בְּבִעַל הַבּוֹן** מילת המון נדרשת כאן מ"ן העולה מה' לו' ונכפל כאן שם ב"ן במילת בבע"ל להורות כי המ"ן שלה עולים משם ב"ן לעטרת היסוד שלו שגם שם יש ב"ן דמ"ה **נָתַן ז"א אֶת הַכָּרָם** אלו ה"ח וה"ג **לְנִטְרִים** הם ל"ב שבילים היורדים מאבא (הגר"א שם) **אִישׁ יָבֵא בְּפָרְיוֹ** זה השפע של ה"ח וה"ג **אֶלֶף כֶּסֶף**: ר"ל שכל ה"ח וה"ג הפכו לחסדים ובהם אלף ספירות (יב) אומר ז"א **כָּרָמִי שְׁלִי לְפָנַי** את הנוק' מוכנה ומזומנת לפני. אומרת הנוק' לז"א **הָאֶלֶף לָךְ שְׁלֵמוֹה** אלף אורות של ה"ח וה"ג לך הם **וּמֵאֲתָיִם** אורות **לְנִטְרִים** הם מקורות ה"ח וה"ג בתרי עיטרין דדעת **אֶת פָּרְיוֹ**: (יג) אומר ז"א לנוק' את **הַיִּלְשִׁיבֶת בְּעֵינֶיהָ** יושבת במקומך הקבוע באצילות ואת נקראת גן וכן את עולה ליסוד שהוא נקרא גן **זֹזְבָרִים** נשמות הצדיקים ולומדי התורה בישיבות **בְּמִקְשֵׁיבִים לְקוֹלָךְ** למ"ן שאת מעלה **הַשְׁבִּייעֵנִי**: (יד) מבקשת הנוק' **בְּרוֹז דּוֹדֵי וְדָמָה לָךְ לְצַבִּי אוֹ לְעֹפֶר הָאֵילִים** אל תיטוש אותי אלא היה כצבי ששומר קשר עין עם ביתו הנמצא **עַל הָרֵי בְּשִׁבּוּיָם** בירושלים והרמוז (בשם הרוקח) "הרי בשמים" ע"ה גימ' "זה ירושלים".

ברוך רחמנא דסייענא עד כען